

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

Ανακοίνωση αριθ.

Περιεχόμενα

Σελίδα

I Ανακοινώσεις

Δικαστήριο

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

2003/C 112/01

Απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-3/00: Βασιλείο της Δανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Προσέγγιση των νομοθεσιών — Οδηγία 95/2/EK — Χρήση θειωδών, νιτρωδών και νιτρικών ως προσθέτων τροφίμων — Προστασία της υγείας — Αυστηρότερες εθνικές διατάξεις — Προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 95, παράγραφος 4, ΕΚ — Αρχή της εκατέρωθεν ακρόασης»)

1

2003/C 112/02

Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 13ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-156/00: Βασιλείο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής C(2000) 485 τελικό — Διαγραφή εισαγωγικών δασμών — Ενεργητική τελειοποίηση — Έλλειψη ισοδυναμίας μεταξύ των κοινοτικών και των εισαγομένων προϊόντων»)

1

2003/C 112/03

Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 20ής Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-187/00 (αίτηση του Arbeitsgericht Hamburg για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Helga Kutz-Bauer κατά Freie und Hansestadt Hamburg («Κοινωνική πολιτική — Ίση μεταχείριση ανδρών και γυναικών — Απασχόληση με μειωμένο ωράριο λόγω ηλικίας — Οδηγία 76/207/ΕΟΚ — Έμμεση δυσμενής διάκριση — Αντικειμενική αιτιολογία») ...

2

2003/C 112/04	Απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-291/00 (αίτηση του tribunal de grande instance de Paris για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): LTJ Diffusion SA κατά Sadas Vertbaudet SA («Σήματα — Προσέγγιση των νομοθεσιών — Οδηγία 89/104/ΕΟΚ — Άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο α' — Έννοια του πανομοιότυπου προς σήμα σημείου — Χρήση διακριτικού στοιχείου του σήματος αποκλεισμένων άλλων στοιχείων — Χρήση του συνόλου των σημείων που συνδέονται το σήμα, με προσθήκη όμως και άλλων σημείων») 3	3
2003/C 112/05	Απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-40/01 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Ansul BV κατά Ajax Brandbeveiliging BV («Σήματα — Οδηγία 89/104/ΕΟΚ — Άρθρο 12, παράγραφος 1 — Έκπτωση του δικαιούχου του σήματος από τα δικαιώματα — Έννοια της ουσιαστικής χρήσεως του σήματος — Δραστηριότητα που συνίσταται στη συντήρηση προϊόντων που διατίθενται ήδη στο εμπόριο, με πώληση ανταλλακτικών και συναφών προϊόντων») 3	3
2003/C 112/06	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 20ής Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-135/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 98/56/ΕΕ — Εμπορία πολλαπλασιαστικού υλικού καλλωπιστικών φυτών — Μη εμπρόθεσμη μεταφορά στην εσωτερική έννομη τάξη — Ερμηνευτικές δυσχέρειες») 4	4
2003/C 112/07	Απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-186/01 (αίτηση του Verwaltungsgericht Stuttgart για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Alexander Dory κατά Bundesrepublik Deutschland (Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας) («Μη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου στην υποχρεωτική στρατιωτική θητεία — Ίση μεταχείριση ανδρών και γυναικών — Άρθρο 2 της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ — Επιβολή μόνο στους άνδρες της υποχρεώσεως εκπληρώσεως στρατιωτικής θητείας στη Γερμανία — Δεν έχει εφαρμογή η οδηγία») 4	4
2003/C 112/08	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 13ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-229/01 (αίτηση του Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Susanne Müller («Οδηγία 2000/13/ΕΚ — Επισήμανση και παρουσίαση των προϊόντων διατροφής — Ημερομηνία ελάχιστης διατηρησιμότητας — Άρθρο 18») 5	5
2003/C 112/09	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 13ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-333/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 98/81/ΕΚ — Μη εμπρόθεσμη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο») 5	5
2003/C 112/10	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 20ής Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-378/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 79/409/ΕΟΚ — Ζώνες ειδικής προστασίας — Διατήρηση αγρίων πτηνών») 6	6
2003/C 112/11	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 13ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-436/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 98/81/ΕΚ — Μη εμπρόθεσμη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο») 6	6
2003/C 112/12	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 20ής Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-143/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 92/43/ΕΟΚ — Διατήρηση φυσικών οικοτόπων — Άγρια πανίδα και χλωρίδα») 7	7

2003/C 112/13	Υπόθεση C-50/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberlandesgericht Rostock με διάταξη της 5ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση 1. Simrad GmbH & Co. KG, 2. Kongsberg Simrad AS κατά Υπουργείου Παιδείας Επιστημών και Πολιτισμού του ομόσπονδου κράτους του Μακλεμβούργου-Πομερανίας ..	7
2003/C 112/14	Υπόθεση C-51/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Amtsgericht Löbau με διάταξη της 21ης Οκτωβρίου 2002 στην ποινική δίκη κατά Nicoleta Maria Georgescu	8
2003/C 112/15	Υπόθεση C-54/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Landesgericht für ZRS Wien με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση Austroplant-Arzneimittel GesmbH κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας	8
2003/C 112/16	Υπόθεση C-60/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesarbeitsgericht με διάταξη της 6ης Νοεμβρίου 2002 στην υπόθεση Wolff & Müller GmbH & CO. KG κατά José Filipe Pereira Félix	9
2003/C 112/17	Υπόθεση C-83/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 26 Φεβρουαρίου 2003	9
2003/C 112/18	Υπόθεση C-85/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, με απόφαση της 27ης Απριλίου 2001, στην υπόθεση Αναστασία Μαύρωνα & Σια Ε.Ε. κατά ΔΕΛΤΑ εταιρείας Συμμετοχών Α.Ε.	10
2003/C 112/19	Υπόθεση C-86/03: Προσφυγή της Ελληνικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 26 Φεβρουαρίου 2003	10
2003/C 112/20	Υπόθεση C-88/03: Προσφυγή της Πορτογαλικής Δημοκρατίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2003	11
2003/C 112/21	Υπόθεση C-92/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2003	12
2003/C 112/22	Υπόθεση C-103/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Landgericht Hagen με διάταξη της 11ης Φεβρουαρίου 2003 στην εμπορική υπόθεση που αφορά την εταιρία Radio Ennepe-Ruhr-Kreis mbH & Co. KG, αιτών: Hans-Jürgen Weske	13
2003/C 112/23	Υπόθεση C-108/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 7 Μαρτίου 2003	14
2003/C 112/24	Υπόθεση C-110/03: Προσφυγή του Βασιλείου του Βελγίου κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 2003	14
2003/C 112/25	Υπόθεση C-111/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Σουηδίας, που ασκήθηκε στις 12 Μαρτίου 2003	15

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2003/C 112/26	Υπόθεση C-112/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Cour d'appel de Grenoble, τμήμα εμπορικών διαφορών, με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 2003, στην υπόθεση Société financière et industrielle du Peloux πρώην «Sodequip Isolation» κατά Société Axa Belgium πρώην Axa Royale Belge και λοιπών	16
2003/C 112/27	Υπόθεση C-113/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 13 Μαρτίου 2003	16
2003/C 112/28	Υπόθεση C-115/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Genova — πρώτο πολιτικό τμήμα — με διάταξη της 10ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση Eco Eridania Srl κατά Ministero dell'Ambiente e Presidenza del Consiglio dei Ministri	17
2003/C 112/29	Υπόθεση C-118/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 17 Μαρτίου 2003	17
2003/C 112/30	Υπόθεση C-119/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 18 Μαρτίου 2003	17
2003/C 112/31	Υπόθεση C-120/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 18 Μαρτίου 2003	18
2003/C 112/32	Υπόθεση C-122/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 2003	18
2003/C 112/33	Υπόθεση C-123/03 P: Αναίρεση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 7 Ιανουαρίου 2003 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-135/02, Greenscore Group plc κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 2003	19
2003/C 112/34	Υπόθεση C-125/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 20 Μαρτίου 2003	20
2003/C 112/35	Υπόθεση C-127/03: Αγωγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Trendsoft, που ασκήθηκε στις 21 Μαρτίου 2003	20
2003/C 112/36	Υπόθεση C-137/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 26 Μαρτίου 2003	21
2003/C 112/37	Υπόθεση C-147/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2003	21
2003/C 112/38	Υπόθεση C-150/03 P: Αναίρεση της Chantal Hectors κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου (πέμπτο τμήμα) της 23ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση T-181/01, Chantal Hectors κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που ασκήθηκε στις 2 Απριλίου 2003	22

2003/C 112/39	Υπόθεση C-151/03 P: Αίτηση αναιρέσεως που υποβλήθηκε στις 2 Απριλίου 2003 υπό του Karl L. Meyer κατά της αποφάσεως της 13ης Φεβρουαρίου 2003 του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στην υπόθεση T-330/01, μεταξύ K. Meyer και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	22
2003/C 112/40	Διαγραφή της υποθέσεως C-26/02	23
2003/C 112/41	Διαγραφή της υποθέσεως C-254/02	23
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
2003/C 112/42	Τοποθέτηση των δικαστών στα τμήματα	24
2003/C 112/43	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-254/99: Maja Srl κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Κανονισμός (ΕΟΚ) 4028/86 — Κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή — Μεταβίβαση της επιχειρήσεως — Εκτέλεση του σχεδίου — Διαδικασία αποβλέπουσα στην κατάργηση της συνδρομής — Προσφυγή ακυρώσεως») ...	24
2003/C 112/44	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 4ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-319/99: Federación Nacional de Empresas de Instrumentación Científica, Médica, Técnica y Dental (FENIN) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Ανταγωνισμός — Κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως — Δημόσια υπηρεσία υγείας — Καθυστερήσεις πληρωμής των τιμολογίων — Καταγγελία των προμηθευτών — Έννοια της επιχειρήσεως»)	24
2003/C 112/45	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση T-20/00 OP, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ivo Camacho-Fernandes (Υπάλληλοι — Επαγγελματική ασθένεια — Παρατυπία της γνωμοδότησης της ιατρικής επιτροπής — Opposition à un arrêt rendu par défaut)	25
2003/C 112/46	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-56/00: Dole Fresh Fruit International Ltd κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Μπανάνες — Κοινή οργάνωση αγοράς — Απόφαση 94/800/ΕΚ — Κανονισμός (ΕΚ) 478/95 — Καθεστώς των πιστοποιητικών εξαγωγής — Αγωγή αποζημιώσεως»)	25
2003/C 112/47	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-57/00: Banan-Kompaniet AB και Skandinaviska Bananimporten AB κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Μπανάνες — Κοινή οργάνωση αγοράς — Απόφαση 94/800/ΕΚ — Κανονισμός (ΕΚ) 478/95 — Καθεστώς των πιστοποιητικών εξαγωγής — Αγωγή αποζημιώσεως»)	26
2003/C 112/48	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση T-183/00: Strabag Benelux NV κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως («Συμβάσεις δημοσίων έργων — Ανυπαρξία της προσβαλλόμενης αποφάσεως — Αιτιολογία της αποφάσεως περί αναθέσεως — Κριτήρια αναθέσεως — Προσφυγή ακυρώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας»)	26

2003/C 112/49	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-186/00: Conserve Italia Soc.coop.rl κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Γεωργία — Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Προσανατολισμού — Κατάργηση χρηματοδοτικής συνδρομής — Άρθρο 24 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4253/88 — Αρχή της αναλογικότητας — Αιτιολογία») 26	26
2003/C 112/50	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση T-329/00: Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Τελωνειακοί δασμοί — Εισαγωγή βοείου κρέατος προελεύσεως Νότιας Αμερικής — Άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 — Αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών — Δικαιώματα άμυνας — Ειδική περίπτωση») 27	27
2003/C 112/51	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Φεβρουαρίου 2003 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-344/00 και T-345/00: CEVA Santé animale SA και Pharmacia Entreprises SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Κανονισμός (ΕΟΚ) 2377/90 — Κτηνιατρικά φάρμακα — Αίτηση για τη συμπερίληψη της “προγεστερόνης” στον κατάλογο ουσιών για τις οποίες δεν κρίνεται αναγκαίο να θεσπιστεί ανώτατο όριο καταλοίπων — Γνώμη της επιτροπής κτηνιατρικών φαρμάκων (ΕΚΦ) — Επανεξέταση από την ΕΚΦ — Παράλειψη της Επιτροπής να υιοθετήσει σχέδιο μέτρων — Προσφυγή κατά παραλείψεως — Λήψη θέσεως που θέτει τέλος στην παράλειψη — Κατάργηση δίκης — Αγωγή αποζημιώσεως — Ευθύνη της Κοινότητας — Αιτιώδης σύνδεσμος — Παρεμπόμπουσα απόφαση») 27	27
2003/C 112/52	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση T-4/01: Renco SpA κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως («Συμβάσεις δημοσίων έργων — Οδηγία 93/37/ΕΟΚ — Συγγραφή υποχρεώσεων — Κριτήρια αναθέσεως — Αιτιολογία της αποφάσεως περί αναθέσεως — Πρόδηλες πλάνες περί την εκτίμηση — Εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας») 28	28
2003/C 112/53	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-24/01, Claire Staelen κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Υπάλληλοι — Γενικός διαγωνισμός — Προκριματικές δοκιμασίες — Εξουσία της εξεταστικής επιτροπής να μη τηρήσει τα ελάχιστα όρια της απαιτούμενης στην προκήρυξη του διαγωνισμού βαθμολογίας — Δοκιμασίες συγκριτικής φύσεως — Παραδεκτό) 28	28
2003/C 112/54	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση T-59/01, Albert Nardone κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Προσφυγή ακυρώσεως — Πρώην υπάλληλος — Αίτημα αναπηρικής συντάξεως) 29	29
2003/C 112/55	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση T-61/01: Vendedurías de Armadores Reunidos, SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Αλιεία — Κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή — Αναστολή της συνδρομής — Αγωγή αποζημιώσεως») 29	29
2003/C 112/56	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-128/01: DaimlerChrysler Corporation κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) («Κοινοτικό σήμα — Εικονιστικό σήμα — Απεικόνιση μετόπης (μάσκας) οχήματος — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 — Σήμα στερούμενο διακριτικού χαρακτήρα») 29	29

2003/C 112/57	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση T-145/01, Benito Latino κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Επαγγελματική ασθένεια — Σύνομο της γνωμοδότησης της υγειονομικής επιτροπής — Απόδειξη της επαγγελματικής της ασθένειας — Επιστημονική αβεβαιότητα — Σύνομο της ενώπιον της υγειονομικής επιτροπής διαδικασίας)	30
2003/C 112/58	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση T-164/01, Arnaldo Lucaccioni κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Αγωγή αποζημιώσεως — Παραδεκτό)	30
2003/C 112/59	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-194/01, Unilever NV κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (Κοινοτικό σήμα — Τρισδιάστατο σήμα — Σχήμα απορρυπαντικού προϊόντος για πλυντήρια πιάτων — Ωοειδής ταμπλέτα — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου της καταχώρησης — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94)	30
2003/C 112/60	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση T-212/01: Arnaldo Lucaccioni κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Ασφάλιση εργατικών ατυχημάτων και επαγγελματικών ασθενειών — Επιδείνωση σωματικών βλαβών — Σώρευση κεφαλαίου και αποζημιώσεως προβλεπομένων από τα άρθρα 12 και 14 αντιστοίχως των κοινών για τα όργανα κανόνων)	31
2003/C 112/61	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-237/01: Alcon Inc κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) («Κοινοτικό σήμα — Διαδικασία ακυρώσεως — Λεκτικό σήμα “BSS” — Άρθρο 51 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού 40/94 — Διακριτικός χαρακτήρας αποκτηθείς λόγω χρήσεως — Άρθρα 7, παράγραφος 3, και 51, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94»)	31
2003/C 112/62	Διάταξη του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 4ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-316/02, Marie-Claude Girardot κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Προσφυγή ακυρώσεως — Αποκλεισμός από τις δοκιμασίες διαγωνισμού — Μη σύνομο της προκαταρκτικής διοικητικής διαδικασίας — Προδήλως απαράδεκτη προσφυγή ακυρώσεως)	32
2003/C 112/63	Υπόθεση T-57/03: Προσφυγή της Société Provençale d'Achat et de Gestion (SPAG) κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς, που ασκήθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 2003	32
2003/C 112/64	Υπόθεση T-68/03: Προσφυγή της Ολυμπιακής Αεροπορίας Α.Ε. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 2003	32
2003/C 112/65	Υπόθεση T-71/03: Προσφυγή της εταιρίας Tokai Carbon Co. Ltd. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 3 Μαρτίου 2003	33
2003/C 112/66	Υπόθεση T-72/03: Προσφυγή της εταιρίας Toyo Tanso Co. Ltd. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 3 Μαρτίου 2003	34

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2003/C 112/67	Υπόθεση T-75/03: Προσφυγή της BANCO COMERCIAL DOS AÇORES, SA, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2003	35
2003/C 112/68	Υπόθεση T-77/03: Προσφυγή της εταιρίας Feralpi Siderurgica S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Μαρτίου 2003	35
2003/C 112/69	Υπόθεση T-78/03: Προσφυγή της Haladjian Frères κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Μαρτίου 2003	36
2003/C 112/70	Υπόθεση T-79/03: Προσφυγή της εταιρίας Industrie Riunite Odolesi I.R.O. S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2003 ..	36
2003/C 112/71	Υπόθεση T-81/03: Προσφυγή της Mast-Jägermeister AG κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε στις 3 Μαρτίου 2003	37
2003/C 112/72	Υπόθεση T-82/03: Προσφυγή της Mast-Jägermeister AG κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε στις 3 Μαρτίου 2003	37
2003/C 112/73	Υπόθεση T-84/03: Προσφυγή του Maurizio Turco κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2003	38
2003/C 112/74	Υπόθεση T-86/03: Αγωγή της Holcim κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 2003	39
2003/C 112/75	Υπόθεση T-87/03: Προσφυγή της εταιρίας Intech EDM AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 5 Μαρτίου 2003	39
2003/C 112/76	Υπόθεση T-90/03: Αγωγή της Fédération des Industries Condimentaires de France et autres κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 2003	40
2003/C 112/77	Υπόθεση T-91/03: Προσφυγή της SGL Carbon AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 2003	41
2003/C 112/78	Υπόθεση T-92/03: Προσφυγή του Luis Escobar Guerrero κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 5 Μαρτίου 2003	42
2003/C 112/79	Υπόθεση T-93/03: Προσφυγή του Σπύρου Κονιδάρη κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Μαρτίου 2003	42
2003/C 112/80	Υπόθεση T-94/03: Προσφυγή της εταιρίας Ferriere Nord S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 2003	42

2003/C 112/81	Υπόθεση T-95/03: Προσφυγή της Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad Autónoma de Madrid και της Federación Catalana de Estaciones de Servicio κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 8 Μαρτίου 2003	43
2003/C 112/82	Υπόθεση T-96/03: Προσφυγή/αγωγή του Manel Camós Grau κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 2003	44
2003/C 112/83	Υπόθεση T-97/03: Προσφυγή των εταιριών Ferriera Valsabbia S.p.A. και Valsabbia Investimenti S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 5 Μαρτίου 2003	45
2003/C 112/84	Υπόθεση T-98/03: Προσφυγή της εταιρίας Alfa Acciai S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 5 Μαρτίου 2003	45
2003/C 112/85	Υπόθεση T-100/03: Προσφυγή της Maison de l'Europe Avignon-Méditerranée κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 14 Μαρτίου 2003	46
2003/C 112/86	Υπόθεση T-102/03: Προσφυγή του υπό εκκαθάριση Centro Informativo per la collaborazione tra le imprese e la promozione degli investimenti in Sicilia (CIS) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 14 Μαρτίου 2003	46
2003/C 112/87	Υπόθεση T-105/03: Προσφυγή/αγωγή της Τριανταφυλλιάς Διονυσοπούλου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 17 Μαρτίου 2003	47
2003/C 112/88	Υπόθεση T-106/03: Προσφυγή του Hans Mc Auley κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 14 Μαρτίου 2003	47
2003/C 112/89	Διαγραφή της υποθέσεως T-100/99	48

II Προπαρασκευαστικές πράξεις

.....

III Πληροφορίες

2003/C 112/90	Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης EE C 101 της 26.4.2003	49
---------------	---	----

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 20ής Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-3/00: Βασίλειο της Δανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(«Προσέγγιση των νομοθεσιών — Οδηγία 95/2/EK — Χρήση θειωδών, νιτρωδών και νιτρικών ως προσθέτων τροφίμων — Προστασία της υγείας — Αυστηρότερες εθνικές διατάξεις — Προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 95, παράγραφος 4, EK — Αρχή της εκατέρωθεν ακρόασης»)

(2003/C 112/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η δανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-3/00, Βασίλειο της Δανίας (εκπρόσωπος: J. Molde) υποστηριζόμενο από τη Δημοκρατία της Ισλανδίας (εκπρόσωπος: H. S. Kristjánsson) και από το Βασίλειο της Νορβηγίας (εκπρόσωπος: B. B. Ekeberg) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: M. Shotter και H. C. Støvlbæk), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 1999/830/EK της Επιτροπής, της 26ης Οκτωβρίου 1999, για τις εθνικές διατάξεις που κοινοποιήθηκαν από το Βασίλειο της Δανίας σχετικά με τη χρήση θειωδών, νιτρωδών και νιτρικών στα τρόφιμα (EE L 329, σ. 1), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J.-P. Puissochet, M. Wathelet και R. Schintgen, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, B. Σκουρή, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 20 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση 1999/830/EK της Επιτροπής, της 26ης Οκτωβρίου 1999, για τις εθνικές διατάξεις που

κοινοποιήθηκαν από το Βασίλειο της Δανίας σχετικά με τη χρήση θειωδών, νιτρωδών και νιτρικών στα τρόφιμα, στο μέτρο που απορρίπτει τις εν λόγω εθνικές διατάξεις όσον αφορά τη χρήση των νιτρωδών και νιτρικών στα τρόφιμα.

- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.
4) Η Δημοκρατία της Ισλανδίας και το Βασίλειο της Νορβηγίας φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

⁽¹⁾ EE C 122 της 29.4.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 13ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-156/00: Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(«Ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής C(2000) 485 τελικό — Διαγραφή εισαγωγικών δασμών — Ενεργητική τελειοποίηση — Έλλειψη ισοδυναμίας μεταξύ των κοινοτικών και των εισαγομένων προϊόντων»)

(2003/C 112/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-156/00, Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωπος: αρχικώς M. A. Fierstra, και στη συνέχεια J. van Bakel) κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. van der Hauwaert και R. Tricot), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως C(2000) 485 τελικό της Επιτροπής, της 23ης Φεβρουαρίου 2000, με την οποία, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, κρίθηκε ότι μια αίτηση για διαγραφή εισαγωγικών δασμών ήταν απαράδεκτη ως προς ορισμένο ποσό και ότι η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών δεν δικαιολογείται ως προς ένα άλλο ποσό, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο του τετάρτου τμήματος, προεδρεύον του πέμπτου τμήματος, D. A. O. Edward, P. Jann, S. von Bahr (εισηγητή) και A. Rosas, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: M.-F. Contet, κυρία υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 13 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση C(2000) 485 τελικό της Επιτροπής, της 23ης Φεβρουαρίου 2000, με την οποία διαπιστώνεται ότι, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, το αίτημα διαγραφής εισαγωγικών δασμών είναι απαράδεκτο για ορισμένο ποσόν και ότι η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών δεν δικαιολογείται για ένα άλλο ποσόν, κατά το μέρος που κηρύσσει απαράδεκτο, για το ποσό των 15 679 301,49 NLG, το αίτημα διαγραφής των εισαγωγικών δασμών που υπέβαλε η Cargill BV και διαβίβασε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 22 Απριλίου 1999.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 3) Καταδικάζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 211 της 22.7.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 20ής Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-187/00 (αίτηση του **Arbeitsgericht Hamburg** για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): **Helga Kutz-Bauer** κατά **Freie und Hansestadt Hamburg** (¹)

(«Κοινωνική πολιτική — Ίση μεταχείριση ανδρών και γυναικών — Απασχόληση με μειωμένο ωράριο λόγω ηλικίας — Οδηγία 76/207/ΕΟΚ — Έμμεση δυσμενής διάκριση — Αντικειμενική αιτιολογία»)

(2003/C 112/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-187/00, με αντικείμενο αίτηση του **Arbeitsgericht Hamburg** (Γερμανία) προς το Δικαστήριο,

κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ **Helga Kutz-Bauer** και **Freie und Hansestadt Hamburg**, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 2, παράγραφος 1, και 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχείρισεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο του δευτέρου τμήματος, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, C. Gulmann, B. Σκουρή, F. Macken (εισηγήτρια) και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 20 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Μια διάταξη συλλογικής συμβάσεως που ισχύει στον δημόσιο τομέα, η οποία επιτρέπει σε άνδρες και γυναίκες εργαζομένους να απασχολούνται με μειωμένο ωράριο λόγω ηλικίας, συνιστά παράβαση των άρθρων 2, παράγραφος 1, και 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχείρισεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση στην απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας, αν η εν λόγω απασχόληση με μειωμένο ωράριο λόγω ηλικίας επιτρέπεται μόνο μέχρι το χρονικό σημείο κατά το οποίο μπορεί για πρώτη φορά να ζητηθεί πλήρης σύνταξη βάσει του νομίμου καθεστώτος που διέπει τις συντάξεις γήρατος και αν η κατηγορία των προσώπων τα οποία μπορούν να λάβουν πλήρη σύνταξη με τη συμπλήρωση του 60ού έτους της ηλικίας αποτελείται σχεδόν αποκλειστικά από γυναίκες, ενώ η κατηγορία των προσώπων τα οποία μπορούν να λάβουν πλήρη σύνταξη μόνο με τη συμπλήρωση του 65ου έτους της ηλικίας αποτελείται σχεδόν αποκλειστικά από άνδρες, εκτός εάν αυτή η διάταξη δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους εντελώς ξένους προς κάθε δυσμενή διάκριση λόγω φύλου.
- 2) Στην περίπτωση κατά την οποία νομοθετικές διατάξεις και διατάξεις συλλογικής συμβάσεως συνιστούν παράβαση της οδηγίας 76/207, εισάγοντας δυσμενή διάκριση αντίθετη προς την οδηγία αυτή, τα εθνικά δικαστήρια υποχρεούνται να μη λάβουν υπόψη την εν λόγω διάκριση κατά την εφαρμογή αυτών των διατάξεων υπέρ της ζημιουμένης κατηγορίας προσώπων, με κάθε δυνατό τρόπο, χωρίς να χρειάζεται να ζητήσουν ή να περιμένουν την προηγούμενη κατάργησή τους από το νομοδότη, από τα μέρη της συλλογικής συμβάσεως ή με άλλο τρόπο.

(¹) EE C 211 της 22.7.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 20ής Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-291/00 (αίτηση του tribunal de grande instance de Paris για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως):
LTJ Diffusion SA κατά Sadas Vertbaudet SA ⁽¹⁾

(«Σήματα — Προσέγγιση των νομοθεσιών — Οδηγία 89/104/ΕΟΚ — Άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο α' — Έννοια του πανομοιότυπου προς σήμα σημείου — Χρήση διακριτικού στοιχείου του σήματος αποκλεισμένων άλλων στοιχείων — Χρήση του συνόλου των σημείων που συνθέτουν το σήμα, με προσθήκη όμως και άλλων σημείων»)

(2003/C 112/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-291/00, με αντικείμενο αίτηση του tribunal de grande instance de Paris (Γαλλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ LTJ Diffusion SA και Sadas Vertbaudet SA, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, M. Wathelet και R. Schintgen, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, P. Jann, F. Macken (εισηγήτρια), N. Colneric, S. von Bahr και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, προϊσταμένη τμήματος, εξέδωσε στις 20 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, έχει την έννοια ότι ένα σημείο είναι πανομοιότυπο με σήμα όταν αναπαράγει χωρίς τροποποίηση ή προσθήκη όλα τα στοιχεία που συνθέτουν το σήμα ή όταν, θεωρούμενο στο σύνολό του, παρουσιάζει διαφορές τόσο αμελητέες ώστε να περνούν απαρατήρητες από έναν μέσο καταναλωτή.

(¹) ΕΕ C 273 της 23.9.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 11ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-40/01 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως):
Ansul BV κατά Ajax Brandbeveiliging BV ⁽¹⁾

(«Σήματα — Οδηγία 89/104/ΕΟΚ — Άρθρο 12, παράγραφος 1 — Έκπτωση του δικαιούχου του σήματος από τα δικαιώματα — Έννοια της ουσιαστικής χρήσεως του σήματος — Δραστηριότητα που συνίσταται στη συντήρηση προϊόντων που διατίθενται ήδη στο εμπόριο, με πώληση ανταλλακτικών και συναφών προϊόντων»)

(2003/C 112/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-40/01, με αντικείμενο αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Ansul BV και Ajax Brandbeveiliging BV, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 12, παράγραφος 1, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J.-P. Puissochet (εισηγητή), M. Wathelet και C. W. A. Timmermans, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, A. La Pergola, P. Jann, B. Σκουρή, F. Macken, N. Colneric και S. von Bahr, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 11 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το άρθρο 12, παράγραφος 1, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, έχει την έννοια ότι έχει γίνει «ουσιαστική χρήση» ενός σήματος οσάκις το σήμα χρησιμοποιείται σύμφωνα με τη βασική του λειτουργία, που είναι η εγγύηση της ταυτότητας προελεύσεως των προϊόντων ή υπηρεσιών για τα οποία καταχωρίστηκε, με σκοπό την εξεύρεση ή διατήρηση δυνατοτήτων πωλήσεως των εν λόγω προϊόντων και υπηρεσιών, αποκλείοντας τη συμβολική χρήση που αποσκοπεί στη διατήρηση των δικαιωμάτων που παρέχει το σήμα. Κατά την εκτίμηση του ουσιαστικού χαρακτήρα της χρήσεως πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το σύνολο των γεγονότων και περιστάσεων που μπορούν να αποδείξουν το υπαρκτό της εμπορικής εκμεταλλεύσεως, ιδίως η χρήση που θεωρείται δικαιολογημένη στον οικείο οικονομικό τομέα για τη διατήρηση ή δημιουργία μεριδίων αγοράς υπέρ των προϊόντων ή των υπηρεσιών που προστατεύει το σήμα, η φύση των εν λόγω προϊόντων ή υπηρεσιών, τα χαρακτηριστικά της αγοράς, η έκταση και η συχνότητα χρήσεως του σήματος. Το γεγονός ότι η χρήση του σήματος δεν αφορά νέα προϊόντα, αλλά προϊόντα που ήδη διατίθενται στο εμπόριο, δεν αφαιρεί από τη χρήση του σήματος

τον ουσιαστικό της χαρακτήρα, αν ο δικαιούχος κάνει πραγματική χρήση του ιδίου σήματος για εξαρτήματα σχετικά με τη σύνθεση ή τη δομή των προϊόντων αυτών ή για προϊόντα ή υπηρεσίες που αφορούν άμεσα προϊόντα που ήδη διατίθενται στο εμπόριο και αποσκοπούν στην ικανοποίηση των αναγκών της πελατείας.

- 2) Στο αιτούν δικαστήριο απόκειται να συναγάγει, για την επίλυση της διαφοράς, τις συνέπειες της ερμηνείας της κοινοτικού δικαίου έννοιας της «ουσιαστικής χρήσεως» του σήματος, όπως προκύπτει από την απάντηση στο πρώτο ερώτημα.

(¹) EE C 95 της 24.3.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 20ής Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-135/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (¹)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 98/56/ΕΕ — Εμπορία πολλαπλασιαστικού υλικού καλλωπιστικών φυτών — Μη εμπρόθεσμη μεταφορά στην εσωτερική έννομη τάξη — Ερμηνευτικές δυσχέρειες»)

(2003/C 112/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-135/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: G. Braun) κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (εκπρόσωποι: W.-D. Plessing και B. Muttelsee-Schön), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις, προκειμένου να μεταφέρει στην εσωτερική της έννομη τάξη την οδηγία 98/56/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998, για την εμπορία πολλαπλασιαστικού υλικού καλλωπιστικών φυτών (ΕΕ L 226, σ. 16), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ και την άνω οδηγία, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissechet, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann και B. Σκουρή (εισηγητή), F. Macken και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 20 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις, προκειμένου να μεταφέρει στην εσωτερική της έννομη τάξη την οδηγία 98/56/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998, για την εμπορία πολλαπλασιαστικού υλικού καλλωπιστικών φυτών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

- 2) Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 161 της 2.6.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 11ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-186/01 (αίτηση του Verwaltungsgericht Stuttgart για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Alexander Dory κατά Bundesrepublik Deutschland (Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας) (¹)

(«Μη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου στην υποχρεωτική στρατιωτική θητεία — Ίση μεταχείριση ανδρών και γυναικών — Άρθρο 2 της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ — Επιβολή μόνο στους άνδρες της υποχρεώσεως εκπληρώσεως στρατιωτικής θητείας στη Γερμανία — Δεν έχει εφαρμογή η οδηγία»)

(2003/C 112/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-186/01, με αντικείμενο αίτηση του Verwaltungsgericht Stuttgart (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Alexander Dory και Bundesrepublik Deutschland, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 2 της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχείρισεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και πρόωθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70), και, γενικότερα, ως προς το συμβατό με το κοινοτικό δίκαιο της επιβολής μόνο στους άνδρες της υποχρεώσεως εκπληρώσεως στρατιωτικής θητείας στη Γερμανία, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J.-P. Puissechet (εισηγητή), M. Wathelet, R. Schintgen και C. W. A. Timmermans, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, P. Jann, B. Σκουρή, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 11 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το κοινοτικό δίκαιο δεν απαγορεύει την επιβολή της υποχρεώσεως εκπληρώσεως στρατιωτικής θητείας μόνο στους άνδρες.

(¹) EE C 200 της 14.7.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 13ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-229/01 (αίτηση του Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Susanne Müller ⁽¹⁾

(«Οδηγία 2000/13/EK — Επισήμανση και παρουσίαση των προϊόντων διατροφής — Ημερομηνία ελάχιστης διατηρησιμότητας — Άρθρο 18»)

(2003/C 112/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-229/01, με αντικείμενο αίτηση του Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας που εκκρεμεί ενώπιον του δικαστηρίου αυτού κατά Susanne Müller, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των οδηγιών 79/112/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1978, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την επισήμανση και την παρουσίαση των τροφίμων που προορίζονται για τον τελικό καταναλωτή καθώς επίσης και τη διαφήμισή τους (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/024, σ. 33), και 2000/13/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2000, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την επισήμανση, την παρουσίαση και τη διαφήμιση των τροφίμων (ΕΕ L 109, σ. 29), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward, P. Jann, S. von Bahr (εισηγητή) και A. Rosas, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 13 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Η οδηγία 2000/13/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2000, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την επισήμανση, την παρουσίαση και τη διαφήμιση των τροφίμων, δεν απαγορεύει εθνική νομοθεσία που προβλέπει ότι, όταν η ημερομηνία ελάχιστης διατηρησιμότητας ενός προϊόντος έχει παρέλθει, το γεγονός αυτό πρέπει να επισημαίνεται κατά τρόπο προφανή και εύληπτο σε όλους με ειδική ένδειξη. Ένας τέτοιος κανόνας συνιστά δικαιολογημένη μη εναρμονισμένη εθνική διάταξη, καθόσον συμβάλλει στην καταστολή της απάτης, για την οποία γίνεται λόγος στο άρθρο 18, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας.

(¹) EE C 245 της 1.9.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 13ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-333/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας ⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 98/81/EK — Μη εμπρόθεσμη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο»)

(2003/C 112/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-333/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: G. Valero Jordana) κατά Βασιλείου της Ισπανίας (εκπρόσωπος: N. Díaz Abdad), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, μη θεσπίζοντας ή μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 98/81/EK του Συμβουλίου, της 26ης Οκτωβρίου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 90/219/ΕΟΚ για την περιορισμένη χρήση γενετικώς τροποποιημένων οργανισμών (ΕΕ L 330, σ. 13), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, B. Σκουρή και N. Colneric (εισηγήτρια), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 13 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Βασίλειο της Ισπανίας, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 98/81/EK του Συμβουλίου, της 26ης Οκτωβρίου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 90/219/ΕΟΚ για την περιορισμένη χρήση γενετικώς τροποποιημένων οργανισμών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 317 της 10.11.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 20ής Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-378/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας ⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 79/409/ΕΟΚ — Ζώνες ειδικής προστασίας — Διατήρηση αγρίων πτηνών»)

(2003/C 112/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-378/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: G. Valero Jordana και R. Amorosi) κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: U. Leanza και M. Fiorilli), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη έχοντας κατατάξει ως ζώνες ειδικής προστασίας αρκετά, σε αριθμό και επιφάνεια, εδάφη, που είναι τα πλέον κατάλληλα για τη διατήρηση των ειδών που μνημονεύονται στο παράρτημα I της οδηγίας 79/409/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 2ας Απριλίου 1979, περί της διατήρησης των αγρίων πτηνών (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 202), όπως τροποποιήθηκε μεταγενεστέρως, καθώς και των λοιπών αποδημητικών ειδών των οποίων η έλευση στην Ιταλία είναι τακτική, και μη έχοντας γνωστοποιήσει στην Επιτροπή όλα τα στοιχεία που είναι αναγκαία αναφορικά με το μεγαλύτερο μέρος των εν λόγω ζωνών που έχουν καθορισθεί με δική της μέριμνα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, της εν λόγω οδηγίας, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen και C. Gulmann (εισηγητή), F. Macken και N. Colneric, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοίκησης, εξέδωσε στις 20 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Ιταλική Δημοκρατία, μη έχοντας κατατάξει ως ζώνες ειδικής προστασίας αρκετά, σε αριθμό και επιφάνεια, εδάφη που είναι τα πλέον κατάλληλα για τη διατήρηση των ειδών που μνημονεύονται στο παράρτημα I της οδηγίας 79/409/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 2ας Απριλίου 1979, περί της διατήρησης των αγρίων πτηνών, όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα, καθώς και των λοιπών αποδημητικών ειδών των οποίων η έλευση στην Ιταλία είναι τακτική, και μη έχοντας γνωστοποιήσει στην Επιτροπή όλες τις αναγκαίες πληροφορίες σχετικά με το μεγαλύτερο μέρος των εν λόγω ζωνών που η κατάταξή τους είχε γίνει με δική της μέριμνα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, της εν λόγω οδηγίας.
- 2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 348 της 8.12.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 13ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-436/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου ⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 98/81/ΕΚ — Μη εμπρόθεσμη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο»)

(2003/C 112/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-436/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: H. van Lier) κατά Βασιλείου του Βελγίου (εκπρόσωπος: A. Snoecx), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη θεσπίζοντας, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 98/81/ΕΚ του Συμβουλίου, της 26ης Οκτωβρίου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 90/219/ΕΟΚ για την περιορισμένη χρήση γενετικώς τροποποιημένων οργανισμών (ΕΕ L 330, σ. 13), ή εν πάση περιπτώσει, μη κοινοποιώντας τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, B. Σκουρή και N. Colneric (εισηγήτρια), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 13 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Βασίλειο του Βελγίου, μη θεσπίζοντας εντός ταχθείσας προθεσμίας, τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 98/81/ΕΚ του Συμβουλίου, της 26ης Οκτωβρίου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 90/219/ΕΟΚ για την περιορισμένη χρήση γενετικώς τροποποιημένων οργανισμών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 17 της 19.1.2002.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 20ής Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-143/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 92/43/ΕΟΚ — Διατήρηση φυσικών οικοτόπων — Άγρια πανίδα και χλωρίδα»)

(2003/C 112/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-143/02, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: G. Valero Jordana και R. Amorosi) κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: U. Leanza και M. Fiorilli), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας μια κανονιστική ρύθμιση για τη μεταφορά στο εσωτερικό δικαιο της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992, για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας (ΕΕ L 206, σ. 7), ρύθμιση η οποία

- αποκλείει από το πεδίο εφαρμογής των κανόνων σχετικά με την εκτίμηση των επιπτώσεων στο περιβάλλον τα σχέδια τα οποία, ενώ είναι δυνατόν να έχουν σημαντικές επιπτώσεις στις τοποθεσίες κοινοτικού ενδιαφέροντος, διαφέρουν αυτών που απαριθμούνται στην ιταλική νομοθεσία σχετικά με τη μεταφορά στο εσωτερικό δικαιο των οδηγιών που αφορούν τη μελέτη της επιδράσεως στο περιβάλλον,
- ουδόλως προβλέπει τη δυνατότητα εφαρμογής, όσον αφορά τις ζώνες ειδικής προστασίας, της υποχρέωσης που υπέχουν οι αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους να θεσπίσουν τα ενδεδειγμένα μέτρα ώστε να αποφευχθεί η υποβάθμιση των φυσικών οικοτόπων και των οικοτόπων ειδών καθώς και των διαταραχών που θίγουν τα είδη για τα οποία οι ζώνες αυτές έχουν καθοριστεί, και τούτο στο μέτρο που οι εν λόγω διαταραχές μπορούν να έχουν σημαντική επίπτωση ενόψει των στόχων της οδηγίας 92/43,
- ουδόλως προβλέπει τη δυνατότητα εφαρμογής των μέτρων διατηρήσεως που μνημονεύονται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής όσον αφορά τις τοποθεσίες που μνημονεύονται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας,

έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 5, 6 και 7 της εν λόγω οδηγίας, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann (εισηγητή) και F. Macken, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 20 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Ιταλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας ένα μέτρο για τη μεταφορά στο εσωτερικό δικαιο της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992, για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, το οποίο

- αποκλείει από το πεδίο εφαρμογής των κανόνων σχετικά με την εκτίμηση των επιπτώσεων στο περιβάλλον τα σχέδια τα οποία, ενώ είναι δυνατόν να έχουν σημαντικές επιπτώσεις τις τοποθεσίες κοινοτικού ενδιαφέροντος, διαφέρουν αυτών που απαριθμούνται στην ιταλική νομοθεσία σχετικά με τη μεταφορά στο εσωτερικό δικαιο των οδηγιών που αφορούν τη μελέτη της επιδράσεως στο περιβάλλον,
 - ουδόλως προβλέπει τη δυνατότητα εφαρμογής, όσον αφορά τις ζώνες ειδικής προστασίας, της υποχρέωσης που υπέχουν οι αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους να θεσπίσουν τα ενδεδειγμένα μέτρα ώστε να αποφευχθεί η υποβάθμιση των φυσικών οικοτόπων και των οικοτόπων ειδών καθώς και των διαταραχών που θίγουν τα είδη για τα οποία οι ζώνες αυτές έχουν καθοριστεί, και τούτο στο μέτρο που οι εν λόγω διαταραχές μπορούν να έχουν σημαντική επίπτωση ενόψει των στόχων της οδηγίας 92/43,
 - ουδόλως προβλέπει τη δυνατότητα εφαρμογής των μέτρων διατηρήσεως που μνημονεύονται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής όσον αφορά τις τοποθεσίες που μνημονεύονται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας,
- παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 5, 6 και 7 της εν λόγω οδηγίας.

- 2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 144 της 15.6.2002.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberlandesgericht Rostock με διάταξη της 5ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση 1. Simrad GmbH & Co. KG, 2. Kongsberg Simrad AS κατά Υπουργείου Παιδείας Επιστημών και Πολιτισμού του ομόσπονδου κράτους του Μακλεμβούργου-Πομερανίας

(Υπόθεση C-50/03)

(2003/C 112/13)

Με διάταξη της 5ης Φεβρουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Φεβρουαρίου 2003, το Oberlandesgericht Rostock στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ 1. Simrad GmbH & Co. KG, 2. Kongsberg Simrad AS και Υπουργείου Παιδείας Επιστημών και Πολιτισμού του ομόσπονδου κράτους του Μακλεμβούργου-Πομερανίας, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Αποτελεί μια συμφωνία για την τροποποίηση μιας ήδη συναφθείσας δημοσίας συμβάσεως προμήθειας (αγορά άλλων εκ των αρχικώς προβλεφθέντων αγαθών) δημόσια σύμβαση προμήθειας για την οποία πρέπει να προκηρυχθεί διαγωνισμός, κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο α', της οδηγίας 93/36/ΕΚ ⁽¹⁾, όταν

1. η αξία του αγαθού το οποίο αφορά η τροποποιητική συμφωνία υπερβαίνει το οριζόμενο στο άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 93/36/ΕΚ όριο και
2. ως προς το αγαθό το οποίο αφορά η τροποποιητική συμφωνία αλλάζει ο προμηθευτής, ενώ επίσης αναθεωρούνται ριζικώς οι προδιαγραφές που αφορούν αυτό το προϊόν;

⁽¹⁾ ΕΕ L 199 της 9.8.1993, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Amtsgericht Löbau με διάταξη της 21ης Οκτωβρίου 2002 στην ποινική δίκη κατά Nicoleta Maria Georgescu

(Υπόθεση C-51/03)

(2003/C 112/14)

Με διάταξη της 21ης Οκτωβρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Φεβρουαρίου 2003, το Amtsgericht Löbau στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά Nicoleta Maria Georgescu, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του ακόλουθου ερωτήματος ως προς την ερμηνεία του κανονισμού 539/2001 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ⁽¹⁾:

Πρέπει τα άρθρα 1, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το παράρτημα II του εν λόγω κανονισμού να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι Ρουμάνοι υπήκοοι χρειάζονται, από της έναρξης της ισχύος του εν λόγω κανονισμού, θεώρηση για την είσοδο και παραμονή στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης για διάστημα μη υπερβαίνον τους τρεις μήνες, μόνον για ορισμένο χρόνο;

⁽¹⁾ ΕΕ L 81 της 21.03.2001, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Landesgericht für ZRS Wien με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση Austroplant-Arzneimittel GesmbH κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας

(Υπόθεση C-54/03)

(2003/C 112/15)

Με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 11 Φεβρουαρίου 2003, το Landesgericht für ZRS Wien, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Austroplant-Arzneimittel GesmbH και Δημοκρατίας της Αυστρίας που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Έχει η οδηγία 89/105/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, σχετικά με τη διαφάνεια των μέτρων που ρυθμίζουν τον καθορισμό των τιμών των φαρμάκων για ανθρώπινη χρήση και για την κάλυψη του κόστους των στο πλαίσιο των εθνικών ασφαλιστικών συστημάτων υγείας (ΕΕ 1989, L 40, σ. 8) — πέραν του μηχανισμού δικαστικής προστασίας που εξέτασε το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην απόφαση της 27.11.2001 επί της υποθέσεως C-424/99 ⁽¹⁾ — την έννοια ότι απαγορεύει τις κάτωθι ρυθμίσεις της εθνικής νομοθεσίας;

Οι σχετικοί κανόνες μεταφοράς της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο είναι το άρθρο 31, παράγραφος 3, εδάφιο 12, ASVG, όπως δημοσιεύθηκε στο BGBl I αριθ. 99/2001, καθώς και η κανονιστική απόφαση περί διαδικασίας καταρτίσεως του καταλόγου φαρμάκων σύμφωνα με το άρθρο 31, παράγραφος 3, εδάφιο 12, ASVG (VOHMF), Soziale Sicherheit 11/1998, Amtliche Verlautbarung αριθ. 104/1998.

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Είναι η οδηγία 89/105/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, σχετικά με τη διαφάνεια των μέτρων που ρυθμίζουν τον καθορισμό των τιμών των φαρμάκων για ανθρώπινη χρήση και για την κάλυψη του κόστους των στο πλαίσιο των εθνικών ασφαλιστικών συστημάτων υγείας (ΕΕ 1989, L 40, σ. 8), ακριβής, σαφής και ορισμένη σε τέτοιο βαθμό ώστε να μην αφήνει στον εθνικό νομοθέτη καμμία διακριτική ευχέρεια κατά την μεταφορά στο εθνικό δίκαιο;

3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα:

Σκοπεί η οδηγία 89/105/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, σχετικά με τη διαφάνεια των μέτρων που ρυθμίζουν τον καθορισμό των τιμών των φαρμάκων για ανθρώπινη χρήση και για την κάλυψη του κόστους των στο πλαίσιο των εθνικών ασφαλιστικών συστημάτων υγείας (ΕΕ 1989, L 40, σ. 8), στην απονομή δικαιώματος προς την ενάγουσα εταιρία;

4. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τρίτο ερώτημα:

Η απόφαση περί υποβολής προδικαστικού ερωτήματος, συμπεριλαμβανομένων και των συνημμένων εγγράφων, παρέχει στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ενόψει της νομολογίας του στην απόφαση της 26.3.1996⁽²⁾, υπόθεση C-392/93, *British Telecommunications*, όλα τα στοιχεία που απαιτούνται προκειμένου να απαντήσει στο ερώτημα, αν οι προεκτεθέντες κανόνες της εθνικής νομοθεσίας που αποτελούν μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη παραμένουν εντός των ορίων διακριτικής ευχέρειας που αναγνωρίζει στον εθνικό νομοθέτη η οδηγία 89/105/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, σχετικά με τη διαφάνεια των μέτρων που ρυθμίζουν τον καθορισμό των τιμών των φαρμάκων για ανθρώπινη χρήση και για την κάλυψη του κόστους των στο πλαίσιο των εθνικών ασφαλιστικών συστημάτων υγείας (ΕΕ 1989, L 40, σ. 8), ή η απάντηση στο ερώτημα αυτό επαφίεται στο αιτούν δικαστήριο;

(1) Συλλογή 2001, σ. I-09285.

(2) Συλλογή 1996, σ. I-01631.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesarbeitsgericht με διάταξη της 6ης Νοεμβρίου 2002 στην υπόθεση Wolff & Müller GmbH & CO. KG κατά José Filipe Pereira Félix

(Υπόθεση C-60/03)

(2003/C 112/16)

Με διάταξη της 6ης Νοεμβρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14 Φεβρουαρίου 2003, το Bundesarbeitsgericht στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Wolff & Müller GmbH & Co KG και José Filipe Pereira Félix, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Απαγορεύει το άρθρο 49 ΕΚ (πρώην άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚ) εθνική ρύθμιση σύμφωνα με την οποία ένας εργολάβος οικοδομών, ο οποίος αναθέτει σε άλλο επιχειρηματία την παροχή οικοδομικών υπηρεσιών, ευθύνεται για τις υποχρεώσεις του εν λόγω επιχειρηματία ή ενός υπεργολάβου της πληρωμής της κατωτάτης αμοιβής σε εργαζόμενο ή της καταβολής εισφορών σε κοινό φορέα των συμβαλλομένων μερών συλλογικής συμβάσεως ως εγγυητής, ο οποίος παραιτήθηκε από την ένσταση διζήσεως, αν η κατωτάτη αμοιβή περιλαμβάνει το ποσό το οποίο πρέπει να εξοφληθεί στον εργαζόμενο μετά την αφαίρεση των φόρων και των εισφορών στην κοινωνική ασφάλιση και για την προώθηση της εργασίας ή για αντίστοιχες δαπάνες για την κοινωνική ασφάλεια (καθαρή αμοιβή), αν η προστασία της αμοιβής των εργαζομένων δεν αποτελεί πρωταρχικό σκοπό ή αποτελεί μόνο δευτερεύοντα σκοπό του νόμου;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 26 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-83/03)

(2003/C 112/17)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Antonio Aresu και τον Roberto Amorosi, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 26 Φεβρουαρίου 2003, προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1985, για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον, στο μέτρο που δεν εξέτασε ορθώς αν για το σχέδιο κατασκευής μαρίνας σκαφών αναψυχής στη Fossacesia (Chieti), σχέδιο που περιλαμβάνονταν στον κατάλογο του παραρτήματος II της εν λόγω οδηγίας, ήταν αναγκαία η διεξαγωγή διαδικασίας εκτιμήσεως των επιπτώσεων για το περιβάλλον·
- β) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ιταλικές αρχές δεν εξήγησαν στην Επιτροπή τον λόγο για τον οποίο θεώρησαν ότι το σχέδιο κατασκευής μαρίνας σκαφών αναψυχής στη Fossacesia (Chieti) δεν χρειαζόταν να υποβληθεί σε διαδικασία εκτιμήσεως των επιπτώσεων για το περιβάλλον υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ.

Επιπλέον, δεν είναι προφανές ότι τα χαρακτηριστικά του σχεδίου εκτιμήθηκαν σε σχέση με τις πιθανές επιπτώσεις στην πανίδα, τη χλωρίδα και το τοπίο. Το γεγονός ότι ο σχετικός χώρος δεν προτάθηκε ως Τόπος Κοινοτικής Σημασίας είναι ένα περαιτέρω στοιχείο από το οποίο συνάγεται ότι οι επιπτώσεις αυτές έπρεπε πράγματι να ληφθούν υπόψη. Ακόμη, το γεγονός ότι η εξέταση αυτή πραγματοποιήθηκε αφότου είχε χορηγηθεί η οικοδομική άδεια ήταν ένα άλλο βασικό στοιχείο από το οποίο μπορεί να συναχθεί ότι η διαδικασία που εφαρμόστηκε χαρακτηριζόταν τουλάχιστον από έλλειψη συνοχής.

Ακόμη και ελλείπει, υπό την έννοια της προαναφερθείσας οδηγίας, κατευθυντήριων γραμμών και κριτηρίων για τη διεξαγωγή ελέγχων προκειμένου να διαπιστωθεί η ανάγκη εκτιμήσεως των επιπτώσεων ενός συγκεκριμένου σχεδίου για το περιβάλλον, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, εφαρμόστηκε σωστά ούτε ότι είναι ευλόγως αιτιολογημένη η απόφαση να μην υποβληθεί το σχέδιο στη διαδικασία αυτή.

(¹) ΕΕ L 175 της 5ης Ιουλίου 1985, σ. 40.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, με απόφαση της 27ης Απριλίου 2001, στην υπόθεση Αναστασία Μαύρωνα & Σια Ε.Ε. κατά ΔΕΛΤΑ εταιρείας Συμμετοχών Α.Ε.

(Υπόθεση C-85/03)

(2003/C 112/18)

Με απόφαση της 27ης Απριλίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 26 Φεβρουαρίου 2003, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Αναστασίας Μαύρωνα & Σια Ε.Ε. και ΔΕΛΤΑ εταιρείας Συμμετοχών Α.Ε., που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Αν κατά την έννοια του άρθρου 1 παράγραφος 2 της υπ' αριθμ. 86/635/ΕΟΚ (¹) οδηγίας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εμπορικός αντιπρόσωπος είναι και αυτός ο οποίος υπό την ιδιότητά του ως ανεξάρτητου μεσολαβητή αγοράζει στο όνομά του εμπορεύματα από τον αντιπροσωπευόμενο αφαιρώντας από την τιμή αγοράς την προμήθειά του και στη συνέχεια πωλεί τα εμπορεύματα αυτά σε τρίτους, ενεργώντας όμως για λογαριασμό του αντιπροσωπευόμενου.
- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης, αν εν προκειμένω ο τεθείς με το ως άνω άρθρο ορισμός του εμπορικού αντιπροσώπου, έχει τεθεί κατ' αντιδιαστολή με τον ως άνω (δηλαδή με αυτόν ο οποίος υπό την ιδιότητά του ως ανεξάρτητου μεσολαβητή αγοράζει στο όνομά του εμπορεύματα από τον αντιπροσωπευόμενο αφαιρώντας από την τιμή αγοράς την προμήθειά του και στη συνέχεια πωλεί τα εμπορεύματα αυτά σε τρίτους, ενεργώντας όμως για λογαριασμό του αντιπροσωπευόμενου) ή αν υφίσταται πραγματικό κενό.
- 3) Σε περίπτωση που υφίσταται κενό, αν είναι δυνατό με βάση τις αρχές της επιείκειας να εφαρμοσθεί αναλογικά ο ως άνω ορισμός του άρθρου 1 παράγραφος 2 της οδηγίας και σε αυτόν ο οποίος υπό την ιδιότητά του ως ανεξάρτητου μεσολαβητή αγοράζει στο όνομά του εμπορεύματα από τον αντιπροσωπευόμενο αφαιρώντας από την τιμή αγοράς την προμήθειά του και στη συνέχεια πωλεί τα εμπορεύματα αυτά σε τρίτους, ενεργώντας όμως για λογαριασμό του αντιπροσωπευόμενου. Και

- 4) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης, αν τα Δικαστήρια των Κρατών μελών μπορούν να προβούν σε επέκταση της έννοιας του εμπορικού αντιπροσώπου και στον ανωτέρω, με αναλογική εφαρμογή της εθνικής τους νομοθεσίας, με την οποία ενσωματώθηκε στο εσωτερικό τους δίκαιο η ως άνω οδηγία, ή αυτό είναι ανεπίτρεπτο αφού αντιστρατεύεται την ομοιομορφία του κοινοτικού δικαίου.

(¹) ΕΕ L 372, της 31.12.1986, σ. 1.

Προσφυγή της Ελληνικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 26 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-86/03)

(2003/C 112/19)

Η Ελληνική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την Αικατερίνη Σαμώνη-Ράντου και τον Παναγιώτη Μυλωνόπουλο, νομικούς συμβούλους της ειδικής νομικής υπηρεσίας του Υπουργείου Εξωτερικών, άσκησε στις 26 Φεβρουαρίου 2003, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής Ε(2002) 2475 τελικό, της 17ης Δεκεμβρίου 2002, επί του αιτήματος της Ελλάδος να επιτραπεί η χρήση βαρέος μαζούτ μέγιστης περιεκτικότητας σε θείο 3 % κατά μάζα σε τμήμα της επικράτειάς της (¹),
- 2) να κηρύξει την οδηγία 1999/32/ΕΚ ανεφάρμοστη βάσει του άρθρου 241 της Συνθήκης ΕΚ, και
- 3) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

- Προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.
- Παραβίαση της αρχής του πρόσφορου αποτελέσματος (effet utile).
- Παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.
- Παράβαση του άρθρου 252 ΕΚ.

(¹) ΕΕ L 4 της 9.1.2003, σ. 16.

Προσφυγή της Πορτογαλικής Δημοκρατίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-88/03)

(2003/C 112/20)

Η Πορτογαλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον L. Fernandes, πληρεξούσιο, και τους J.L. da Cruz Vilaça και L.M. Romão, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 27 Φεβρουαρίου 2003 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να κρίνει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή·
- 2) να κρίνει την παρούσα προσφυγή βάσιμη και, κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων C(2002)4487 τελικό [κρατική ενίσχυση C 35/2002 (ex NN 10/2000) — Πορτογαλία], της 11ης Δεκεμβρίου 2003, περί του καθεστώτος προσαρμογής του εθνικού φορολογικού συστήματος στις ιδιομορφίες της Αυτόνομης Περιοχής των Αζορών, κατά το μέρος που αφορά τις μειώσεις συντελεστών φόρου εισοδήματος, καθ' όσον αυτή θεωρεί ότι οι μειώσεις των συντελεστών φόρου εισοδήματος των φυσικών και νομικών προσώπων που έχουν ως φορολογική τους κατοικία την Αυτόνομη Περιοχή των Αζορών συνιστούν κρατικές ενισχύσεις·
- 3) επικουρικώς, να κρίνει την παρούσα προσφυγή βάσιμη και να ακυρώσει μερικώς την προσβαλλόμενη απόφαση, καθ' όσον αυτή κηρύσσει ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά τις μειώσεις φόρου που εφαρμόστηκαν επί επιχειρήσεων του χρηματοπιστωτικού κλάδου και καλεί την προσφεύγουσα να αναζητήσει το ποσό τους·
- 4) να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

— Πλάνη περί το δίκαιον κατά την εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ:

— Εσφαλμένος χαρακτηρισμός των επιδίκων μέτρων ως κρατικών ενισχύσεων μέσω αναφοράς στην έννοια της εδαφικής επιλεκτικότητας:

Σύμφωνα με το συνταγματικό και νομοθετικό πλαίσιο που διέπει τις σχέσεις μεταξύ του Πορτογαλικού κράτους και των Αυτόνομων Περιοχών του, η εξέταση του στοιχείου επιλεκτικότητας υπό το πρίσμα της έννοιας

της ενισχύσεως δεν πρέπει κατ' ανάγκην να γίνεται με πλαίσιο αναφοράς ολόκληρη την επικράτεια του κράτους μελών.

— Εσφαλμένος χαρακτηρισμός των επιδίκων μέτρων ως κρατικών ενισχύσεων, καθ' όσον αγνοείται ότι αυτά δικαιολογούνται από τη φύση και την οικονομία του όλου φορολογικού συστήματος: το καθεστώς που καθιερώνεται με το Decreto Legislativo Regional αριθ. 2/99/A, περί μειώσεων των συντελεστών φόρου εισοδήματος των φυσικών και νομικών προσώπων, δεν αντιπροσωπεύει μέτρο εξαιρέσεως από την εφαρμογή του φορολογικού συστήματος, αλλά προσαρμογή η οποία εντάσσεται στις θεμελιώδεις και κατευθυντήριες αρχές του πορτογαλικού φορολογικού συστήματος, ισχύουσα εφ' όλων των επιχειρήσεων που έχουν τη φορολογική τους κατοικία στο έδαφος της Αυτόνομης Περιοχής των Αζορών.

Επί πλέον, συνιστά απόρροια ενός φορολογικού συστήματος που στηρίζεται στην αναδιανεμητική λογική, αναγόμενη στην εξαιρετικά απομεμακρυσμένη τοποθεσία της Αυτόνομης Περιοχής των Αζορών, η οποία τη διαφοροποιεί ουσιαστικά από τα λοιπά τμήματα της εθνικής επικράτειας, καθώς και στις συνταγματικές αρχές της αυτονομίας, της αλληλεγγύης και ισότητας μεταξύ όλων των Πορτογάλων πολιτών.

— Ανεπαρκής αιτιολόγηση του επηρεασμού των ενδοκοινοτικών εμπορικών συναλλαγών και του αισθητού περιορισμού του ανταγωνισμού:

Η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη, καθ' όσον δεν διευκρινίζει ούτε δικαιολογεί την επίπτωση των μειώσεων των συντελεστών του IRS (φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων) και του IRC (φόρου εισοδήματος νομικών προσώπων), που ισχύουν επί των προσώπων που έχουν ως φορολογική κατοικία στην Αυτόνομη Περιοχή των Αζορών, επί των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ κρατών μελών, ούτε την αισθητή νόθευση του ανταγωνισμού λόγω των προαναφερθέντων μέτρων. Περιορίζεται στον αξιωματικό ισχυρισμό ότι, επειδή μέρος των επιχειρήσεων ασκεί οικονομική δραστηριότητα συνεπαγόμενη εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών, εξ αυτού έπεται, μέσω κάποιας ασαφούς νομοτελειακής λογικής, ότι η προϋπόθεση του επηρεασμού των εμπορικών συναλλαγών πληρούται.

— Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως περί τις πραγματικές προϋποθέσεις του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο α', ΕΚ, με αποτέλεσμα την προσβολή των αρχών της χρηστής διοίκησης, της ισότητας και της αναλογικότητας, και σε αντίθεση προς το άρθρο 299, παράγραφος 2, ΕΚ:

Το πρόσθετο κόστος μεταφοράς και οι αντίστοιχες υποδομές ενέργειας, υγείας, παιδείας, βιομηχανίας και υπηρεσιών, τις οποίες καθιστά αναγκαίες ο εξαιρετικά απομεμακρυσμένος και ωκεάνειος νησιωτικός χαρακτήρας της Αυτόνομης Περιοχής των Αζορών, επηρεάζει επίσης όλες τις επιχειρήσεις που δρουν στον χρηματοπιστωτικό τομέα. Έτσι, το υψηλό κόστος μεταφοράς εμπορευμάτων από και προς την ήπειρο και μεταξύ των νήσων αντανακλάται και σ' αυτού του είδους τη δραστηριότητα, εφόσον μέγα μέρος του εξοπλισμού που απαιτείται για τις τραπεζικές και ασφαλιστικές δραστηριότητες δεν διατίθεται στην τοπική αγορά και πρέπει, επομένως, να εισαχθεί, σε ορισμένες δε περιπτώσεις και να μεταφερθεί μεταξύ των διαφόρων νήσων. Εξ άλλου, λόγω τις τεραστίες ελλείψεως ειδικευμένων τεχνικών και εργαζομένων στην Αυτόνομη Περιοχή των Αζορών και των προβλημάτων τα οποία συναντά το εκπαιδευτικό σύστημα των Αζορών, ορισμένες εξειδικευμένες υπηρεσίες τις οποίες μπορεί να χρειάζεται μια τράπεζα δεν προσφέρονται στην Περιοχή. Έτσι, παρέχονται κατ' ανάγκη από τεχνικούς προερχομένους από την ηπειρωτική επικράτεια (συντήρηση εξοπλισμού, επιθεώρηση και παροχή συμβουλών, εκπαιδευτές για προγράμματα κατάρτισης, κ.λπ.). Στις περιπτώσεις αυτές, είναι προφανές ότι όποιος συμβάλλεται με τέτοιους τεχνικούς βαρύνεται με τις δαπάνες αεροπορικού ταξιδιού, παραμονής και ημερήσιας αποζημιώσεις. Παρομοίως, οι ανεπάρκειες του εκπαιδευτικού συστήματος και η έλλειψη εξειδικευμένων τεχνικών στην Περιοχή αντι-κατοπτρίζονται στην περιορισμένη προσφορά προγραμμάτων κατάρτισης ειδικού ενδιαφέροντος, ενώ ως εναλλακτική λύση υφίσταται η μετακίνηση των εργαζομένων στην ηπειρωτική επικράτεια. Οι επιχειρήσεις, από την άλλη πλευρά, πλην των χρηματοπιστωτικών, είναι, ως επί το πλείστον, μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις που δρουν εντός της τοπικής αγοράς και για την τοπική αγορά, με καταστήματα ή εγκαταστάσεις σε μία μόνο νήσο. Φυσικό είναι το πρόσθετο κόστος που απορρέει από την «ειδική επίδραση της πραγματικότητας των Αζορών» να τις επηρεάζει σε πολύ μικρότερη έκταση απ' ό,τι τα τραπεζικά ή ασφαλιστικά ιδρύματα που διαθέτουν εγκαταστάσεις γεωγραφικά κατεσπαρμένες σε διάφορα νησιά. Περαιτέρω, η οικονομική καθυστέρηση της Περιοχής και το χαμηλότερο εισόδημα και η χαμηλότερη αγοραστική δύναμη του πληθυσμού της πλήττουν, σε μεγαλύτερο βαθμό, αυτού του είδους τις δραστηριότητες.

Μη λαμβάνοντας υπόψη στοιχεία προκύπτοντα από Μελέτη που είχε προηγουμένως υποβληθεί για την υπόθεση κρατικών ενισχύσεων για την Αυτόνομη Περιοχή των Αζορών και την παράθεσή τους με τα πρόσθετα στοιχεία κόστους που έχουν υπολογιστεί και αναγγελλεί τα οποία απορρέουν ευθέως από τις διαρθρωτικές ελλείψεις της Αυτόνομης Περιοχής των Αζορών και αφορούν και τις επιχειρήσεις που δρουν εκεί στον χρηματοπιστωτικό τομέα, η καθής παραβίασε κατάφωρα την αρχή της χρηστής διοικήσεως.

Για τους ίδιους λόγους, η προσβαλλόμενη απόφαση προσβάλλει και την αρχή της ισότητας, δημιουργώντας κατάφωρες διακρίσεις εις βάρος των επιχειρήσεων του χρηματοπιστωτικού κλάδου, οι οποίες πλήττονται, εξ ίσου αν όχι περισσότερο από άλλες, από την «ειδική επίδραση της πραγματικότητας των Αζορών».

Επί πλέον, η καθής παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, καθ' όσον ενώπιον της ευχερούς διαπιστώσεως ότι, για τις επιχειρήσεις της περιοχής του χρηματοπιστωτικού κλάδου, η κατάσταση από άποψη διαρθρωτικού κόστους ήταν απολύτως όμοια, όφειλε να θεωρήσει ότι επίσης συμβιβάζονται προς την κοινή αγορά οι μειώσεις των φορολογικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις επιχειρήσεις του χρηματοπιστωτικού κλάδου, όπως πράττει και για τις λοιπές επιχειρήσεις εκτός χρηματοπιστωτικού κλάδου.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-92/03)

(2003/C 112/21)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Α. Caeiros και Ν. Κωνσταντινίδη, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Φεβρουαρίου 2003 προσφυγή κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας τα αναγκαία μέτρα για να δώσει προτεραιότητα στην κατεργασία των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων με αναγέννηση, παρ' όλον ότι οι τεχνικές, οικονομικές και διοικητικές συνθήκες το επέτρεπαν, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 75/439/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 16ης Ιουνίου 1975, περί διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 87/101/ΕΟΚ⁽²⁾, της 22ας Δεκεμβρίου 1986·
2. να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κανένα από τα νομοθετικά και κανονιστικά κείμενα, τα οποία επικαλούνται οι πορτογαλικές αρχές ως εκδοθέντα σε συμμόρφωση προς την οδηγία 75/439/ΕΟΚ, δεν δίνει προτεραιότητα στην κατεργασία των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων με αναγέννηση. Οι ίδιες οι πορτογαλικές αρχές βεβαιώνουν ότι, 12 έτη μετά την οριζόμενη από την οδηγία 87/101/ΕΟΚ προθεσμία, ακόμη δεν έχουν λάβει τα αναγκαία μέτρα για να δοθεί αυτή η προτεραιότητα.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζουν οι πορτογαλικές αρχές, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 259/93 (3) του Συμβουλίου επιτρέπει στις αρμόδιες αρχές να εμποδίζουν την εξαγωγή χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων προοριζομένων για αξιοποίηση και ειδικότερα για ενεργειακή αξιοποίηση (κοινώς καύση για την ανάκτηση ενέργειας).

Όσον αφορά τους περιορισμούς οικονομικού χαρακτήρα που, κατά την άποψη της Πορτογαλικής Κυβερνήσεως, δεν επέτρεψαν μια διαχείριση των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων που να δίνει προτεραιότητα στην αναγέννηση αυτού του αποβλήτου, υπάρχει διχογνωμία των πορτογαλικών αρχών αφενός και των επιχειρήσεων αφετέρου, ως προς τις ποσότητες χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων που θα έπρεπε να διατίθενται ετησίως, για να εγγυώνται τη βιωσιμότητα μιας μονάδας χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων στην Πορτογαλία. Ούτως ή άλλως, αν οι πορτογαλικές αρχές μπορούσαν ν' αποδείξουν ότι το ελάχιστο όριο οικονομικής αποδοτικότητας για την εγκατάσταση μιας μονάδας αναγέννησεως θα ήταν, κανονικά, 60 000 έως 80 000 τόνοι διατιθέμενων ετησίως χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη ότι οι ελλείψεις στον τομέα του ελέγχου του προορισμού των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων και της συλλογής αυτών των ορυκτελαίων (κατά τις πορτογαλικές αρχές, το ποσοστό συλλογής, κατά το 1999, ήταν της τάξεως του 60 %) συνετέλεσαν αποφασιστικά στο να μη συντρέξουν οι προϋποθέσεις για να δοθεί προτεραιότητα στην κατεργασία με αναγέννηση και, ειδικότερα, για να εγκατασταθεί στην Πορτογαλία μία τουλάχιστον μονάδα αναγέννησεως.

Τέλος, όσον αφορά την προβαλλόμενη δυσχέρεια ανευρέσεως ιδιωτών επενδυτών διατιθέμενων να επιβαρυνθούν με την υψηλόποση επένδυση που απαιτείται προς ανέγερση μονάδων αναγέννησεως, οι πορτογαλικές αρχές θα μπορούσαν, μεταξύ άλλων, να θεσπίσουν κίνητρο με τη μορφή πληρωμής επιδοτήσεως υπέρ της αναγέννησεως, σύμφωνα με το άρθρο 14 της οδηγίας 75/439/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 87/101/ΕΟΚ.

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 77.

(2) ΕΕ L 42 της 12.2.1987, σ. 43.

(3) Κανονισμός (ΕΟΚ) 259/93 του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδό τους (ΕΕ L 30 της 6.2.1993, σ. 1).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Landgericht Hagen με διάταξη της 11ης Φεβρουαρίου 2003 στην εμπορική υπόθεση που αφορά την εταιρία Radio Ennepe-Ruhr-Kreis mbH & Co. KG, αιτών: Hans-Jürgen Weske

(Υπόθεση C-103/03)

(2003/C 112/22)

5 Μαρτίου 2003, το Landgericht Hagen, στο πλαίσιο της εμπορικής υποθέσεως που αφορά την εταιρία Radio Ennepe-Ruhr-Kreis mbH & Co. KG, αιτών: Hans-Jürgen Weske, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Δύνатаι η Ευρωπαϊκή Κοινότητα να στηριχθεί στο άρθρο 54, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με την παράγραφο 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης ΕΚ προς έκδοση της οδηγίας 90/605/ΕΟΚ του Συμβουλίου (1), της 8ης Νοεμβρίου 1990, για την τροποποίηση του πεδίου εφαρμογής των οδηγιών 78/660/ΕΟΚ και 83/349/ΕΟΚ περί των ετήσιων και περί των ενοποιημένων λογαριασμών αντιστοίχως, καίτοι η οδηγία αυτή παρέχει δικαίωμα ενημερώσεως και σε μη χρίζοντες προστασίας τρίτους;
2. Συμβιβάζεται η οδηγία 90/605/ΕΟΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 47 της οδηγίας 78/660/ΕΟΚ, με το θεμελιώδες κοινοτικό δικαίωμα της ελεύθερης ασκήσεως επαγγέλματος, καθόσον με τις διατάξεις αυτές επιβάλλεται στις ετερόρρυθμες εταιρίες στις οποίες ομόρρυθμος εταίρος είναι εταιρία περιορισμένης ευθύνης η υποχρέωση να δημοσιοποιούν τους ετήσιους λογαριασμούς και τις ετήσιες εκθέσεις τους, αν ληφθεί κυρίως υπόψη το γεγονός ότι δεν προβλέπεται κανείς περιορισμός όσον αφορά τον κύκλο των προσώπων που δικαιούνται να λάβουν γνώση των εγγράφων αυτών;
3. Συμβιβάζεται η οδηγία 90/605/ΕΟΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 47 της οδηγίας 78/660/ΕΟΚ, με το θεμελιώδες κοινοτικό δικαίωμα για ελευθερία του τύπου και για ελεύθερη ραδιοφωνία και τηλεόραση, καθόσον με τις διατάξεις αυτές επιβάλλεται στις ετερόρρυθμες εταιρίες στις οποίες ομόρρυθμος εταίρος είναι εταιρία περιορισμένης ευθύνης και οι οποίες δραστηριοποιούνται στον τομέα του περιοδικού τύπου και των εκδόσεων ή στον ραδιοτηλεοπτικό τομέα η υποχρέωση να δημοσιοποιούν τους ετήσιους λογαριασμούς και τις ετήσιες εκθέσεις τους, αν ληφθεί κυρίως υπόψη το γεγονός ότι δεν προβλέπεται κανείς περιορισμός όσον αφορά τον κύκλο των προσώπων που δικαιούνται να λάβουν γνώση των εγγράφων αυτών;
4. Συμβιβάζεται η οδηγία 90/605/ΕΟΚ με τη γενική αρχή της ισότητας, καθόσον περιάγει σε δυσμενέστερη θέση τις ετερόρρυθμες εταιρίες στις οποίες ομόρρυθμος εταίρος είναι εταιρία περιορισμένης ευθύνης έναντι των ετερόρρυθμων εταιριών στις οποίες ομόρρυθμος εταίρος είναι φυσικό πρόσωπο, μολονότι οι δανειστές της πρώτης από τις αναφερθείσες ετερόρρυθμες εταιρίες προστατεύονται, λόγω της υποχρεώσεως της ΕΠΕ για δημοσιοποίηση των λογαριασμών της, καλύτερα απ' ό,τι οι δανειστές της ετερόρρυθμης εταιρίας στην οποία ο ομόρρυθμος εταίρος, ως φυσικό πρόσωπο, δεν υπέχει καμία υποχρέωση δημοσιοποιήσεως;

(1) ΕΕ L 317 της 16.11.1990, σ. 60.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 7 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-108/03)

(2003/C 112/23)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Carmel O' Reilly, νομικό σύμβουλο, και Luis Escobar Guerrero, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, επιφυλάσσοντας στους υπηκόους άλλων κρατών μελών που διαμένουν στη χώρα αυτή μεταχείριση δυσανάλογα διαφορετική, όσον αφορά τη σοβαρότητα των παραβάσεων και το ύψος των προστίμων για παράβαση των διατάξεων σχετικά με τις άδειες διαμονής, από αυτή των Ισπανών υπηκόων, όταν αυτοί διαπράττουν ανάλογες παραβάσεις σχετικά με τις υποχρεώσεις αποκτησεως ή ανανεώσεως των εθνικών δελτίων ταυτότητας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 39, 43 και 49 της Συνθήκης ΕΚ, το άρθρο 4 της οδηγίας 68/360/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των εργαζομένων των κρατών μελών και των οικογενειών τους στο εσωτερικό της Κοινότητας, και του άρθρου 4 της οδηγίας 73/148/ΕΟΚ⁽²⁾ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1973, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των υπηκόων των κρατών μελών στο εσωτερικό της Κοινότητας στον τομέα της εγκαταστάσεως και της παροχής υπηρεσιών,
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παράβαση των διατάξεων σχετικά με τις άδειες παραμονής - παράλειψη προσκομίσεως των απαιτούμενων εγγράφων, παράλειψη αιτήσεως χορηγήσεως ή ανανεώσεως των αδειών - μπορεί να αποτελεί αντικείμενο κυρώσεων, υπό την προϋπόθεση ότι το επιβαλλόμενο πρόστιμο δεν είναι δυσανάλογο προς τη σοβαρότητα της παραβάσεως. Η Επιτροπή κατανοεί ότι το καθεστώς του αλλοδαπού, όσον αφορά την άδεια παραμονής, δεν είναι ίδιο με αυτό του ημεδαπού, όσον αφορά το δελτίο ταυτότητας, ωστόσο αυτό δεν αναιρεί, κατά τη γνώμη της, το γεγονός ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει τα δύο αυτά καθεστώτα για να φθάσει στην έννοια της αναλογικότητας των κυρώσεων (βλ. την υπόθεση C-24/97, Επιτροπή κατά Γερμανίας, απόφαση της 30ής Απριλίου 1998). Η Επιτροπή εκφράζει τη δυσανεξία της για το γεγονός ότι, για καθυστέρηση μέχρι τριών μηνών για την υποβολή αιτήσεως για χορήγηση αδειας παραμονής, στον αλλοδαπό μπορεί να επιβληθεί ανώτατο πρόστιμο 50 000 πεσετών, ενώ στην περίπτωση ενός ημεδαπού που δεν υπέβαλε εγκαίρως αίτηση για τη χορήγηση

δελτίου ταυτότητας το πρόστιμο είναι 50 πεσέτες για κάθε μήνα καθυστερήσεως. Προβαίνει επίσης σε μια σύντομη ανασκόπηση μερικών από τις καταγγελίες που οδήγησαν στην αιτιολογημένη γνώμη και την παρούσα προσφυγή και, κατά την άποψή της, αποδεικνύει σαφώς τη διαφορά στην κλίμακα των ποινών και το δυσανάλογο χαρακτήρα τους.

(1) ΕΕ L 257 της 19.10.1968, σ. 13· Ελληνική έκδ.: Κεφάλαιο 5 τόμος 1 σ. 43.

(2) ΕΕ L 172 της 28.6.1973 σ. 14· Ελληνική έκδ.: Κεφάλαιο 6 τόμος 1 σ. 144.

Προσφυγή του Βασιλείου του Βελγίου κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-110/03)

(2003/C 112/24)

Το Βασίλειο του Βελγίου, εκπροσωπούμενο από την A. Snoecx, επικουρούμενη από τους δικηγόρους D. Waelbroeck και D. Brinckman, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 10 Μαρτίου 2003, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το Βασίλειο του Βελγίου ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·
- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) 2204/2002 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 2002, σχετικά με την εφαρμογή των άρθρων 87 και 88 της Συνθήκης ΕΚ στις κρατικές ενισχύσεις για την απασχόληση⁽¹⁾·
- στο μέτρο που παρίσταται ανάγκη, να κηρύξει ανεφάρμοστο, δυνάμει του άρθρου 241 της Συνθήκης ΕΚ, τον κανονισμό (ΕΚ) 994/98 του Συμβουλίου, της 7ης Μαΐου 1998, για την εφαρμογή των άρθρων 87 και 88 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σε ορισμένες κατηγορίες οριζόντιων κρατικών ενισχύσεων⁽²⁾, ως νομική βάση του επίδικου κανονισμού·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

— Παράβαση του κανονισμού (ΕΚ) 994/98 του Συμβουλίου, στο εξής: «εξουσιοδοτικός κανονισμός». Πράγματι, ο κανονισμός (ΕΚ) 2204/2002 της Επιτροπής, στο εξής: «επίδικος κανονισμός», δεν τηρεί τις διατάξεις του εξουσιοδοτικού κανονισμού, εφόσον ουδόλως επιτυγχάνει τους επιδιωκόμενους υπ' αυτού στόχους της διαφάνειας και της νομικής ασφάλειας. Πρώτον, ο επίδικος κανονισμός δεν είναι σαφής ως προς τις καταστάσεις επί των οποίων εφαρμόζεται, και τούτο ενόψει της παραλλήλου υπάρξεως κατευθυντηρίων γραμμών και πλαισίων που η Επιτροπή μπορεί ταυτοχρόνως να εφαρμόζει επί των ενισχύσεων για την απασχόληση. Δεύτερον, ο επίδικος κανονισμός δεν είναι ούτε σαφής ως προς τους ίδιους τους κανόνες που περιλαμβάνει. Τέλος, η έλλειψη σαφηνείας αφορά τα ίδια τα μέτρα που έπρεπε να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ και ως προς τα οποία η εφαρμογή του κανονισμού καθίσταται αναγκαία. Όντως, όπως προκύπτει, ο επίδικος κανονισμός εφαρμόζεται και επί γενικών μέτρων, συγκεκριμένα των θεσπισμένων σε περιφερειακό επίπεδο γενικών μέτρων, και τούτο ενώ τέτοια μέτρα θα έπρεπε να αποκλείονται αυτεπαγγέλτως από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ.

— Παραβίαση της αρχής της επικουρικότητας, εφόσον δεν λαμβάνεται υπόψη η συνταγματική οργάνωση του Βελγίου και θεωρείται έτσι κάθε πράξη περιφερειακής αρχής, που είναι αποκλειστικώς υπεύθυνη στον τομέα της απασχολήσεως, ως ειδική και, επομένως, εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής του επίδικου κανονισμού.

— Παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθόσον ναι μεν διατηρούνται τα προηγούμενως εγκριθέντα συστήματα ενισχύσεως πλην όμως θεσπίζεται ένα σαφώς αυστηρότερο σύστημα όσον αφορά τις νέες ενισχύσεις, επιτρέποντας έτσι να υφίστανται παράλληλως δύο διαφορετικά συστήματα, ανάλογα με την ημερομηνία κατά την οποία υλοποιήθηκε η ενίσχυση. Ο επίμαχος κανονισμός συνεπάγεται επίσης παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, η οποία αποτελεί γενική αρχή δικαίου που πρέπει να τηρείται κατά την εφαρμογή της κοινοτικής διοικητικής πολιτικής, γενικώς, και της πολιτικής στον τομέα του ανταγωνισμού και των ενισχύσεων, ειδικότερα. Έτσι, αφήνοντας άθικτα τα προηγούμενως εγκριθέντα συστήματα ενισχύσεων, ο επίδικος κανονισμός εισάγει διακρίσεις μεταξύ των επιχειρήσεων που θα τύχουν των χορηγούμενων, βάσει των προγενεστέρων συστημάτων, ενισχύσεων και αυτών που απλώς θα λάβουν τις μεταγενέστερες, βάσει του νέου συστήματος, ενισχύσεις.

— Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθώς παρέχει μέσω αυτής της ελλείψεως διαφάνειας, σαφηνείας και συνεπείας του κειμένου του, τη δυνατότητα για τα κράτη μέλη να επιδιώξουν μια όντως δυσχερή, ή μάλλον αδύνατη, πραγματική πολιτική απασχολήσεως.

Τέλος, το Βασίλειο του Βελγίου διερωτάται σχετικά με το αν ο επίδικος κανονισμός πρέπει να ακυρωθεί λόγω παράβασης της Συνθήκης, εφόσον στηρίζεται σε εσφαλμένη νομική βάση. Πράγματι, η Συνθήκη προβλέπει ειδική νομική βάση για τη δράση της Κοινότητας στον τομέα της απασχολήσεως. Στο μέτρο που ο εξουσιοδοτικός κανονισμός του Συμβουλίου παρείχε την εξουσία αναθέσεως στην Επιτροπή της αρμοδιότητας αναλήψεως δράσεων στον τομέα της απασχολήσεως, ο κανονισμός αυτός θα έπρεπε επίσης να κηρυχθεί παράνομος, καθώς έρχεται σε αντίθεση με τις διατάξεις της Συνθήκης του Άμστερνταμ που δεν επιτρέπουν τέτοια, μέσω κανονισμού του Συμβουλίου, εκχώρηση αρμοδιοτήτων.

(1) ΕΕ L 337 της 13.12.2002, σ. 3.

(2) ΕΕ L 142 της 14.5.1998, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Σουηδίας, που ασκήθηκε στις 12 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-111/03)

(2003/C 112/25)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την L. Ström και τον A. Borders, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 12 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Βασιλείου της Σουηδίας.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Σουηδίας, διατηρώντας ένα σύστημα προηγούμενης δηλώσεως και υγειονομικού ελέγχου όσον αφορά τους εισαγωγείς ορισμένων ζωικών προϊόντων διατροφής από άλλα κράτη μέλη, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5 της οδηγίας 89/662/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1989, σχετικά με τους κτηνιατρικούς ελέγχους που εφαρμόζονται στο ενδοκοινοτικό εμπόριο με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς ⁽¹⁾,
2. να καταδικάσει το Βασίλειο της Σουηδίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι σουηδικές διατάξεις περί υποχρεωτικής προηγούμενης δηλώσεως (Livsmedelsverkets kungörelse της 25.12.1998 — SLV FS 1998:39) είναι αντίθετες προς τον σκοπό της οδηγίας 89/662/ΕΟΚ, καθόσον δεν αναγνωρίζονται οι κτηνιατρικοί και άλλοι έλεγχοι που διενεργούνται σε άλλα κράτη μέλη. Είναι γεγονός ότι η οδηγία 89/662/ΕΟΚ επιτρέπει τους δειγματοληπτικούς ελέγχους, αλλά ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλείται τη δυνατότητα αυτή διενέργειας δειγματοληπτικών ελέγχων για να ελέγχει το αν τα λοιπά κράτη μέλη έχουν πράγματι εφαρμόσει ένα άλλο κανονιστικό σύστημα. Το άρθρο 3 της οδηγίας 89/62/ΕΟΚ ορίζει ότι, πέραν των επίσημων κτηνιατρικών ελέγχων στις εγκαταστάσεις καταγωγής, οι αρμόδιες αρχές μπορούν να διενεργούν τακτικούς ελέγχους των εγκαταστάσεων για να διασφαλίζουν ότι τα προϊόντα ανταποκρίνονται στις κοινοτικές απαιτήσεις ή στις απαιτήσεις που ισχύουν στο κράτος μέλος προορισμού. Περαιτέρω, από το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 89/662 προκύπτει ότι τα προϊόντα δεν μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθερα αν δεν έχουν την κατάλληλη σήμανση και αν δεν συνοδεύονται από τα απαραίτητα έγγραφα.

Η Σουηδική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η επιβαλλόμενη υποχρέωση προηγούμενης δηλώσεως είναι αναγκαία για να διασφαλιστεί η εφαρμογή ειδικών εγγυήσεων κατά της σαλμονέλας, οι οποίες ισχύουν κατά την εισαγωγή ορισμένων ζωικών προϊόντων στη Σουηδία. Η Επιτροπή θέλει συναφώς να τονίσει ότι η οδηγία 89/662/ΕΟΚ παρέχει επαρκείς δυνατότητες στα κράτη μέλη να λαμβάνουν μέτρα σε περίπτωση που κατά τον έλεγχο διαπιστώνεται παραβίαση των κοινοτικών κανόνων. Το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας προβλέπει συνεπώς τη διαδικασία η οποία πρέπει να ακολουθείται οσάκις το κράτος προορισμού διαπιστώνει παραβάσεις.

(¹) ΕΕ L 395, σ. 13.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Cour d'appel de Grenoble, τμήμα εμπορικών διαφορών, με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 2003, στην υπόθεση Société financière et industrielle du Peloux πρώην «Sodequip Isolation» κατά Société Axa Belgium πρώην Axa Royale Belge και λοιπών

(Υπόθεση C-112/03)

(2003/C 112/26)

Με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις

13 Μαρτίου 2003, το Cour d'appel de Grenoble, τμήμα εμπορικών διαφορών, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Société financière et industrielle du Peloux πρώην «Sodequip Isolation» και Société Axa Belgium πρώην Axa Royale Belge και λοιπών, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Είναι δυνατόν στον υπέρ ου η ασφάλιση, επί συμβάσεως ασφαλίσεως συναφθείσας μεταξύ αντισυμβαλλομένου και ασφαλιστή, εχόντων αμοτέρων κατοικία στο ίδιο κράτος μέλος, να αντιταχθεί ρήτρα περί απονομής δικαιοδοσίας στα δικαστήρια του εν λόγω κράτους, ενώ ο ίδιος δεν συνήνεσε προσωπικά σε αυτήν τη ρήτρα, η ζημία επήλθε εντός άλλου κράτους μέλους και αυτός ενήγαγε επίσης ενώπιον δικαστηρίου του άλλου αυτού κράτους μέλους ασφαλιστές με έδρα στο τελευταίο αυτό κράτος;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 13 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-113/03)

(2003/C 112/27)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Ch. Giolitto και τον M. Shotter, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε προσφυγή στις 13 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να φροντίσει ώστε να είναι δυνατή το αργότερο μέχρι την 1η Ιανουαρίου 2000 η δυνατότητα «φορητότητας» των μη γεωγραφικών αριθμών, όπως επιτάσσει το άρθρο 12, παράγραφος 5, της οδηγίας 97/33/ΕΚ (¹), που τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/61/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1998, σε ό,τι αφορά τη φορητότητα των αριθμών και την προεπιλογή φορέα (²), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·
- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Γαλλία ήταν υποχρεωμένη να μεταφέρει στο εθνικό της δίκαιο και να εφαρμόσει την προαναφερθείσα οδηγία από 1ης Ιανουαρίου 2000. Από τις απαντήσεις που έδωσαν οι γαλλικές αρχές προκύπτει ότι, με εξαίρεση τους δωρεάν καλούμενους αριθμούς («numéros libre d'appel») και τους αριθμούς με επιμερισμένη χρέωση, τα ληφθέντα μέτρα δεν καλύπτουν τους λοιπούς μη γεωγραφικούς αριθμούς.

- (¹) Οδηγία 97/33/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1997, για τη διασύνδεση στο χώρο των τηλεπικοινωνιών προκειμένου να διασφαλισθεί καθολική υπηρεσία και διαλειτουργικότητα, με εφαρμογή των αρχών παροχής ανοικτού δικτύου (ONP) (ΕΕ L 199 της 26.7.1997, σ. 32).
- (²) ΕΕ L 268 της 3.10.1998, σ. 37.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Genova — πρώτο πολιτικό τμήμα — με διάταξη της 10ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση Eco Eridania Srl κατά Ministero dell'Ambiente e Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Υπόθεση C-115/03)

(2003/C 112/28)

Με διάταξη της 10ης Μαρτίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 17 Μαρτίου 2003, το Tribunale di Genova — πρώτο πολιτικό τμήμα — στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Eco Eridania Srl και Ministero dell'Ambiente e Presidenza del Consiglio dei Ministri, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερμηνευτικού ζητήματος:

Επιβάλλονται οι υποχρεώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4 της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ (¹) σε όλους τους παραγωγούς επικίνδυνων αποβλήτων (μεταξύ των οποίων καταλέγονται τα οδοντιατρεία) ή μόνο στους παραγωγούς επικίνδυνων αποβλήτων των οποίων οι δραστηριότητες είναι οργανωμένες με τη μορφή επιχειρήσεως ή οργανισμού;

(¹) ΕΕ L 377 της 31.12.1991, σ. 20.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 17 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-118/03)

(2003/C 112/29)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Ulrich Wölker, νομικό σύμβουλο της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, και τον Hans Støvlbaek, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 17 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη μεταφορά της οδηγίας 2000/37/EK (¹) της Επιτροπής, της 5ης Ιουνίου 2000, για τροποποίηση του κεφαλαίου VI α (Φαρμακοεπαγρύπνηση) της οδηγίας 81/851/ΕΟΚ του Συμβουλίου περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τα κτηνιατρικά φαρμακευτικά προϊόντα, στο εσωτερικό δίκαιο, ή παραλείποντας να τις κοινοποιήσει στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προδεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο παρήλθε στις 5 Δεκεμβρίου 2001.

(¹) ΕΕ L 139 της 10.6.2000, σ. 25.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 18 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-119/03)

(2003/C 112/30)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον G. Rozet, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 18 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2000/52/EK της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 2000, περί της διαφάνειας των οικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών και των δημόσιων επιχειρήσεων, καθώς και για τη χρηματοοικονομική διαφάνεια εντός ορισμένων επιχειρήσεων⁽¹⁾, ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να τις κοινοποιήσει στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·
- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία μεταφοράς στην εθνική έννομη τάξη έληξε στις 31 Ιανουαρίου 2001.

⁽¹⁾ ΕΕ L 193 της 29.7.2000, σ. 78.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 18 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-120/03)

(2003/C 112/31)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους K. Banks και J.L. Buendía Sierra, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 18 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να εφαρμόσει την οδηγία 98/71/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 1998, για τη νομική προστασία σχεδίων και υποδειγμάτων⁽¹⁾, ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να κοινοποιήσει τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την άνω οδηγία,
2. να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η ταχθείσα προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας εξέπνευσε στις 28 Οκτωβρίου 2001.

⁽¹⁾ ΕΕ L 289 της 28.10.1998 σ. 28.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-122/03)

(2003/C 112/32)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους H. Støvlbæk και B. Stromsky, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 19 Μαρτίου 2003, προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, επιβάλλοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου R. 5142-15 του κώδικα δημόσιας υγείας στους επιχειρηματίες που εισάγουν ή διανέμουν στη γαλλική επικράτεια φάρμακα για τα οποία έχει ήδη χορηγηθεί άδεια διαθέσεως στη γαλλική ή κοινοτική αγορά, την υποχρέωση να επιδεικνύουν, ευθύς ως το ζητήσουν οι ελεγκτικές αρχές, είτε κεκυρωμένο αντίγραφο από την Agence française de sécurité sanitaire des produits de santé (AFSSPS) της αδειας διαθέσεως στη γαλλική αγορά ή της καταχώρισεως του φαρμάκου, είτε έγγραφο χορηγηθέν από την AFSSPS βεβαιώνον ότι το εισαχθέν φάρμακο έχει τύχει εγκρίσεως διαθέσεως στην αγορά δοθείσας από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα, έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 28 της Συνθήκης ΕΚ·
2. Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Καθόσον αφορά την εισαγωγή στη Γαλλία φαρμακευτικών προϊόντων για τα οποία έχει ήδη χορηγηθεί άδεια διαθέσεως στη γαλλική ή κοινοτική αγορά, το άρθρο R.5142-15 του γαλλικού κώδικα δημόσιας υγείας επιβάλλει την επίδειξη, κάθε φορά που το ζητούν οι οικείοι τελωνειακοί υπάλληλοι, είτε κεκυρωμένου αντιγράφου της αδειας διαθέσεως στην αγορά ή της καταχώρισεως του φαρμάκου είτε έγγραφο βεβαιώνον ότι το εισαχθέν φάρμακο έχει τύχει αδειας διαθέσεως στην αγορά δοθείσας από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα, ληφθέντος υπόψη ότι και τα δυο αυτά έγγραφα χορηγούνται από την AFSSPS.

Οι συνέπειες της διατάξεως αυτής όσον αφορά τους επιχειρηματίες που επιθυμούν να εισαγάγουν ή να διανείμουν φαρμακευτικά προϊόντα στη Γαλλία συνοψίζονται ως εξής: αφενός, επιβάλλονται στους εν λόγω επιχειρηματίες οι διατυπώσεις, τα έξοδα και οι προθεσμίες της σχετικής διαδικασίας χορηγήσεως που οι εν λόγω επιχειρηματίες πρέπει, άλλως υπόκεινται σε κυρώσεις, να υποστούν μέχρι τέλους· αφετέρου, οι ίδιοι αυτοί επιχειρηματίες εξαναγκάζονται να έχουν διαρκώς στην κατοχή τους δυνητικώς πολυάριθμα και ογκώδη έγγραφα.

Κατά συνέπεια, η Επιτροπή φρονεί ότι το άρθρο R.5142-15 του γαλλικού κώδικα δημόσιας υγείας είναι ικανό να παρεμβάλλει, αμέσως ή εμμέσως, πραγματικώς ή δυνητικώς, εμπόδια στο ενδοκοινοτικό εμπόριο και ότι τούτο αποτελεί, όπως είναι επόμενο, μέτρο ισοδυνάμιου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό, πράγμα που απαγορεύεται από το άρθρο 28 της Συνθήκης ΕΚ.

Η γαλλική ρύθμιση εισάγει δυσμενείς διακρίσεις και, επομένως, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί παρά μόνο από έναν από τους λόγους γενικού συμφέροντος που προβλέπονται στο άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ.

Παρόλ' αυτά, έστω και αν δεν ληφθεί υπόψη αυτός ο εισάγων δυσμενείς διακρίσεις χαρακτήρας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επίδικο μέτρο είναι παντελώς αδικαιολόγητο. Πράγματι, όσον αφορά τη γαλλική αγορά, το γεγονός απλώς και μόνο ότι ένα κοινοτικό προϊόν προέρχεται από την αλλοδαπή δεν αρκεί για να προκαλέσει υποψία ως προς την μη συμφωνία του με τις σχετικές εν προκειμένω διατάξεις.

Έστω κι αν υποτεθεί ότι το μέτρο αυτό θα μπορούσε να δικαιολογηθεί από τον σκοπό της προστασίας της υγείας και της ζωής των προσώπων, ο στόχος του ελέγχου της υπάρξεως αδείας διαδόσεως στην αγορά θα μπορούσε να επιτευχθεί κατά τρόπο εξίσου αποτελεσματικό μέσω ενός συστήματος που θα αποδεικνυόταν λιγότερο παρακαλυτικό για το ενδοκοινοτικό εμπόριο, π.χ. μέσω συστήματος ερειδομένου στον έλεγχο του αριθμού αδείας διαδόσεως στην αγορά που αναγράφεται στις εξωτερικές συσκευασίες των φαρμάκων.

Αναίρεση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 7 Ιανουαρίου 2003 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-135/02 ⁽¹⁾, Greencore Group plc κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-123/03 P)

(2003/C 112/33)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον K. Wiedner, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 19 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αναίρεση κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 7 Ιανουαρίου 2003 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-135/02 ⁽¹⁾, Greencore Group plc κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναίρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει τη διάταξη της 7ης Ιανουαρίου και να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα της κύριας δίκης στα δικαστικά έξοδα της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου και της δίκης ενώπιον του Δικαστηρίου.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Τον Αύγουστο του 1997 η Irish Sugar συμμορφώθηκε προς την απόφαση 97/624/ΕΚ της Επιτροπής της 14ης Μαΐου 1997 και κατέβαλε το πρόστιμο που της είχε επιβληθεί. Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο μείωσε το ποσό του προστίμου, με απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1999. Όταν η Greencore (μητρική της Irish Sugar εταιρία) κατέθεσε λεπτομερή στοιχεία για τον τραπεζικό της λογαριασμό, ώστε να καταστεί δυνατή η επιστροφή του ποσού του προστίμου που είχε εισπραχθεί αχρεωστήτως, ζήτησε επίσης επιβεβαίωση ότι θα καταβληθεί τόκος. Στις 4 Ιανουαρίου 2000 η Επιτροπή απέδωσε το κύριο ποσό ατόκως, πράγμα που, σύμφωνα με την Επιτροπή, ισοδυναμούσε με άρνηση καταβολής του αιτούμενου τόκου.

Η Greencore ενήργησε για πρώτη φορά μετά την έκδοση της αποφάσεως «Corus» (υπόθεση T-171/99) της 10ης Οκτωβρίου 2001, με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή όφειλε να καταβάλει τόκο επί αχρεωστήτως εισπραχθέντος προστίμου. Την 1η Νοεμβρίου 2001, ήτοι δύο σχεδόν έτη μετά την επιστροφή μέρους του αχρεωστήτως εισπραχθέντος προστίμου, η Greencore, παραπέμποντας στην απόφαση «Corus», ζήτησε να της καταβληθεί τόκος επί του ποσού του προστίμου που αποδόθηκε. Με έγγραφο της 11ης Φεβρουαρίου 2002, ο υπόλογος της Επιτροπής γνωστοποίησε στην Greencore ότι, όταν ζήτησε να της καταβληθεί τόκος επί του αχρεωστήτως εισπραχθέντος ποσού του προστίμου στις 27 Οκτωβρίου 1999, η Επιτροπή επέστρεψε μόνο το κύριο ποσό, πράγμα που σημαίνει, κατά συνέπεια, ότι είχε ήδη αρνηθεί τότε να καταβάλει τόκο.

Ενώπιον του Πρωτοδικείου η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, υποστηρίζοντας ότι το από 11 Φεβρουαρίου έγγραφο ουδόλως είχε μεταβάλει την νομική θέση της προσφεύγουσας. Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι το έγγραφο γνωστοποίησε κυρίως στην προσφεύγουσα ότι είχε παραλείψει να προσβάλει την απόφαση της 4ης Ιανουαρίου 2000 περί αρνήσεως χορηγήσεως τόκου και ότι, κατά συνέπεια, δεν μπορούσε να την προσβάλει στο στάδιο αυτό, επικαλούμενη απόφαση αφορώσα άλλη επιχείρηση και εκδοθείσα στο πλαίσιο διαφορετικής ένδικης διαδικασίας.

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, απορρίπτοντας την ένσταση απαραδέκτου, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Κατά την άποψη της Επιτροπής, το Πρωτοδικείο προσέβαλε το άρθρο 230 ΕΚ όταν κήρυξε απαράδεκτη μια προσφυγή ακυρώσεως κατά πράξεως που δεν μπορεί να προσβληθεί, καθόσον δεν μεταβάλλει, κατά τρόπο χαρακτηριστικό, τη νομική θέση της προσφεύγουσας. Κατά την Επιτροπή, το έγγραφο της 11ης Φεβρουαρίου αποτελεί απλώς ενημέρωση της προσφεύγουσας σχετικά με το ότι έπρεπε να είχε προσβάλει την από 4 Ιανουαρίου 2000 απόφαση περί αρνήσεως καταβολής τόκου. Ουδόλως μεταβάλλει τη θέση της προσφεύγουσας, καθόσον η Επιτροπή δεν εξετάζει ή επανεξετάζει το δικαίωμα της προσφεύγουσας να εισπράξει τόκο. Επιπλέον, δεν υφίστανται ουσιώδη νέα στοιχεία ικανά να παρακινήσουν την Επιτροπή να αναθεωρήσει την αρχική της θέση.

⁽¹⁾ ΕΕ 2002, C 169, σ. 38.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 20 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-125/03)

(2003/C 112/34)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Klaus Wiedner, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 20 Μαρτίου 2003, προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο,

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, επειδή οι Δήμοι Lüdinghausen και Olfen, καθώς και οι κοινότητες Nordkirchen, Senden και Ascheberg συνήψαν συμβάσεις αποκομιδής των απορριμμάτων χωρίς να τηρήσουν τις διατάξεις περί προηγούμενης δημοσιεύσεως σχετικών προκηρύξεων που περιέχονται στο άρθρο 8, σε συνδυασμό με το άρθρο 15, παράγραφος 2, και στο άρθρο 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 92/50 ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει εκ της οδηγίας αυτής, και
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η καθής αναγνώρισε μεν τις προσαπτόμενες παραβάσεις και διαβεβαίωσε ότι στο μέλλον οι προκηρύξεις οι σχετικές με την αποκομιδή των απορριμμάτων θα γίνονται σύμφωνα με τις διατάξεις της κοινοτικής νομοθεσίας, χωρίς όμως να έχει επί του παρόντος λάβει κανένα μέτρο προκειμένου να θέσει τέρμα στις ισχύουσες μέχρι και τις 31 Δεκεμβρίου 2003 συμβάσεις. Η καθής δεν ισχυρίζεται ότι θα ήταν αδύνατο κατά τη γερμανική νομοθεσία να τεθεί τέρμα στις συμβάσεις.

Απλώς επισημαίνει ότι καταγγελία των συμβάσεων πριν από την προβλεπόμενη ημερομηνία λήξεώς τους θα θεμελιώνει αξιώσεις αποζημιώσεως. Η αποτελεσματικότητα, όμως, του κοινοτικού δικαίου περί δημοσίων συμβάσεων πρέπει να διασφαλίζεται έστω και αν η αναθέτουσα αρχή υποχρεούται, ενδεχομένως, να καταβάλει αποζημιώσεις.

Η υποχρέωση άρσεως των παραβάσεων της κοινοτικής νομοθεσίας περί δημοσίων συμβάσεων δεν μπορεί, επίσης, να τεθεί εν αμφιβόλω επειδή ορισμένες από τις συναφθείσες συμβάσεις έχουν ήδη λήξει, δεδομένου ότι το άρθρο 2, παράγραφος 6, της οδηγίας 89/665 ⁽²⁾ αναφέρεται στον εκ των υστέρων έλεγχο ενδεχομένων παραβιάσεων της κοινοτικής νομοθεσίας. Μπορεί να θεωρηθεί ότι έληξε η παραβίαση της Συνθήκης μόνον όταν το οικείο κράτος μέλος έχει παραδεχθεί το παράνομο της συμπεριφοράς του και έχει πλήρως θέσει τέρμα στην παραβίαση.

(1) ΕΕ L 209, σ. 1.

(2) ΕΕ L 395, σ. 33.

Αγωγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Trendsoft, που ασκήθηκε στις 21 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-127/03)

(2003/C 112/35)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους L. Flynn και C. Giolito, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 21 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αγωγή κατά της Trendsoft Ltd (Ιρλανδία).

Η ενάγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να υποχρεώσει την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα 24 751,57 ευρώ, από τα οποία τα 21 303 ευρώ είναι το κυρίως οφειλόμενο ποσό και τα 3 448,57 είναι ο τόκος υπερημερίας, όπως προσδιορίστηκε στις 31 Μαρτίου 2003, υπολογιζόμενος με συντελεστή 6,09 % έως τις 31 Δεκεμβρίου 2002 και με συντελεστή 8,09 % έκτοτε
- να υποχρεώσει την εναγομένη να καταβάλει 4,72 ευρώ ημερησίως ως τόκο για την περίοδο από την 1η Απριλίου 2003 έως την ημερομηνία εξοφλήσεως της οφειλής
- να καταδικάσει την εναγομένη στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 3, του σχετικού με οικονομικά ζητήματα παραρτήματος της συμβάσεως, η εναγομένη ανέλαβε την υποχρέωση, στην περίπτωση που το ποσό της συνολικής χρηματοδοτικής συμβολής της που προβλεπόταν στο σχέδιο είναι κατώτερο από τις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν για το σχέδιο, να καταβάλει αμελλητί στην Επιτροπή το ποσό της διαφοράς.

Η Επιτροπή, με τον από 23 Σεπτεμβρίου 1999 τελικό συγκεφαλαιωτικό κατάλογο των πραγματοποιηθεισών δαπανών που συνέταξε, επισήμανε ότι δεν επρόκειτο να λάβει υπόψη ορισμένες από τις δαπάνες των οποίων ζητείται η απόδοση και εξήγησε γιατί δεν ήταν δυνατό να συνυπολογισθούν οι δαπάνες αυτές στο προς απόδοση ποσό. Η εναγομένη έλαβε με τηλεομοιοτυπία τον προτεινόμενο από την Επιτροπή τελικό συγκεφαλαιωτικό κατάλογο των πραγματοποιηθεισών δαπανών στις 5 Απριλίου 2000. Η εναγομένη, μολονότι δεν αρνείται ότι υπέχει υποχρέωση αποδόσεως των αχρεωστήτως καταβληθέντων από την Επιτροπή ποσών, δεν τήρησε την εν λόγω υποχρέωση και, κατά συνέπεια, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη σύμβαση.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 26 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-137/03)

(2003/C 112/36)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Μαρία Κοντού-Durande, νομικό σύμβουλο της Νομικής Υπηρεσίας, άσκησε στις 26 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή αιτείται από το Δικαστήριο:

- Η Ελληνική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2000/77/ΕΚ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 14ης Δεκεμβρίου 2000, για την τροποποίηση της οδηγίας 95/53/ΕΚ του Συμβουλίου για τον καθορισμό των αρχών οργάνωσης των επισήμων ελέγχων στον τομέα της διατροφής των ζώων, η Ελληνική Δημοκρατία παρέλειψε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη και την οδηγία αυτή.
- να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στη δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με το άρθρο 249, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, οι οδηγίες δεσμεύουν κάθε κράτος στο οποίο απευθύνονται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

Σύμφωνα με το άρθρο 10, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη συγκεκριμένη Συνθήκη ή προκύπτουν από πράξεις των οργάνων της Κοινότητας.

Δεν αμφισβητείται από την Ελληνική Δημοκρατία ότι οφείλει να λάβει μέτρα για να συμμορφωθεί με την προαναφερόμενη οδηγία.

Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι μέχρι στιγμής η Ελληνική Δημοκρατία δεν έλαβε τα κατάλληλα μέτρα για την πλήρη ενσωμάτωση της επίδικου οδηγίας στην ελληνική έννομη τάξη.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-147/03)

(2003/C 112/37)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Denis Martin, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 31 Μαρτίου 2003 προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, παραλείπουσα να λάβει τα απαιτούμενα μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει ότι η κάτοχοι πτυχίων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης από άλλα κράτη μέλη μπορούν να έχουν πρόσβαση στις ανώτατες σχολές και τα πανεπιστήμια της Αυστρίας υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με τους κατόχους αντίστοιχων αυστριακών διπλωμάτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 12, 149 και 150 της Συνθήκης ΕΚ·
2. να καταδικάσει την Αυστριακή Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ρυθμίσεις περί προσβάσεως στις αυστριακές ανώτατες σχολές και πανεπιστήμια έχουν ως συνέπεια ότι οι κάτοχοι διπλωμάτων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης από άλλα κράτη μέλη, πέραν των γενικών προϋποθέσεων για την πρόσβαση σε ανώτατες σχολές και σε πανεπιστήμια, οφείλουν επίσης να αποδείξουν ότι πληρούν τις ειδικές προϋποθέσεις για την πρόσβαση στις επιλεγείσες ανώτατες σπουδές οι οποίες ισχύουν στο κράτος μέλος στο οποίο έλαβαν το δίπλωμα της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Οι διατάξεις αυτές αντιβαίνουν προς τα άρθρα 12, 149 και 150 της Συνθήκης ΕΚ. Αφενός, η πρόσβαση κατόχων διπλωμάτων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης από άλλα κράτη μέλη εξαρτάται, χωρίς αμφιβολία, όσον αφορά ορισμένους κλάδους σπουδών, από προϋποθέσεις οι οποίες δεν ισχύουν για κατόχους αυστριακών διπλωμάτων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Δεύτερον, οι διατάξεις αυτές, αναλόγως των προϋποθέσεων που ισχύουν στο κράτος προελεύσεως για την πρόσβαση σε ανώτατες ή πανεπιστημιακές σπουδές, έχουν ως αποτέλεσμα τη διαφορετική μεταχείριση των υπηκόων άλλων κρατών μελών.

(¹) ΕΕ L 333 της 29.12.2000, σ. 81.

Αναίρεση της Chantal Hectors κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου (πέμπτο τμήμα) της 23ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση T-181/01, Chantal Hectors κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που ασκήθηκε στις 2 Απριλίου 2003

(Υπόθεση C-150/03 P)

(2003/C 112/38)

Η Chantal Hectors, εκπροσωπούμενη από τους Georges Vandersanden και Laure Levi, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 2 Απριλίου 2003, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αναίρεση κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 23 Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση T-181/01, Chantal Hectors κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Η αναίρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 23 Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση T-181/01
- συνεπεία αυτού, να δεχθεί τα αιτήματα που διατύπωσε η αναίρεσείουσα πρωτοδικώς
 - να ακυρώσει την αγνώστου ημερομηνίας απόφαση της Ανώτατης Αρχής για τη σύναψη συμβάσεων προσλήψεως (ΑΑΣΠ), περί διορισμού του Α. Β. στη θέση εργασίας υπαλλήλου διοικήσεως της ομάδας PPE-DE του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και την αγνώστου ημερομηνίας απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητας της αναίρεσείουσας για την εν λόγω θέση και, κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση της 28ης Μαΐου 2001 περί απορρίψεως της καταγγελίας της προσφεύγουσας
 - να υποχρεώσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να καταβάλει αποζημίωση ύψους 60 554,7 ευρώ, με την επιφύλαξη ενδεχόμενης αύξησής του ποσού
 - να καταδικάσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων της πρωτοβάθμιας δίκης και της αναίρεσews.

Αιτιάσεις και κύρια επιχειρήματα

- Το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή «patere quam ipse legem fecisti» και την αρχή της νομιμότητας.

Το Πρωτοδικείο κακώς θεωρεί ότι η αρμόδια για τη σύναψη συμβάσεων προσλήψεως αρχή έχει τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της διακριτικής της ευχέρειας, να διοργανώνει συνεντεύξεις με τους υποψηφίους παρά την έλλειψη σχετικής προβλέψεως τόσο στην αφορώσα την πρόσληψη εκτάκτων υπαλλήλων εσωτερική ρύθμιση όσο και στην προκήρυξη κενής θέσεως.

- Το Πρωτοδικείο παραβίασε τη γενική αρχή περί υποχρεώσεως αιτιολογίας.

Το Πρωτοδικείο κακώς θεωρεί ότι η απόφαση της αρμόδιας για τη σύναψη συμβάσεων προσλήψεως αρχής περί μη διορισμού της αναίρεσείουσας ήταν επαρκώς αιτιολογημένη στηριζόμενο στο ότι η εν λόγω απόφαση παρέπεμπε στην ισχύουσα εσωτερική ρύθμιση, σύμφωνα με την οποία ο πρόεδρος της οικείας πολιτικής ομάδας έπρεπε να επιλέξει έναν από τους τρεις πρώτους υποψηφίους που είναι εγγεγραμμένοι στον πίνακα των επιτυχόντων που κατάρτισε η εξεταστική επιτροπή.

- Το Πρωτοδικείο προσέβαλε το άρθρο 12 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το Πρωτοδικείο κακώς δεν διαπιστώνει την ύπαρξη προδήλου σφάλματος εκτιμήσεως, καθόσον δεν έχει αποδειχθεί ότι αξιολογήθηκαν τα προσόντα των υποψηφίων.

- Το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

Το Πρωτοδικείο κακώς θεωρεί ότι η αναίρεσείουσα, επικαλούμενη το ότι βρισκόταν στον έκτο μήνα της εγκυμοσύνης της κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσλήψεως, δεν απέδειξε ότι τεκμαίρεται η ύπαρξη άμεσης ή έμμεσης δυσμενούς διακρίσεως.

Αίτηση αναίρεσews που υποβλήθηκε στις 2 Απριλίου 2003 υπό του Karl L. Meyer κατά της αποφάσεως της 13ης Φεβρουαρίου 2003 του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στην υπόθεση T-330/01, μεταξύ Κ. Meyer και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-151/03 P)

(2003/C 112/39)

Στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υποβλήθηκε, στις 2 Απριλίου 2003 (κατάθεση μέσω τηλετυπήματος της 23ης Μαρτίου 2003) αίτηση αναίρεσews του Karl L. Meyer, εκπροσωπούμενου από τον δικηγόρο Jean-Dominique des Arcis, κατά της αποφάσεως της 13ης Φεβρουαρίου 2003 του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-333/01, μεταξύ Karl L. Meyer και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο αναίρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει τις σκέψεις 38, 39 και 40 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 13ης Φεβρουαρίου 2003·
- να τροποποιήσει και, κατά συνέπεια, να διορθώσει τις σκέψεις 41 έως 47 της αποφάσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα τόσο της σε πρώτο όσο και της σε δεύτερο βαθμό δίκης.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

— Παρατυπία της διαδικασίας

Το Πρωτοδικείο αλλοίωσε στοιχεία της υποθέσεως όπως αυτή είχε παρουσιασθεί από τον προσφεύγοντα, και τούτο εφόσον στην απόφαση δεν γίνεται μνεία των αποδείξεων που προτάθηκαν από τον τελευταίο και ελήφθησαν υπόψη στην έκθεση ακροατηρίου. Εξάλλου, η απόφαση αλλοιώνει την εξέλιξη της, ενώπιον του Πρωτοδικείου, επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

— Παράβαση του κοινοτικού δικαίου

Καώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το άρθρο 125 της αποφάσεως 86/283/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1986, σχετικά με τη σύνδεση των υπερπόντιων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα δεν αφορά, μεταξύ των προγραμμάτων που είναι δυνατόν να χρηματοδοτηθούν από τα κοινοτικά ταμεία, και τα γεωργικά προγράμματα. Το Πρωτοδικείο αγνόησε τις αποδείξεις που είχε εν προκειμένω προσκομίσει ο προσφεύγων.

Εξάλλου, το Πρωτοδικείο έχει παραβεί τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων καθώς και το δικαίωμα άμυνας, και τούτο λόγω εσφαλμένης ερμηνείας των προβληθεισών από τον προσφεύγοντα αιτιάσεων.

Διαγραφή της υποθέσεως C-26/02⁽¹⁾

(2003/C 112/40)

Με διάταξη της 26ης Φεβρουαρίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-26/02: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

(¹) ΕΕ C 68 της 16.3.2003.

Διαγραφή της υποθέσεως C-254/02⁽¹⁾

(2003/C 112/41)

Με διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-254/02 (αίτηση του VAT & Duties Tribunal, London Tribunal Centre, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Fast Forward Resources plc κατά Commissioners of Customs and Excise.

(¹) ΕΕ C 202 της 24.8.2002.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

Τοποθέτηση των δικαστών στα τμήματα

(2003/C 112/42)

Κατά τη σύσκεψη της ολομέλειας της 2ας Απριλίου 2003, το Πρωτοδικείο αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 10 του κανονισμού διαδικασίας του Πρωτοδικείου, για την περίοδο έως τις 30 Σεπτεμβρίου 2003, να τοποθετήσει τη δικαστή M. E. Martins Ribeiro στο πρώτο τμήμα, στο πρώτο πενταμελές τμήμα και στο πέμπτο πενταμελές τμήμα.

Κατά συνέπεια, η σύνθεση των τμημάτων που αποφασίστηκε στις 4 Ιουλίου 2002 (EE C 202 της 24ης Αυγούστου 2002, σ. 19) τροποποιείται ως εξής:

Πρώτο τμήμα

B. Vesterdorf, πρόεδρος τμήματος, H. Legal και M. E. Martins Ribeiro, δικαστές.

Πρώτο πενταμελές τμήμα

B. Vesterdorf, πρόεδρος τμήματος, J. Azizi, M. Jaeger, H. Legal και M. E. Martins Ribeiro, δικαστές.

Πέμπτο πενταμελές τμήμα

R. García-Valdecasas, πρόεδρος τμήματος, P. Lindh, J. Cooke, H. Legal και M. E. Martins Ribeiro, δικαστές.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 12ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση T-254/99: Maja Srl κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(«Κανονισμός (ΕΟΚ) 4028/86 — Κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή — Μεταβίβαση της επιχειρήσεως — Εκτέλεση του σχεδίου — Διαδικασία αποβλέπουσα στην κατάργηση της συνδρομής — Προσφυγή ακυρώσεως»)

(2003/C 112/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-254/99, Maja Srl, πρώην Ca'Pasta Srl, με έδρα την Πάδουα (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους P. Piva,

R. Mastroianni και G. Arendt, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. Cattabriga και A. Dal Ferro), με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως C(1999) 2183 της Επιτροπής, της 5ης Αυγούστου 1999, για, αφενός, την κατάργηση της χρηματοδοτικής συνδρομής που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα με την απόφαση C(91) 654/87 της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 1991, στο πλαίσιο του προγράμματος IT/0166/91/01, «Εκσυγχρονισμός μονάδας παραγωγής υδατοκαλλιέργειας στην Contarina (Veneto)» και, αφετέρου, την αξίωση της Επιτροπής να της αποδώσει η προσφεύγουσα ποσό ύψους 420 810 718 ιταλικών λιρών (217 330,59 ευρώ), το Πρωτοδικείο (δευτερο τμήμα), συγκείμενο από τους R. M. Moura Ramos, Πρόεδρο, J. Pirrung και A. W. H. Meij, δικαστές, γραμματέας: Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 12 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

⁽¹⁾ EE C 34 της 5.2.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 4ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση T-319/99: Federación Nacional de Empresas de Instrumentación Científica, Médica, Técnica y Dental (FENIN) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(«Ανταγωνισμός — Κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως — Δημόσια υπηρεσία υγείας — Καθυστερήσεις πληρωμής των τιμολογίων — Καταγγελία των προμηθευτών — Έννοια της επιχειρήσεως»)

(2003/C 112/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Στην υπόθεση T-319/99, Federación Nacional de Empresas de Instrumentación Científica, Médica, Técnica y Dental (FENIN), με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους R. García-Gallardo Gil-Fournier, G. Pérez Olmo και

D. Domínguez Pérez, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: W. Wils, É. Gippini-Fournier και J. Rivas Andrés), που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 26ης Αυγούστου 1999 [SG(99)D/7.040] περί απορρίψεως καταγγελίας δυνάμει του άρθρου 82 ΕΚ, το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, K. Lenaerts, J. Azizi, N. J. Forwood και H. Legal, δικαστές, γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 4 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής.

(¹) EE C 79 της 18.03.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 27ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση T-20/00 OP, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ivo Camacho-Fernandes (¹)

(Υπάλληλοι — Επαγγελματική ασθένεια — Παρατυπία της γνωμοδότησης της ιατρικής επιτροπής — Opposition à un arrêt rendu par défaut)

(2003/C 112/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-20/00 OP, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Currall και J.-L. Fagnart), κατά Ivo Camacho-Fernandes, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Overijse (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον N. Lhoëst, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, με αντικείμενο formée contre l'arrêt du Tribunal du 15 novembre 2000, Camacho-Fernandes/Commission (T-20/00, RecFP p. I-A-249 et II-1149) rendu par défaut, portant annulation de la décision de la Commission du 10 février 1999 refusant de reconnaître l'origine professionnelle du cancer des poumons ayant entraîné le décès de l'épouse de M. Camacho-Fernandes, le Tribunal (première chambre), composé de M. B. Vesterdorf, président, et de MM. M. Vilaras et N. J. Forwood, juges; greffier: Mme D. Christensen, a rendu le 27 février 2003 un arrêt dont le dispositif est le suivant:

- 1) L'opposition est rejetée.
- 2) La Commission est condamnée aux dépens de l'opposition.

(¹) EE C 122 της 29.4.00.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 6ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση T-56/00: Dole Fresh Fruit International Ltd κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(«Μπανάνες — Κοινή οργάνωση αγοράς — Απόφαση 94/800/EK — Κανονισμός (ΕΚ) 478/95 — Καθεστώς των πιστοποιητικών εξαγωγής — Αγωγή αποζημιώσεως»)

(2003/C 112/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-56/00, Dole Fresh Fruit International Ltd, με έδρα το San José (Κόστα Ρίκα), εκπροσωπούμενη από τον B. O'Connor, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: S. Marquardt και J.-P. Hix) και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: αρχικώς P. Oliver και C. Van der Hauwaert και στη συνέχεια L. Visaggio και K. Fitch), με αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως για την αποκατάσταση της ζημίας που η ενάγουσα υπέστη λόγω της καθιέρωσης του καθεστώτος πιστοποιητικών εξαγωγής με την απόφαση 94/800/EK του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994) καθόσον αφορά τα θέματα που εμπíπτουν στις αρμοδιότητές της (EE L 336, σ. 1), και με τον κανονισμό (ΕΚ) 478/95 της Επιτροπής, της 1ης Μαρτίου 1995, σχετικά με συμπληρωματικές λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου όσον αφορά το καθεστώς δασμολογικής ποσόστωσης κατά την εισαγωγή μπανανών στην Κοινότητα και σχετικά με την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93 (EE L 49, σ. 13), το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και P. Lindh, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 6 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή.
- 2) Η ενάγουσα θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα και τα έξοδα του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

(¹) EE C 135 της 13.05.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 6ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση T-57/00: Banan-Kompaniet AB και Skandinaviska Bananimporten AB κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(«Μπανάνες — Κοινή οργάνωση αγοράς — Απόφαση 94/800/ΕΚ — Κανονισμός (ΕΚ) 478/95 — Καθεστώς των πιστοποιητικών εξαγωγής — Αγωγή αποζημιώσεως»)

(2003/C 112/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-57/00, Banan-Kompaniet AB, με έδρα τη Στοκχόλμη (Σουηδία), Skandinaviska Bananimporten AB, με έδρα την Arsta (Σουηδία), εκπροσωπούμενες από τον B. O'Connor, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: S. Marquardt και J.-P. Hix) και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: αρχικώς P. Oliver και C. Van der Hauwaert, και στη συνέχεια L. Visaggio και K. Fitch), με αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως για την αποκατάσταση της ζημίας που οι ενάγουσες υπέστησαν λόγω της καθιέρωσης του καθεστώτος πιστοποιητικών εξαγωγής με την απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994) καθόσον αφορά τα θέματα που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές της (ΕΕ L 336, σ. 1), και με τον κανονισμό (ΕΚ) 478/95 της Επιτροπής, της 1ης Μαρτίου 1995, σχετικά με συμπληρωματικές λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου όσον αφορά το καθεστώς δασμολογικής ποσόστωσης κατά την εισαγωγή μπανανών στην Κοινότητα και σχετικά με την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93 (ΕΕ L 49, σ. 13), το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και P. Lindh, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 6 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή.
- 2) Οι ενάγουσες θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα και τα έξοδα του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

⁽¹⁾ ΕΕ C 135 της 13.05.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 25ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση T-183/00: Strabag Benelux NV κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως⁽¹⁾

(«Συμβάσεις δημοσίων έργων — Ανυπαρξία της προσβαλλόμενης αποφάσεως — Αιτιολογία της αποφάσεως περί αναθέσεως — Κριτήρια αναθέσεως — Προσφυγή ακυρώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας»)

(2003/C 112/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-183/00, Strabag Benelux NV, με έδρα το Stabroek (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους A. Delvaux και V. Bertrand, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: F. van Craeynest, M. Arpio Santacruz και J. Stuyck), με αντικείμενο, αφενός, προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως του Συμβουλίου της 12ης Απριλίου 2000, να αναθέσει στην εταιρία Entreprises Louis De Waele τη σύμβαση που είχε ως αντικείμενο τη διαδικασία υποβολής προσφορών αριθ. 107865 που δημοσιεύθηκε στις 30 Ιουλίου 1999 (ΕΕ S 146) σχετικά με τις γενικές εργασίες διαρρυθμίσεως και συντηρήσεως στα κτίρια του Συμβουλίου και, αφετέρου, αγωγή αποζημιώσεως για τη ζημία που φέρεται ότι υπέστη η προσφεύγουσα λόγω της συμπεριφοράς του Συμβουλίου, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και την P. Lindh, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 25 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή/αγωγή.
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο.

⁽¹⁾ ΕΕ C 273 της 23.09.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 11ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση T-186/00: Conserve Italia Soc.coop.rl κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(«Γεωργία — Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Προσανατολισμού — Κατάργηση χρηματοδοτικής συνδρομής — Άρθρο 24 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4253/88 — Αρχή της αναλογικότητας — Αιτιολογία»)

(2003/C 112/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-186/00, Conserve Italia Soc. Coop. rl, με έδρα το San Lazzaro di Savena (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους

M. Averani, A. Pisaneschi και S. Zunarelli, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: αρχικώς L. Visaggio, και στη συνέχεια C. Cattabriga και M. Moretto), με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως C(2000) 1099 της Επιτροπής, της 3ης Μαΐου 2000, περί καταργήσεως της συνδρομής του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Προσανατολισμού, για το πρόγραμμα αριθ. 9 (δικαιούχος: Massalombarda Colombani SpA), στο πλαίσιο του λειτουργικού προγράμματος αριθ. 91.CT.IT.01, εγκριθέντος με την απόφαση της Επιτροπής C(91) 2255/6 της 28ης Οκτωβρίου 1991, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, P. Lindh και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 11 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

(¹) EE C 285 της 7.10.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 27ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση T-329/00: Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(«Τελωνειακοί δασμοί — Εισαγωγή βοείου κρέατος προελεύσεως Νότιας Αμερικής — Άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 — Αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών — Δικαιώματα άμυνας — Ειδική περίπτωση»)

(2003/C 112/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-329/00, Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH, με έδρα το Troisdorf (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον D. Ehle, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: X. Lewis και M. Núñez-Müller), με αντικείμενο την ακύρωση της υπό στοιχεία REM 49/99 αποφάσεως της Επιτροπής της 25ης Ιουλίου 2000 με την οποία διαπιστώθηκε ότι σε μια συγκεκριμένη περίπτωση δεν δικαιολογείται η διαγραφή εισαγωγικών δασμών, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, K. Lenaerts και J. Azizi, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 27 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την υπό στοιχεία REM 49/99 απόφαση της Επιτροπής της 25ης Ιουλίου 2000 με την οποία διαπιστώθηκε ότι σε μια συγκεκριμένη περίπτωση δεν δικαιολογείται η διαγραφή εισαγωγικών δασμών.

- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 372 της 23.12.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 26ης Φεβρουαρίου 2003

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-344/00 και T-345/00: CEVA Santé animale SA και Pharmacia Entreprises SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(«Κανονισμός (ΕΟΚ) 2377/90 — Κτηνιατρικά φάρμακα — Αίτηση για τη συμπερίληψη της “προγεστερόνης” στον κατάλογο ουσιών για τις οποίες δεν κρίνεται αναγκαίο να θεσπιστεί ανώτατο όριο καταλοίπων — Γνώμη της επιτροπής κτηνιατρικών φαρμάκων (ΕΚΦ) — Επανεξέταση από την ΕΚΦ — Παράλειψη της Επιτροπής να υιοθετήσει σχέδιο μέτρων — Προσφυγή κατά παραλείψεως — Λήψη θέσεως που θέτει τέλος στην παράλειψη — Κατάργηση δίκης — Αγωγή αποζημιώσεως — Ευθύνη της Κοινότητας — Αιτιώδης σύνδεσμος — Παρεμπόμπουσα απόφαση»)

(2003/C 112/51)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-344/00 και T-345/00, CEVA Santé animale SA, με έδρα το Libourne (Γαλλία), και Pharmacia Entreprises SA, πρώην Pharmacia & Upjohn SA, με έδρα το Λουξεμβούργο, εκπροσωπούμενη από τους D. Waelbroeck και D. Brinckman, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, υποστηριζόμενες από την Fédération européenne de la santé animale (Fedesa), με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τον A. Vandecasteele, εκπρόσωπο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, παρεμβαίνουσα, στην υπόθεση T-345/00, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: T. Χριστοφόρου και M. Shotter), με αντικείμενο, αφενός, αίτηση για να διαπιστωθεί, δυνάμει του άρθρου 232 ΕΚ, ότι παραλείποντας να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να συμπεριλάβει την ουσία προγεστερόνη στο παράρτημα II του κανονισμού (ΕΟΚ) 2377/90 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1990, για τη θέσπιση κοινοτικής διαδικασίας για τον καθορισμό ανώτατων ορίων καταλοίπων κτηνιατρικών φαρμάκων στα τρόφιμα ζωικής προέλευσης (EE L 224, σ. 1), η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο και, αφετέρου, αίτηση για την καταβολή αποζημιώσεως, σύμφωνα με τα άρθρα 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους R. M. Moura Ramos, Πρόεδρο, J. Pírrung και A. W. H. Meij, δικαστές, γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 26 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Καταργείται η δίκη ως προς τα σχετικά με την παράλειψη αιτήματα.
- 2) Η αδράνεια της Επιτροπής μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 2000 και 25ης Ιουλίου 2001 είναι ικανή να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Κοινότητας.
- 3) Οι διάδικοι θα υποβάλουν εντός προθεσμίας έξι μηνών από της εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως στο Πρωτοδικείο το ύψος της αποζημιώσεως, το οποίο θα καθοριστεί διά κοινή συμφωνία.
- 4) Ελλείψει τέτοιας συμφωνίας, οι διάδικοι θα υποβάλουν στο Πρωτοδικείο, εντός της ίδιας προθεσμίας, τα αιτήματά τους με αριθμητικά στοιχεία ως προς τη ζημία που οφείλεται στην αδράνεια της Επιτροπής μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 2000 και 25ης Ιουλίου 2001.
- 5) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 45 της 10.2.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 25ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση T-4/01: Renco SpA κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (¹)

(«Συμβάσεις δημοσίων έργων — Οδηγία 93/37/ΕΟΚ — Συγγραφή υποχρεώσεων — Κριτήρια αναθέσεως — Αιτιολογία της αποφάσεως περί αναθέσεως — Πρόδηλες πλάνες περί την εκτίμηση — Εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας»)

(2003/C 112/52)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-4/01, Renco SpA, με έδρα το Μιλάνο (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους D. Philippe και F. Arpuzzi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: F. van Craeynest, M. Arrio Santacruz και J. Stuyck), με αντικείμενο αίτημα περί αποκαταστάσεως της ζημίας που φέρεται ότι υπέστη η ενάγουσα κατόπιν της αποφάσεως του Συμβουλίου να μην της αναθέσει την αποτελούσα αντικείμενο της από 30 Ιουλίου 1999 (EE S 146) προσκλήσεως για την υποβολή προσφορών σύμβαση με σκοπό την πραγματοποίηση γενικών εργασιών διαρρυθμίσεως και συντηρήσεως των κτιρίων του Συμβουλίου, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και P. Lindh, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 25 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή.
- 2) Η ενάγουσα φέρει τα δικαστικά έξοδά της και τα έξοδα του Συμβουλίου.

(¹) EE C 79 της 10.3.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 5ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση T-24/01, Claire Staelen κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (¹)

(Υπάλληλοι — Γενικός διαγωνισμός — Προκριματικές δοκιμασίες — Εξουσία της εξεταστικής επιτροπής να μη τηρήσει τα ελάχιστα όρια της απαιτούμενης στην προκήρυξη του διαγωνισμού βαθμολογίας — Δοκιμασίες συγκριτικής φύσεως — Παραδεκτό)

(2003/C 112/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-24/01, Claire Staelen, έκτακτη υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Bridel (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον J. Choucroun, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (εκπρόσωποι: J. F. de Wachter και D. Moore), με αντικείμενο, κυρίως, την ακύρωση της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού EUR/A/151/98 με την οποία η προσφεύγουσα αποκλείστηκε από τις μεταγενέστερες της δοκιμασίας VII. A. d) δοκιμασίες του εν λόγω διαγωνισμού, και, επικουρικώς, την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστη, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο, την V. Tiili και τον P. Mengozzi, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 5 Μαρτίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού EUR/A/151/98 με την οποία η προσφεύγουσα αποκλείστηκε από τις μεταγενέστερες της δοκιμασίας VII. A. d) δοκιμασίες του εν λόγω διαγωνισμού.
- 2) Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά του έξοδα καθώς επίσης στα έξοδα της προσφεύγουσας, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

(¹) EE C 95 της 24.3.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**της 26ης Φεβρουαρίου 2003****στην υπόθεση T-59/01, Albert Nardone κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾****(Προσφυγή ακυρώσεως — Πρώην υπάλληλος — Αίτημα αναπηρικής συντάξεως)**

(2003/C 112/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-59/01, Albert Nardone, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Ριέτραϊν (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους J. R. Iturriagagoitia Bassas και K. Delvolné, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: J. Currall), με αντικείμενο, κυρίως, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 20ής Μαρτίου 2000 περί απορρίψεως της χορηγήσεως στον προσφεύγοντα αναπηρικής συντάξεως, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, πρόεδρο, και τους N. J. Forwood και H. Legal, δικαστές· γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 26 Φεβρουαρίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 173 της 16.6.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**της 27ης Φεβρουαρίου 2003****στην υπόθεση T-61/01: Vendedurías de Armadores Reunidos, SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾****(«Αλιεία — Κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή — Αναστολή της συνδρομής — Αγωγή αποζημιώσεως»)**

(2003/C 112/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Στην υπόθεση T-61/01, Vendedurías de Armadores Reunidos, SA, με έδρα την Huelva (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier και D. Domínguez Pérez, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: S. Pardo Quintillán και J. Guerra Fernández), με αντικείμενο την αποκατάσταση της ζημίας που προκάλεσε η παράνομη αναστολή της συνδρομής που είχε χορηγηθεί στο σχέδιο σχετικά

με τη σύσταση μικτής εταιρίας στον τομέα της αλιείας SM/ESP/18/93, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 27 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 150 της 19.5.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**της 6ης Μαρτίου 2003****στην υπόθεση T-128/01: DaimlerChrysler Corporation κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)⁽¹⁾****(«Κοινοτικό σήμα — Εικονιστικό σήμα — Απεικόνιση μετόπης (μάσκας) οχήματος — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 — Σήμα στερούμενο διακριτικού χαρακτήρα»)**

(2003/C 112/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-128/01, Daimler-Chrysler Corporation, με έδρα το Auburn Hills, Michigan (Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής), εκπροσωπούμενη από τον T. Cohen Jehoram, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (εκπρόσωποι: A. von Mühlendahl και O. Waelbroeck), με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του δεύτερου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 21ης Μαρτίου 2001 (υπόθεση R 309/1999-2), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, Πρόεδρο, V. Tiili και P. Mengozzi, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 6 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του δεύτερου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 21ης Μαρτίου 2001 (υπόθεση R 309/1999-2).
- 2) Καταδικάζει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 245 της 1.9.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 26ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση T-145/01, Benito Latino κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Επαγγελματική ασθένεια — Σύνομο της γνωμοδότησης της υγειονομικής επιτροπής — Απόδειξη της επαγγελματικής της ασθένειας — Επιστημονική αβεβαιότητα — Σύνομο της ενώπιον της υγειονομικής επιτροπής διαδικασίας)

(2003/C 112/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-145/01, Benito Latino, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Sérignac-Reboudou (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τους G. Vandersanden και L. Levi, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Currall και J.-L. Fagnart), με αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής, της 10ης Αυγούστου 2000, περί απορρίψεως του αιτήματος του προσφεύγοντος με το οποίο σκοπούσε στην αναγνώριση της επαγγελματικής προελεύσεως των αρθρικών του παθήσεων και περί επιβαρύνσεώς του με τις αμοιβές και τις παρεπόμενες δαπάνες του γιατρού τον οποίο όρισε αυτός ως μέλος της υγειονομικής επιτροπής, καθώς και το ήμισυ των αμοιβών και των παρεπόμενων δαπανών του τρίτου ιατρού της επιτροπής αυτής, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, πρόεδρο, τον N. J. Forwood και τον H. Legal, δικαστές· γραμματέας: D. Christensen, εξέδωσε στις 26 Φεβρουαρίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 10ης Αυγούστου 2000, στο μέτρο που επιβαρύνει τον προσφεύγοντα με τις αμοιβές και τις παρεπόμενες δαπάνες του γιατρού τον οποίο αυτός όρισε ως μέλος της υγειονομικής επιτροπής καθώς και το ήμισυ των αμοιβών και των παρεπόμενων δαπανών του τρίτου ιατρού της επιτροπής αυτής.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 245 της 1.9.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 26ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση T-164/01, Arnaldo Lucaccioni κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Αγωγή αποζημιώσεως — Παραδεκτό)

(2003/C 112/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-164/01, Arnaldo Lucaccioni, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος St-Leonard-on-Sea (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενος από τους M. Cimino και F. Arduzzi, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Currall και A. Dal Ferro), με αντικείμενο την αποκατάσταση, βάσει του κοινού δικαίου περί της εξωσυμβατικής ευθύνης που έχει εφαρμογή στο πλαίσιο του άρθρου 236 ΕΚ, της ηθικής και σωματικής βλάβης που υπέστη ο προσφεύγων για τον προ της εμφανίσεως της επαγγελματικής του ασθένειας χρόνο, λόγω σφαλμάτων της Επιτροπής, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, πρόεδρο, και τους N. J. Forwood και H. Legal, δικαστές· γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 26 Φεβρουαρίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή ως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 275 της 29.9.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 5ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση T-194/01, Unilever NV κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) ⁽¹⁾

(Κοινοτικό σήμα — Τρισδιάστατο σήμα — Σχήμα απορρυπαντικού προϊόντος για πλυντήρια πιάτων — Ωοειδής ταμπλέτα — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου της καταχωρήσεως — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94)

(2003/C 112/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-194/01, Unilever NV, με έδρα το Rotterdam (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους V. von Bomhard και

A. Renck, δικηγόρους, κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (εκπρόσωποι: F. López de Rego και J. F. Crespo Carrillo), με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 22ας Μαΐου 2001 (υπόθεση R 1086/2000-1), το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους R. M. Moura Ramos, Πρόεδρο, J. Pirrung και A. W. H. Meij, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 5 Μαρτίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 303 της 27.10.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 26ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση T-212/01: Arnaldo Lucaccioni κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Ασφάλιση εργατικών ατυχημάτων και επαγγελματικών ασθενειών — Επιδείνωση σωματικών βλαβών — Σώρευση κεφαλαίου και αποζημιώσεις προβλεπόμενες από τα άρθρα 12 και 14 αντιστοίχως των κοινών για τα όργανα κανόνων)

(2003/C 112/60)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-212/01, Arnaldo Lucaccioni, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος St-Leonard-on-Sea (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενος από τον J. R. Iturriaga Goitia Bassas, δικηγόρο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Currall και J.-L. Fagnart), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 16ης Νοεμβρίου 2000, περί διακοπής της διαδικασίας εξέτασεως αιτήσεως που σκοπούσε στην διαπίστωση της επιδεινώσεως της επαγγελματικής ασθένειας του προσφεύγοντος και περί θέσεως της αιτήσεως αυτής στο αρχείο, και αίτηση αποζημιώσεως, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, πρόεδρο, και τους N. J. Forwood και H. Legal, δικαστές-γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 26 Φεβρουαρίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την κοινοποιηθείσα στον προσφεύγοντα με έγγραφο της 16ης Νοεμβρίου 2000 απόφαση της Επιτροπής, περί διακοπής της προβλεπόμενης από το άρθρο 22 των κοινών κανόνων διαδικασίας και περί θέσεως στο αρχείο της αιτήσεως του προσφεύγοντος περί διαπιστώσεως της επιδεινώσεως της επαγγελματικής του ασθένειας.

- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 3) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 331 du 24.11.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 5ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση T-237/01: Alcon Inc κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (¹)

(«Κοινοτικό σήμα — Διαδικασία ακυρώσεως — Λεκτικό σήμα “BSS” — Άρθρο 51 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού 40/94 — Διακριτικός χαρακτήρας αποκτηθείς λόγω χρήσεως — Άρθρα 7, παράγραφος 3, και 51, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94»)

(2003/C 112/61)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-237/01, Alcon Inc, πρώην Alcon Universal Ltd, με έδρα το Hünenberg (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τους H. Porter, solicitor, και C. Morcom, QC, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (εκπρόσωπος: S. Laitinen), παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου η Dr. Robert Winzer Pharma GmbH, με έδρα το Olching (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον S. N. Schneller, δικηγόρο, που έχει ως αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 13ης Ιουλίου 2001 (υπόθεση R 273/2000-1), το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους R. M. Moura Ramos, Πρόεδρο, J. Pirrung και A. W. H. Meij, δικαστές, γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 5 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 369 της 22.12.2001.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

της 4ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση T-316/02, Marie-Claude Girardot κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Προσφυγή ακυρώσεως — Αποκλεισμός από τις δοκιμασίες διαγωνισμού — Μη σύννομο της προκαταρκτικής διοικητικής διαδικασίας — Προδήλως απαράδεκτη προσφυγή ακυρώσεως)

(2003/C 112/62)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-316/02, Marie-Claude Girardot, κάτοικος L'Haye les Roses (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον É. Boigelot, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: F. Clotuche-Duvieusart και H. Tserera-Lacombe), με αντικείμενο την ακύρωση τον αποκλεισμό του προσφεύγοντος από τις δοκιμασίες του εσωτερικού διαγωνισμού COM/R/502211/01, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, πρόεδρο, και τους R.M. Moura Ramos και H. Legal, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 4 Μαρτίου 2003 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του έξοδα.

(¹) EE C 305 της 7.12.02.

Προσφυγή της Société Provençale d'Achat et de Gestion (SPAG) κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς, που ασκήθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση T-57/03)

(2003/C 112/63)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Société Provençale d'Achat et de Gestion (SPAG), με έδρα τη Μασσαλία (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από την δικηγόρο K. Manhaeve, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 20 Φεβρουαρίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς. Οι αντίδικοι ενώπιον του τμήματος προσφυγών ήταν οι F. Dann και A. Backer, Frankfurt am Main (Γερμανία).

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του δευτέρου τμήματος προσφυγών του Γραφείου της 5ης Δεκεμβρίου 2002 που εκδόθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας R 1072/2000-2·
- να καταδικάσει το καθού στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αιτούντες την καταχώριση κοινοτικού σήματος: Frank Dann και Andreas Backer

Σήμα προς καταχώριση: Το λεκτικό σήμα HOOLIGAN — αίτηση αριθ. 7179, για προϊόντα της κατηγορίας 25

Δικαιούχος του κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιταχθέντος σήματος ή διακριτικού γνωρίσματος: Η προσφεύγουσα

Αντιταχθέν δικαίωμα επί σήματος ή διακριτικού γνωρίσματος: Το γαλλικό και το διεθνές λεκτικό σήμα OLLY GAN, καταχωρισμένο, μεταξύ άλλων, για προϊόντα της κατηγορίας 25 (ενδύματα)

Απόφαση του τμήματος ανακοπών: Απόρριψη της αιτήσεως καταχωρίσεως

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Εξαφάνιση της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών

Λόγοι ακυρώσεως προβαλλόμενοι με την παρούσα προσφυγή: Παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94, καθώς και της νομικής εννοίας του κινδύνου συγχύσεως

Προσφυγή της Ολυμπιακής Αεροπορίας Α.Ε. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση T-68/03)

(2003/C 112/64)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Η Ολυμπιακή Αεροπορία Α.Ε., που εδρεύει στη Λεωφόρο Συγγρού 96-100, Αθήνα 117 41, Ελλάς, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Denis Waelbroek, Ευθύμιο Μπουρτζάλα, Julian Ellison, Mathew Hall, Ανδρέα Καλογερόπουλο, Χάρη Ταγαρά και Αριστείδη Χιωτέλη, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Φεβρουαρίου 2003 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, ολικά ή μερικά, σύμφωνα με τα άρθρα 230-231 της Συνθήκης ΕΚ, την Απόφαση της Επιτροπής της 11ης Δεκεμβρίου 2002 (C(2002) 4831 τελικό) για κρατική ενίσχυση που χορήγησε η Ελλάδα στην προσφεύγουσα
- να καταδικασθεί η καθής στη δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα είναι εταιρία αερομεταφορών με έδρα δραστηριοτήτων την Ελλάδα. Με την προσβαλλόμενη απόφαση η καθής κήρυξε ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά, κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ ορισμένες ενισχύσεις αναδιάρθρωσης που είχαν χορηγηθεί από την Ελλάδα στην προσφεύγουσα με τη διαπίστωση ότι δεν τηρούνται πλέον οι όροι υπό τους οποίους είχε χορηγηθεί με την Απόφαση της προσφεύγουσας 1999/332/ΕΚ η αρχική έγκριση των ενισχύσεων αυτών. Η καθής κήρυξε επίσης με την ίδια προσβαλλόμενη απόφαση ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά τη νέα κρατική ενίσχυση που έδωσε σε εφαρμογή η Ελλάδα υπέρ της προσφεύγουσας με τη μορφή ανοχής στη διαιωνιζόμενη μη καταβολή από την προσφεύγουσα των εισφορών κοινωνικής ασφάλισης, του φόρου προστιθεμένης αξίας, του τέλους που είναι γνωστό ως «Σπατόσημο» και τελών και μισθωμάτων προς αερολιμένες που βάρυναν την προσφεύγουσα. Η καθής υποχρέωσε την Ελλάδα να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να ανακτήσει από την προσφεύγουσα τις ενισχύσεις για τις οποίες έγινε λόγος παραπάνω.

Προς υποστήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα επικαλείται:

- πρόδηλα σφάλματα εκτίμησης και αξιολόγησης, παραβάσεις της υποχρέωσης αιτιολογίας, νομικά σφάλματα, παραβιάσεις των κανόνων για το βάρος απόδειξης και παραβιάσεις του δικαιώματος ακρόασης από την πλευρά της καθής σε ό,τι αφορά τα συμπεράσματα της καθής ότι η Ελλάδα απέτυχε να συμμορφωθεί με ορισμένες από τις δεσμεύσεις που είχε αναλάβει και αναφέρονται στις Αποφάσεις 1999/332/ΕΚ και 94/696/ΕΚ. Η προσφεύγουσα επικαλείται επίσης ότι υπήρξε παράβαση ή εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 3 γ, της Συνθήκης ΕΚ, με την έννοια ότι η καθής απέτυχε να εξετάσει επαρκώς ή σωστά εάν η ενίσχυση που εγκρίθηκε το 1998 μπορούσε να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται με το άρθρο αυτό.
- πρόδηλα σφάλματα εκτίμησης και αξιολόγησης, παραβάσεις της υποχρέωσης αιτιολογίας, νομικά σφάλματα, παραβιάσεις των κανόνων για το βάρος απόδειξης παραβιάσεις του δικαιώματος ακρόασης και παραβίαση της αρχής της ασφαλείας δικαίου από την πλευρά της καθής σε ό,τι αφορά τις διαπιστώσεις της καθής σχετικά με τη νέα ενίσχυση που φέρεται ότι χορήγησε η Ελλάδα στην καθής με τη μορφή ανοχής μη πληρωμής τελών φόρων και μισθωμάτων, όπως αναφέρθηκε παραπάνω
- Κατάχρηση εξουσίας από την καθής επειδή, κατά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας το κίνητρο της προσβαλλόμενης απόφασης είναι η επιθυμία να δοθεί η «χαριστική βολή» στην προσφεύγουσα ή έστω να αποδυναμωθεί αυτή.

- Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ακόμη ότι η τελευταία δόση της κρατικής ενίσχυσης που είχε εγκριθεί με την απόφαση 1999/332/ΕΚ δεν καταβλήθηκε ποτέ στην προσφεύγουσα εν γνώσει και με την έγκριση της καθής, και το γεγονός αυτό αποτελεί τροποποίηση του προγράμματος αναδιάρθρωσης, στην οποία συμφώνησε και η καθής. Με βάση τον ισχυρισμό αυτό η προσφεύγουσα επικαλείται παράβαση της αρχής των έννομων προσδοκιών και παράβαση ουσιώδους όρου της διαδικασίας από την καθής που επικαλείται τώρα παραβίαση του αρχικού προγράμματος, το οποίο όμως και με τη δική της έγκριση δεν ολοκληρώθηκε. Επικαλείται επίσης παραβίαση της αρχής *ne bis in idem* ισχυριζόμενη ότι η μη καταβολή της τελευταίας δόσης της κρατικής ενίσχυσης αποτελεί κύρωση από την πλευρά της καθής που έτσι εξάντλησε το δικαίωμα της επιβολής κυρώσεων χωρίς να μπορεί να επανέλθει.

Προσφυγή της εταιρίας Tokai Carbon Co. Ltd. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 3 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-71/03)

(2003/C 112/65)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η εταιρία Tokai Carbon Co. Ltd., με έδρο το Τόκιο (Ιαπωνία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Gerwin Nan Gerven και Thomas Franchoo, άσκησε στις 3 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 3 της αποφάσεως C(2002) 5083 τελικό, της 17ης Δεκεμβρίου 2002, στην υπόθεση COMP/E-2/37.667 — ειδικός γραφίτης, καθόσον με αυτό της επιβλήθηκε πρόστιμο 6,97 εκατομ. ευρώ, ή, επικουρικά, να μειώσει σημαντικά το πρόστιμο αυτό, και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπό κρίση προσφυγή στρέφεται κατά της από 17 Δεκεμβρίου 2002 αποφάσεως της Επιτροπής, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Χώρο, στην υπόθεση COMP/E-2/37.667 — ειδικός γραφίτης, με την οποία η Επιτροπή συνεπέρανε ότι ορισμένες επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων και η Tokai, παρέβησαν το δικαιο περί ανταγωνισμού βάσει της Συνθήκης ΕΚ και της Συμφωνίας ΕΟΧ με καθορισμό τιμών, ανταλλαγή εμπορικών πληροφοριών, προσδιορισμό εμπορικών όρων και κατανομή αγορών, πελατών στην αγορά του ισοστατικού γραφίτη.

Η προσφεύγουσα, η οποία είναι μια ιαπωνική επιχείρηση που παράγει προϊόντα άνθρακα, δεν αμφισβητεί τα πραγματικά περιστατικά σχετικά με τη συμμετοχή της στην παράβαση, ζητεί όμως την ακύρωση του προστίμου ή, τουλάχιστον, τη σημαντική μείωσή του.

Προς στήριξη του αιτήματός της προβάλλει τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

- η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 253 ΕΚ, τις αρχές της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως και την αρχή non bis in idem, ενώ υπερέβη τα όρια των αρμοδιοτήτων της, διότι δεν έλαβε καθόλου υπόψη τις πωλήσεις εντός του ΕΟΧ και το σχετικό μερίδιο της αγοράς κατά τον προσδιορισμό των επιπτώσεων των ενεργειών κάθε εμπλεκόμενης επιχείρησης και τον καθορισμό του προστίμου. Στο σημείο αυτό υπογραμμίζει ότι, ως ιαπωνική εταιρία, η προσφεύγουσα είχε ανέκαθεν πιο περιορισμένη ανάμιξη στην αγορά του ΕΟΧ, δεδομένου ότι η ουσιαστική αγορά στην οποία αναπτύσσει τη δραστηριότητά της είναι η Ασία και η Άπω Ανατολή.
- Η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, ερμηνεύοντας εσφαλμένα το μέγεθος της σχετικής αγοράς, καθόσον, μολονότι από τα ίδια τα στοιχεία στα οποία στήριξε την προσβαλλόμενη απόφασή της προκύπτει ότι το μερίδιο της αγοράς που κατέχει η Tokai Carbon Co. Ltd. είναι κάτω του 10 %, η εταιρία αυτή κατατάχθηκε στην κατηγορία των επιχειρήσεων με μερίδιο αγοράς μεταξύ 10 % και 20 %.
- Η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένα την Ανακοίνωση περί επιεικείας αρνούμενη να δεχθεί μείωση του προστίμου βάσει του τμήματος Γ, καθώς η προσφεύγουσα ήταν η πρώτη που υπέβαλε αποφασιστικής σημασίας στοιχεία σχετικά με τις περιόδους κατά τις οποίες η εταιρία UCAR International Inc. δεν μετείχε στο καρτέλ.

Προσφυγή της εταιρίας Toyo Tanso Co. Ltd. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 3 Μαρτίου 2003**(Υπόθεση T-72/03)**

(2003/C 112/66)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η εταιρία Toyo Tanso Co. Ltd., με έδρα την Osaka Ιαπωνίας, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Jean-François Bellis και Stephanie Reinart, άσκησε στις 3 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να μειώσει σημαντικά το ύψος του προστίμου που της επιβλήθηκε·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα είναι μια μικρή ιαπωνική εταιρία που ειδικεύεται στην παραγωγή ειδικού γραφίτη. Με την απόφαση της Επιτροπής της 17ης Δεκεμβρίου 2002, στην υπόθεση COMP/E-2/37.667 — ειδικός γραφίτης, το εν λόγω κοινοτικό όργανο διαπίστωσε ότι η εταιρία αυτή μετείχε με επτά άλλες εταιρίες σε παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 53, παράγραφος 1, της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Χώρο, σχετικά με τον ισοστατικό γραφίτη. Η προσφεύγουσα ζητεί τη μείωση του προστίμου που της επιβλήθηκε με το άρθρο 3 της αποφάσεως αυτής.

Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς της, καθώς και ορισμένες αρχές του κοινοτικού δικαίου, όπως την αρχή της αναλογικότητας, της ίσης μεταχειρίσεως και της ασφαλείας δικαίου.

Κατά την ως άνω εταιρία, η Επιτροπή κακώς έλαβε ως βάση για τον υπολογισμό του προστίμου μόνο τον κύκλο εργασιών σε διεθνές επίπεδο και το μερίδιο της αγοράς που κατείχε η προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς της, καθόσον η ανακοίνωση των αιτιάσεων ανέφερε ότι το καρτέλ εκτός του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου δεν ενέπιπτε στην αρμοδιότητά της και καθόσον δεν διευκρίνισε τη σημασία την οποία το ως άνω κοινοτικό όργανο επρόκειτο να αποδώσει στον κύκλο εργασιών σε διεθνές επίπεδο και στο μερίδιο της αγοράς προκειμένου να καθορίσει τη βάση του προστίμου. Κατά την προσφεύγουσα, η παράβαση δεν είχε διεθνή διάσταση, ενώ η Επιτροπή υπερέβη τις αρμοδιότητές της στηριζόμενη στον παράγοντα αυτό για να καθορίσει τη βάση για τον υπολογισμό του προστίμου.

Η προσφεύγουσα διατείνεται περαιτέρω ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη τις μικρές διαστάσεις της ίδιας, σε σχέση με αυτές των άλλων εταιριών που μετείχαν στην παράβαση, κατά τον καθορισμό της βάσεως υπολογισμού του προστίμου. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή όφειλε να προσαρμόσει τα σχετικά ποσά, μειώνοντάς τα καταλλήλως για την προσφεύγουσα.

Τέλος, η προσφεύγουσα ζητεί η αποφασισθείσα μείωση του προστίμου κατά 35 % λόγω της συνεργασίας της στη σχετική έρευνα να οριστεί στο 50 %. Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι παρέσχε με τη θέλησή της στην Επιτροπή στοιχεία αποδεικνύοντας ότι η παράβαση είχε αρχίσει νωρίτερα σε σχέση με τον χρόνο που γνώριζε η Επιτροπή.

Προσφυγή της BANCO COMERCIAL DOS AÇORES, SA, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση T-75/03)

(2003/C 112/67)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

Η BANCO COMERCIAL DOS AÇORES, SA, με έδρα την Ponta Delgada, Açores, Rua Dr. José Bruno Tavares Carreiro, Edifício BCA, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Carlos Botelho Moniz και Margarida Rosado da Fonseca, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Φεβρουαρίου 2003 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την τελευταία φράση του άρθρου 1, καθώς και τα άρθρα 2, 3 και 4 της αποφάσεως της Επιτροπής, της 11ης Δεκεμβρίου 2003, «περί του καθεστώτος προσαρμογής του εθνικού φορολογικού συστήματος στις ιδιομορφίες της Αυτόνομης Περιοχής των Αζορών, κατά το μέρος που αφορά τις μειώσεις συντελεστών φόρου εισοδήματος», καθ' όσον οι διατάξεις αυτές αφορούν επιχειρήσεις που ασκούν τις χρηματοπιστωτικές δραστηριότητες που προβλέπονται στον τίτλο Ι' (κωδικοί 65, 66 και 67) της στατιστικής ονοματολογίας των οικονομικών δραστηριοτήτων στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα (NACE Αναθ. 1.1).
- να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσβαλλόμενη απόφαση κρίνει συμβιβαζόμενες με την κοινή αγορά τις ενισχύσεις που χορηγήθηκαν με τη μορφή μειώσεως των συντελεστών φόρου εισοδήματος, τις οποίες προβλέπει το φορολογικό καθεστώς των Αζορών, με την εξαίρεση των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών.

Η προσφεύγουσα προβάλλει τους ακόλουθους λόγους ακυρώσεως:

- πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή του άρθρου 87 ΕΚ: το επίδικο μέτρο είναι γενικού χαρακτήρα και δεν συνιστά κρατική ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 87 ΕΚ. Εν πάση δε περιπτώσει, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι πληρούνται το κριτήριο του επηρεασμού του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών·
- πλάνη περί τις προϋποθέσεις της αποφάσεως: οι επιχειρήσεις του χρηματοπιστωτικού κλάδου επηρεάζονται, κατά τον ίδιο τρόπο που επηρεάζονται και οι επιχειρήσεις των λοιπών κλάδων δραστηριότητας, από τα διαρθρωτικά μειονεκτήματα τα οποία η προσβαλλόμενη απόφαση αναγνωρίζει·
- παράβαση ουσιώδους τύπου, λόγω ελλείψεως αιτιολογίας·
- παραβίαση της αρχής της ισότητας· και
- παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Προσφυγή της εταιρίας Feralpi Siderurgica S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-77/03)

(2003/C 112/68)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η ανωτέρω αναφερόμενη εταιρία, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Gian Michele Roberti, Alessandra Franchi και Isabella Perego, άσκησε στις 4 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει εν όλω ή εν μέρει την απόφαση της Επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 2002, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ (υπόθεση COMP/37.956 — ράβδοι χάλυβα για οπλισμένο σκυρόδεμα),
- να ακυρώσει ή να μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε με το άρθρο 2 της εν λόγω αποφάσεως,
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι η ίδια απόφαση που προσβάλλεται στην υπόθεση T-27/03, S.P. κατά Επιτροπής.

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρεμφερή προς τα αναπτυσσόμενα στην υπόθεση που αναφέρθηκε μόλις παραπάνω.

Προσφυγή της Haladjian Frères κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-78/03)

(2003/C 112/69)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η εταιρία Haladjian Frères, με έδρα τη Sorgues (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τη Nicole Coutrelis, avocat, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 4 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει, σύμφωνα με το άρθρο 232 της Συνθήκης, την παράλειψη της Επιτροπής, η οποία δεν εξέδωσε απόφαση κατόπιν της καταγγελίας που υπέβαλε η εταιρία Haladjian στις 18 Οκτωβρίου 1993
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα υπέβαλε, πριν από σχεδόν δέκα έτη, καταγγελία αφορώσα την εκ μέρους της Caterpillar προσβολή των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης ΕΚ. Η προσφεύγουσα αναφέρει ότι η εξέταση της υποθέσεως είχε ασυνήθιστα μεγάλη διάρκεια και ότι η Επιτροπή άφησε να παρέλθουν οκτώ έτη μέχρις ότου της απευθύνει έγγραφο με το οποίο της ανακοίνωσε την πρόθεσή της να απορρίψει την καταγγελία. Η προσφεύγουσα διατύπωσε τις παρατηρήσεις της επί του εν λόγω εγγράφου και ανέμεινε ένα έτος πριν οχλήσει την Επιτροπή. Η προσφεύγουσα επισημαίνει, εξάλλου, ότι, κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής, η Επιτροπή δεν είχε ακόμη λάβει θέση.

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή είχε καθήκον να ενεργήσει προς απάντηση στις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας. Έτσι, η Επιτροπή έπρεπε είτε να κινήσει διαδικασία κατά της εταιρίας που αποτελούσε αντικείμενο της καταγγελίας, είτε να λάβει οριστική απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι η Επιτροπή δεν έλαβε θέση εντός εύλογης προθεσμίας, καθόσον, μολονότι έχουν παρέλθει δεκαέξι μήνες από την ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα διατύπωσε τις παρατηρήσεις της και εννέα μήνες από την υποβολή της αρχικής καταγγελίας, η Επιτροπή δεν έχει ακόμη λάβει οριστική θέση.

Προσφυγή της εταιρίας Industrie Riunite Odolesi I.R.O. S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση T-79/03)

(2003/C 112/70)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η ανωτέρω αναφερόμενη εταιρία, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Andrea Giardina, άσκησε στις 27 Φεβρουαρίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,
- επικουρικός, να ακυρώσει ή να μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε με την εν λόγω απόφαση στην IRO,
- εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι η ίδια απόφαση που προσβάλλεται στην υπόθεση T-27/03, S.P. κατά Επιτροπής.

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρεμφερή προς τα αναπτυσσόμενα στην υπόθεση που αναφέρθηκε μόλις παραπάνω.

Προσφυγή της Mast-Jägermeister AG κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε στις 3 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-81/03)

(2003/C 112/71)

(Η γλώσσα διαδικασίας θα καθορισθεί βάσει του άρθρου 131, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας — Γλώσσα στην οποία έχει συνταχθεί η προσφυγή: η γερμανική)

Η Mast-Jägermeister AG, με έδρα το Wolfenbüttel (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Chr. Drzymalla, άσκησε στις 3 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ). Ο αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ ήταν η εταιρία Licorera Zacapaneca S.A., με έδρα τη Zacapa (Γουατεμάλα).

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 19ης Δεκεμβρίου 2002 που εκδόθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας R 412/2002-1,
- να καταδικάσει το καθού ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αιτούσα την καταχώριση Licorera Zacapaneca S.A. κοινοτικού σήματος:

Σήμα προς καταχώριση: Το εικονιστικό σήμα «VENADO» για εμπορεύματα των κατηγοριών 32 και 33 (μεταξύ άλλων, για μεταλλικά και αεριούχα νερά και άλλα μη οινοπνευματώδη ποτά, για ρούμι, ηδύποτα με βάση το ρούμι, μπράντυ) — Αίτηση υπ. αριθ. 986455

Δικαιούχος του κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιταχθέντος σήματος ή διακριτικού γνωρίσματος:

Η προσφεύγουσα

Ανταπαχθέν δικαίωμα επί σήματος ή διακριτικού γνωρίσματος:

Το εικονιστικό σήμα που συνίσταται σε κεφάλι ελαφιού με ένα σταυρό για εμπορεύματα των κατηγοριών 18, 25, 32 και 33 (μεταξύ άλλων, ομπρέλες, ρουχιισμό, μη οινοπνευματώδη ποτά, εφόσον περιλαμβάνονται στην κατηγορία 32, κρασιά και οινοπνευματώδη ποτά) — Σήμα υπ' αριθ. 337337

Απόφαση του τμήματος ανακοπών:

Απόρριψη της αίτησης καταχώρισης του σήματος

Απόφαση του τμήματος προσφυγών:

Απόρριψη της ανακοπής της προσφεύγουσας

Λόγοι ακυρώσεως προβαλλόμενοι με την παρούσα προσφυγή:

— Παράλειψη εφαρμογής του άρθρου 73 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94.

— Εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94.

— Εσφαλμένη εκτίμηση της ομοιότητας των σημάτων.

Προσφυγή της Mast-Jägermeister AG κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε στις 3 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-82/03)

(2003/C 112/72)

(Η γλώσσα διαδικασίας θα καθορισθεί βάσει του άρθρου 131, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας — Γλώσσα στην οποία έχει συνταχθεί η προσφυγή: η γερμανική)

Η Mast-Jägermeister AG, με έδρα το Wolfenbüttel (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Chr. Drzymalla, άσκησε στις 3 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ). Ο αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ ήταν η εταιρία Licorera Zacapaneca S.A., με έδρα τη Zacapa (Γουατεμάλα).

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 19ης Δεκεμβρίου 2002 που εκδόθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας R 382/2002-1,
- να καταδικάσει το καθού ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αιτούσα την καταχώριση κοινοτικού σήματος:	Licorera Zacapaneca S.A.
Σήμα προς καταχώριση:	Το εικονιστικό σήμα «VENADO» για εμπορεύματα των κατηγοριών 32 και 33 (μεταξύ άλλων, για μεταλλικά και αεριούχα νερά και άλλα μη οينوπνευματώδη ποτά, για ρούμι, ηδύποτα με βάση το ρούμι, μπράντυ) — Αίτηση υπ. αριθ. 986000
Δικαιούχος του κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιταχθέντος σήματος ή διακριτικού γνωρίσματος:	Η προσφεύγουσα
Αντιταχθέν δικαίωμα επί σήματος ή διακριτικού γνωρίσματος:	Το εικονιστικό σήμα που συνίσταται σε κεφάλι ελαφιού με ένα σταυρό για εμπορεύματα των κατηγοριών 18, 25, 32 και 33 (μεταξύ άλλων, ομπρέλες, ρουχισμό, μη οينوπνευματώδη ποτά, εφόσον περιλαμβάνονται στην κατηγορία 32, κρασιά και οينوπνευματώδη ποτά) — Σήμα υπ. αριθ. 337337
Απόφαση του τμήματος ανακοπών:	Απόρριψη της αίτησης καταχώρισης του σήματος
Απόφαση του τμήματος προσφυγών:	Απόρριψη της ανακοπής της προσφεύγουσας
Λόγοι ακυρώσεως προβαλλόμενοι με την παρούσα προσφυγή:	— Παράλειψη εφαρμογής του άρθρου 73 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94. — Εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94. — Εσφαλμένη εκτίμηση της ομοιότητας των σημάτων.

Προσφυγή του Maurizio Turco κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση T-84/03)

(2003/C 112/73)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Ο Maurizio Turco, κάτοικος Pulsano Ιταλίας, εκπροσωπούμενος από τους O. W. Brouwer και Thomas Janssens, δικηγόρους, άσκησε στις 28 Φεβρουαρίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του καθού με την οποία αυτό αρνήθηκε να επιτρέψει την πρόσβαση του προσεγγόντος σε ορισμένες νομοθετικές προτάσεις που περιελάμβαναν τη θέση των κρατών μελών, καθώς και σε γνωμοδότηση συνταχθείσα από τη νομική υπηρεσία του Συμβουλίου·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων είναι Ιταλός ευρωβουλευτής. Στις 22 Οκτωβρίου 2002 υπέβαλε στο καθού αίτηση να του επιτραπεί να λάβει γνώση των εγγράφων που περιλαμβάνονταν στην ημερήσια διάταξη της 2455ης συσκέψεως του Συμβουλίου (Δικαιοσύνη και Εσωτερικές Υποθέσεις), που πραγματοποιήθηκε στο Λουξεμβούργο στις 14 και 15 Οκτωβρίου 2002. Με την από 5 Νοεμβρίου 2002 απάντησή του το καθού ανέφερε ότι μπορούσε να του δοθεί η δυνατότητα να λάβει γνώση των περισσότερων από τα ζητηθέντα έγγραφα. Όσον αφορά, όμως, τρεις νομοθετικές προτάσεις, το καθού ανέφερε ότι θα επέτρεπε στον προσφεύγοντα να λάβει μερική μόνο γνώση τους, με αποκλεισμό ορισμένων χωρίων των ως άνω προτάσεων τα οποία εκδέχονται τη θέση των εθνικών αντιπροσωπειών επί των υπό συζήτηση θεμάτων. Περαιτέρω, το καθού αρνήθηκε την πρόσβαση σε ένα τέταρτο έγγραφο περιλαμβάνον γνωμοδότηση της νομικής υπηρεσίας του Συμβουλίου.

Προς στήριξη της προσφυγής του ο προσφεύγων ισχυρίζεται τα ακόλουθα:

- με την άρνησή του να του επιτρέψει την πρόσβαση στα προαναφερθέντα έγγραφα το καθού παρέβη τα άρθρα 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού ΕΚ/1049/2001⁽¹⁾, καθώς και την αρχή της αναλογικότητας·
- το καθού παρέβη το άρθρο 253 ΕΚ και το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού ΕΚ/1049/2001, καθόσον δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή του·
- το καθού προσέβαλε θεμελιώδη πολιτικά και αστικά δικαιώματα του προσεγγόντος ως πολίτου, όπως αυτά είναι εγγυημένα βάσει διεθνών και ευρωπαϊκών συμβάσεων και βάσει της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, ιδίως βάσει του άρθρου 6 ΕΕ, δεδομένου ότι άσκησε λογοκρισία όσον αφορά τις θέσεις των κρατών μελών ενεργούντων με την ιδιότητα του νομοθέτη.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43).

Αγωγή της Holcim κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-86/03)

(2003/C 112/74)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η εταιρία Holcim, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τη Marie-Pia Hutin-Houillon, avocat, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 6 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει ποσό 1 488 287,50 ευρώ, αντιστοιχούν στο ποσό των τόκων που πρέπει να αποδοθούν στην εταιρία Holcim, η οποία διαδέχθηκε την εταιρία Cedest·
- να επιδικάσει τόκους υπερημερίας επί του ποσού αυτού για την περίοδο από τις 27 Ιουλίου 2000 έως την ημερομηνία εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως·
- να αναγνωρίσει ότι τα δύο αυτά ποσά θα γεννήσουν τόκους από την ημερομηνία εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως μέχρις εξοφλήσεως.

Αιτιάσεις και κύρια επιχειρήματα

Η απόφαση 94/815/EK της καθής επέβαλε στην εταιρία CEDEST SA πρόστιμο 2 522 000 ECUS για προσβολή του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ. Κατόπιν προσφυγής ακυρώσεως που άσκησε η CEDEST (υπόθεση T-38/95), το Πρωτοδικείο, με απόφαση της 15ης Μαρτίου 2000, κήρυξε άκυρη την επίδικη απόφαση όσον αφορά τη CEDEST. Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, η εναγομένη επέστρεψε στη CEDEST το κύριο ποσό του προστίμου, αλλά απέρριψε το αίτημα της CEDEST περί της καταβολής τόκων επί του ποσού αυτού για την περίοδο από τις 7 Μαΐου 1995 (καταβολή του ποσού του προστίμου εκ μέρους της CEDEST) έως τις 27 Ιουλίου 2000 (επιστροφή του ποσού του προστίμου εκ μέρους της καθής).

Η ενάγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή ισχυριζόμενη ότι υπεισήλθε στα δικαιώματα της CEDEST κατόπιν πράξεων συγχωνεύσεως-απορροφήσεως. Προς στήριξη της αγωγής της, η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η καταβολή των τόκων υπερημερίας επί του κύριου ποσού του προστίμου αποτελούσε μέτρο εκτελέσεως της ακυρωτικής αποφάσεως το οποίο υποχρεούνταν να λάβει η εναγομένη, ακόμη και αν δεν συνέτρεχε εκ μέρους της πταίσμα. Κατά την ενάγουσα, η σχετική παράλειψη της εναγομένης παρέχει στην ίδια τη δυνατότητα, βάσει του άρθρου 233, εδάφιο 2, της Συνθήκης ΕΚ, να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως σύμφωνα με το άρθρο 288, εδάφιο 2, της Συνθήκης ΕΚ.

Προσφυγή της εταιρίας Intech EDM AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 5 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-87/03)

(2003/C 112/75)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η εταιρία Intech EDM AG, με έδρα τη Losone (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τον Rechtsanwalt M.Karl, άσκησε στις 5 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 17 Δεκεμβρίου 2002 απόφαση της Επιτροπής (Υπόθεση COMP/E-2/37.667 — ιδιοσκευάσματα γραφίτη,
- επικουρικώς, να μειώσει τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν με το άρθρο 3, στοιχείο η', της αποφάσεως,
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα εμπορεύεται ισοστατικώς πεπιεσμένο γραφίτη, αλλά δεν τον κατασκευάζει η ίδια. Η εμπορική της δραστηριότητα στην ευρωπαϊκή αγορά ιδιοσκευασμάτων γραφίτη πραγματοποιείται βάσει συμφωνίας συνεργασίας μεταξύ αυτής και της Ibidem Co. Ltd, μίας ιαπωνικής εταιρίας κατασκευάστριας ισοστατικών ιδιοσκευασμάτων γραφίτη. Η καθής προσήψε στην προσφεύγουσα, την Intech EDM BV (την τέως μητρική εταιρία τη προσφεύγουσας) ότι συμμετείχε σε διαρκείς συμφωνίες και/ή εναρμονισμένες πρακτικές, που επηρέασαν την αγορά ισοστατικών ιδιοσκευασμάτων γραφίτη στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα και στον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο. Κατά τη διαπίστωση της καθής, η προσφεύγουσα συμμετείχε σε αυτή από τον Φεβρουάριο του 1994 έως τον Μάιο του 1997 σε ευρωπαϊκό και σε περιφερειακό επίπεδο.

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα αντιστοιχούν με εκείνους που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως T-74/03 (Intech EDM B.V./Επιτροπή).

Αγωγή της Fédération des Industries Condimentaires de France et autres κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-90/03)

(2003/C 112/76)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Fédération des Industries Condimentaires de France, με έδρα το Παρίσι, η Confédération Générale des Producteurs de Lait de Brebis et des Industries de Roquefort, με έδρα το Milau (Γαλλία), η Comité Économique Agricole Régional Fruits et Légumes de Bretagne, με έδρα το St-Martin-des-Champs (Γαλλία) και η Comité Interprofessionnel des Palmipèdes à Foie Gras, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενες από τους Michel-Jean Jacquot και Olivier Prost, avocats, άσκησαν στις 6 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι ενάγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση στις ενάγουσες εταιρίες (συμπεριλαμβανομένων των ζημιωθέντων μελών τους), για την υλική ζημία που υπέστησαν κατά την περίοδο από τις 29 Ιουλίου 1999 έως τις 9 Ιουλίου 2002, ύψους 9 805 251 ευρώ για τη Fédération des Industries Condimentaires de France, 5 190 000 ευρώ για τη Confédération Générale des Producteurs de Lait de Brebis et des Industries de Roquefort, 33 451 860 για την Comité Économique Agricole Régional Fruits et Légumes de Bretagne και 4 925 000 για την Comité Interprofessionnel des Palmipèdes à Foie Gras, ή οποιοδήποτε άλλο ποσό που κρίνει αναγκαίο ή που πρόκειται να προσδιορίσει σε μεταγενέστερο στάδιο
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει χρηματική ικανοποίηση στις ενάγουσες εταιρίες (συμπεριλαμβανομένων των μελών τους), για την ηθική βλάβη που υπέστησαν κατά την περίοδο από τις 29 Ιουλίου 1999 έως τις 9 Ιουλίου 2002, ύψους 200 000 ευρώ για καθεμία από τις ενάγουσες, ή οποιοδήποτε άλλο ποσό που κρίνει αναγκαίο ή που πρόκειται να προσδιορίσει σε μεταγενέστερο στάδιο
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση στις ενάγουσες εταιρίες (συμπεριλαμβανομένων των ζημιωθέντων μελών τους), για την υλική ζημία που υπέστησαν κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως της 9ης Ιουλίου 2002 (και μέχρι τον αποκλεισμό των προϊόντων των εναγουσών εταιριών από τον κατάλογο των αμερικανικών μέτρων), ύψους 3 268 417 ευρώ για τη Fédération des Industries Condimentaires de France, 1 730 000 ευρώ για τη Confédération Générale des Producteurs de Lait de Brebis et des Industries de Roquefort, 11 150 620 για την Comité Économique Agricole Régional Fruits et Légumes

de Bretagne και 1 641 666 ευρώ για την Comité Interprofessionnel des Palmipèdes à Foie Gras, ή οποιοδήποτε άλλο ποσό που κρίνει αναγκαίο ή που πρόκειται να προσδιορίσει σε μεταγενέστερο στάδιο

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει χρηματική ικανοποίηση στις ενάγουσες εταιρίες (συμπεριλαμβανομένων των μελών τους), για την ηθική βλάβη που υπέστησαν κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως της 9ης Ιουλίου 2002, επιδικάζοντας 200 000 ευρώ για καθεμία από τις τέσσερις ενάγουσες για τη δυσφήμισή τους στις ΗΠΑ και 200 000 ευρώ για καθεμία από τις τέσσερις ενάγουσες για το πλήγμα στην αξιοπιστία τους, ή οποιοδήποτε άλλο ποσό που κρίνει αναγκαίο ή που πρόκειται να προσδιορίσει σε μεταγενέστερο στάδιο
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα αγωγή έχει ως αντικείμενο την αποκατάσταση της ζημίας που υποτίθεται ότι προκάλεσε η φερόμενη αδράνεια της Επιτροπής έναντι των μέτρων αντιποίνων που έλαβαν οι ΗΠΑ στο πλαίσιο του ΠΟΕ, κατόπιν της θεσπίσεως εκ μέρους της Επιτροπής κανονιστικής ρυθμίσεως απαγορεύουσας την εισαγωγή ορισμένων ουσιών με ορμονική δράση ⁽¹⁾. Τα εν λόγω μέτρα εφαρμόστηκαν επιλεκτικώς. Έτσι, για τη μουστάρδα, το τυρί τύπου roquefort, τα ασκαλόνια και το foie gras (προϊόντα που αφορά η παρούσα υπόθεση), τα αμερικανικά μέτρα εφαρμόστηκαν σε όλα τα κράτη μέλη, πλην του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η αδράνεια της Επιτροπής προκύπτει, κατά τις ενάγουσες, από την απόφαση 2002/604/ΕΟΚ της Επιτροπής, για την περάτωση των διαδικασιών εξέτασης σχετικά με τα εμπόδια στο εμπόριο, κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΚ) 3286/94 του Συμβουλίου, που συνίστανται στις εμπορικές πρακτικές που διατηρούνται από τις Ηνωμένες Πολιτείες (ΗΠΑ) σε σχέση με τις εισαγωγές παρασκευασμένης μουστάρδας ⁽²⁾. Οι ενάγουσες άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως ⁽³⁾ κατά της εν λόγω αποφάσεως.

Οι ενάγουσες θεωρούν ότι η Επιτροπή φέρει εξωσυμβατική ευθύνη, η οποία θεμελιώνεται:

- στην αδράνεια που επέδειξε κατόπιν της λήψεως των επίμαχων μέτρων από τις ΗΠΑ. Οι ενάγουσες επικαλούνται, συναφώς, την προσβολή των άρθρων 113 και 211 ΕΚ, επισημαίνοντας ότι η Επιτροπή, με την αδράνειά της, ενέκρινε εμμέσως τα αμερικανικά μέτρα, αμφισβητώντας με τον τρόπο αυτόν τη λογική της κοινής εμπορικής πολιτικής.

- στην έκδοση της από 9 Ιουλίου 2002 αποφάσεώς της. Επί του σημείου αυτού, οι ενάγουσες παραπέμπουν στις αιτιάσεις και τα επιχειρήματα που προέβαλαν στην προαναφερθείσα υπόθεση T-317/02.

(¹) Οδηγία 96/22/EK του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1996, για την απαγόρευση της χρησιμοποίησης ορισμένων ουσιών με ορμονική ή θυρεοστατική δράση και των β-ανταγωνιστικών ουσιών στη ζωική παραγωγή για κερδοσκοπικούς λόγους και κατάργησης των οδηγιών 81/602/ΕΟΚ, 88/146/ΕΟΚ και 88/299/ΕΟΚ (ΕΕ 1996, L 125, σ. 3).

(²) ΕΕ 2002, L 195, σ. 72.

(³) Υπόθεση T-317/02 (JOCE C 323 du 21.12.02, p. 37).

Προσφυγή της SGL Carbon AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-91/03)

(2003/C 112/77)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η εταιρία SGL Carbon AG, εκπροσωπούμενη από τους M. Klusmann και P. Niggemann, με έδρα στο Wiesbaden (Γερμανία), άσκησε στις 10 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέτρο που θίγει την προσφεύγουσα·
- επικουρικώς, να μειώσει ανάλογα το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την προσβαλλόμενη απόφαση,
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα κατασκευάζει διάφορα προϊόντα από γραφίτη, μεταξύ άλλων και ιδιοσκευασμάτα γραφίτη. Η καθής προσήψε στην προσφεύγουσα και σε άλλους κατασκευαστές και εμπόρους ισοστατικών ιδιοσκευασμάτων γραφίτη ότι συμμετείχαν σε διαρκή συμφωνία και/ή εναρμονισμένη πρακτική, που επηρέασε την αγορά ισοστατικών ιδιοσκευασμάτων γραφίτη στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα και στον ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο. Οι προσαπτόμενες παρανομίες αφορούν κυρίως το διάστημα από τον Ιούλιο του 1993 έως τον Φεβρουάριο του 1998. Επιπλέον, η καθής προσήψε στην προσφεύγουσα και στην UCAR, μία άλλη εταιρία — κατασκευάστρια ιδιοσκευασμάτων γραφίτη, ότι είχαν παραβεί εκ νέου το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, καθόσον συμμετείχαν, στο διάστημα

μεταξύ του Φεβρουαρίου του 1993 και του Νοεμβρίου του 1996, σε συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές στον τομέα των ιδιοσκευασμάτων γραφίτη. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η καθής επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο ύψους 18,94 εκατομμυρίων ευρώ για τον τομέα των ισοστατικώς πεπιεσμένων ιδιοσκευασμάτων γραφίτη και ύψους 8, 81 εκατομμυρίων ευρώ για τον τομέα των ιδιοσκευασμάτων γραφίτη.

Η προσφεύγουσα επικαλείται τους εξής πέντε λόγους ακυρώσεως:

- Παράβαση της αρχής *ne bis in idem* καθώς και της αρχής της αναλογικότητας. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η καθής παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως επιβολής διπλής ποινής, καθόσον δεν έλαβε υπόψη πρόστιμα που είχαν ήδη επιβληθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες για το διεθνές μέρος του καρτέλ και καθόσον διεξήγαγε δεύτερη διαδικασία επιβολής προστίμου κατά της καθής στον τομέα των ηλεκτροδίων γραφίτη κ.λπ. Επικουρικώς, η προσφεύγουσα επικαλείται ότι ακόμη και εάν επιτρεπόταν η δεύτερη δίωξη, η καθής έπρεπε εντούτοις να είχε συνυπολογίσει τα ήδη επιβληθέντα πρόστιμα κατά την επιβολή του προστίμου.
- Παραβίαση της αρχής της ακρόασεως καθώς και του δικαιώματος άμυνας της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η καθής αξιολόγησε αίφνης εκ νέου τις πράξεις της LCL και της προσφεύγουσας και επομένως στερήσε την προσφεύγουσα της δυνατότητας να λάβει συναφώς θέση στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας. Επιπλέον, η καθής όρισε διαιτητές που δεν κατείχαν επαρκώς την γερμανική γλώσσα και επομένως η καθής δεν έλαβε πλήρως υπόψη τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας.
- Παράβαση ουσιώδους τύπου και της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως σύμφωνα με το άρθρο 253 ΕΚ, καθόσον η καθής βάσισε την απόφαση της σε εσφαλμένα και ανακριβή στοιχεία της αγοράς.
- Παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62/EK, λόγω φερομένου εσφαλμένου υπολογισμού του προστίμου. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η καθής έλαβε παρανόμως υπόψη, κατά τον υπολογισμό του προστίμου, τη βαρύτητα του σφάλματος, προσήψε στην προσφεύγουσα παρανόμως συμμετοχή στο καρτέλ και αγνόησε τα ανώτατα όρια επιβολής των κυρώσεων, την αδυναμία πληρωμών της προσφεύγουσας και την υποτιθέμενη ελλείπουσα απαίτηση γενικής προλήψεως και δεν αξιολόγησε δεόντως τη συνεργασία της προσφεύγουσας.

Η προσφεύγουσα προβάλλει περαιτέρω ότι οι τόκοι του προστίμου είναι παράνομοι.

Προσφυγή του Luis Escobar Guerrero κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 5 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-92/03)

(2003/C 112/78)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Luis Escobar Guerrero, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τους Albert Coolen, Jean-Noël Louis, Étienne Marchal και Sébastien Orlandi, avocats, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 5 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής να μην περιλάβει το όνομα του προσφεύγοντος στον πίνακα των προαχθέντων στον βαθμό Α 5 υπαλλήλων, για την περίοδο προαγωγών 2002, απόφαση που προκύπτει από τη δημοσίευση στο δελτίο διοικητικών πληροφοριών αριθ. 40-2002 της 17ης Μαΐου 2002
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων επικαλείται παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογίας. Επικαλείται επίσης προσβολή του άρθρου 45 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων καθώς και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, της αρχής των δικαιολογημένων προσδοκιών των υπαλλήλων ως προς τη σταδιοδρομία τους και των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της καλής διαχειρίσεως.

Προσφυγή του Σπύρου Κονιδάρη κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-93/03)

(2003/C 112/79)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Σπύρος Κονιδάρης, κάτοικος Overijse (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους Albert Coolen, Jean-Noël Louis και Étienne Marchal, avocats, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 4 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση εργασίας διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως INFSO/A: «Υπηρεσίες επικοινωνίας: πολιτική και κανονιστικό πλαίσιο» με βαθμό Α 2.
- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 29ης Μαρτίου 2002 περί διορισμού ετέρου διευθυντή στην εν λόγω θέση εργασίας.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, υπάλληλος της Επιτροπής, βάλλει κατά της αποφάσεως της Επιτροπής περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τη θέση εργασίας διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως INFSO/A: «Υπηρεσίες επικοινωνίας: πολιτική και κανονιστικό πλαίσιο».

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει τους εξής λόγους:

- την παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογίας
- την προσβολή του άρθρου 4, του άρθρου 7, του άρθρου 27, τρίτο εδάφιο, του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', και του άρθρου 45 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων
- την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων
- την ύπαρξη προδήλου σφάλματος εκτιμήσεως
- την παράβαση των κανόνων συμπεριφοράς που έχει θεσπίσει η Επιτροπή για την πλήρωση των θέσεων εργασίας που αντιστοιχούν στον βαθμό Α 1 και Α 2.

Επιπλέον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι σχετικές με τα επαγγελματικά προσόντα απαιτήσεις, όπως προβλέπονται στην ανακοίνωση κενής θέσεως, δεν είναι σύννομες, στο μέτρο που δεν εξασφαλίζουν την πρόσληψη του υπαλλήλου που κατέχει τα υψηλότερα προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας ως προς τα καθήκοντα που πρέπει να εκπληρώσει.

Προσφυγή της εταιρίας Ferriere Nord S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-94/03)

(2003/C 112/80)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η εταιρία Ferriere Nord S.p.A., εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Wilma Viscardini, Gabriele Donà και Elena Perricone, άσκησε στις 10 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- κυρίως, να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 230 της Συνθήκης ΕΚ, την απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων C(2002) 5087 τελ., της 17ης Δεκεμβρίου 2002, η οποία κοινοποιήθηκε στις 30 Δεκεμβρίου 2002 και με την οποία επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα πρόστιμο 3 750 000,00 ευρώ, κατόπιν διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ (υπόθεση COMP/37.956 — ράβδοι χάλυβα για οπλισμένο σκυρόδεμα),
- επικουρικώς, να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση C(2002) 5087 τελ. και συνακόλουθα να μειώσει το πρόστιμο,
- εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι η ίδια απόφαση που προσβάλλεται στην υπόθεση T-27/03, S.P. κατά Επιτροπής. Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρεμφερή προς τα αναπτυσσόμενα στην υπόθεση που αναφέρθηκε μόλις παραπάνω. Ειδικότερα, προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι, πέρα από το ότι προσβλήθηκαν τα δικαιώματα άμυνας, αφού με τη γνωστοποίηση αιτιάσεων δεν εξετάστηκαν οι επιπτώσεις της συμφωνίας επί του ενδοκοινοτικού εμπορίου, εκτιμήθηκαν εσφαλμένα η διάρκεια της συμμετοχής της προσφεύγουσας στη συμφωνία, οι βασικές τιμές, οι τιμές των βασικών ανταλλακτικών και ο περιορισμός της παραγωγής και/ή των πωλήσεων.

Προσφυγή της Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad Autónoma de Madrid και της Federación Catalana de Estaciones de Servicio κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 8 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-95/03)

(2003/C 112/81)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio της Comunidad Autónoma de Madrid και η Federación Catalana de Estaciones de Servicio, εκπροσωπούμενες από τους δικηγόρους José María Jiménez Laiglesia και Marta Delgado Echevarría, με τόπο επιδόσεων στη Μαδρίτη, άσκησαν στις 8 Μαρτίου 2003 προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 13ης Νοεμβρίου 2002, να μην προβάλει αντιρρήσεις για την πρώτη μεταβατική διάταξη του Βασιλικού Διατάγματος 6/2000 περί επειγόντων μέτρων εντατικοποιήσεως του ανταγωνισμού στις αγορές αγαθών και υπηρεσιών,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγουσες στην παρούσα διαδικασία, οι οποίες εκπροσωπούν σχεδόν το σύνολο των πρατηρίων βενζίνης της Ισπανίας, βάλλουν κατά της αδράνειας της Επιτροπής έναντι της απαλλαγής ορισμένων πολυκαταστημάτων από την υποχρέωση κατοχής άδειας της Διοικήσεως προκειμένου να τροποποιήσουν τα πολεοδομικά όρια οικοδομησιμότητας και δομήσεως, απαλλαγής η οποία εισήχθη στην ισπανική έννομη τάξη με την πρώτη μεταβατική διάταξη του Βασιλικού Διατάγματος 6/2000, της 23ης Ιουνίου 2000 περί επειγόντων μέτρων εντατικοποιήσεως του ανταγωνισμού στις αγορές αγαθών και υπηρεσιών. Ο δεδηλωμένος σκοπός της απαλλαγής αυτής, που οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι αποτελεί ενίσχυση, ήταν η διευκόλυνση της εγκαταστάσεως πρατηρίων βενζίνης στα ως άνω πολυκαταστήματα, και η κατ' αυτόν τον τρόπο αύξηση του ανταγωνισμού στην αγορά λιανικής πωλήσεως πετρελαιοειδών προϊόντων στην Ισπανία.

Η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρει ότι το καταγγελλόμενο μέτρο δεν αποτελεί κρατική ενίσχυση, διότι δεν συνεπάγεται διάθεση κρατικών πόρων.

Προς στήριξη των ισχυρισμών τους, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται τα εξής:

- Το εν λόγω μέτρο συνεπάγεται άμεσο και χωρίς αντάλλαγμα πλουτισμό για τους ωφελούμενους, δεδομένου ότι περιλαμβάνει τον κατ' εξαίρεση επαναχαρακτηρισμό των εκτάσεων όπου βρίσκονται εγκατεστημένα τα πολυκαταστήματα, την απαλλαγή των τελευταίων από έξοδα, δαπάνες και διοικητικές διαδικασίες, στις οποίες πρέπει να υποβάλλονται υπό κανονικές συνθήκες οι ενδιαφερόμενοι να ανοίξουν πρατήριο καυσίμων, και, επίσης, συνεπάγεται παραίτηση του Δημοσίου από την είσπραξη των οικονομικών ή αποτιμητών σε χρήμα αντιπαροχών που θα έπρεπε κανονικά να δοθούν.

- Πρόδηλο σφάλμα στην εκτίμηση της Επιτροπής, η οποία πραγματοποίησε μερική και εσφαλμένη εξέταση της εθνικής πολεοδομικής ρυθμίσεως, που καθιστά ελαττωματική την απόφαση ως προς τη διάθεση κρατικών πόρων και την συνακόλουθη ερμηνεία του άρθρου 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

- Πρόδηλο σφάλμα στην εκτίμηση της κοινοτικής νομοθεσίας και νομολογίας επί της προβλεπόμενης από το άρθρο 87, παράγραφος 1, προϋποθέσεως της Συνθήκης, σύμφωνα με την οποία η ενίσχυση χορηγείται από το κράτος ή με κρατικούς πόρους. Κανένα σημείο της κοινοτικής νομολογίας και των ρυθμίσεων για τις κρατικές ενισχύσεις δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι είναι απαραίτητο οι πόροι από τους οποίους παραιτούνται οι εθνικές αρχές να περιλαμβάνονται επισήμως στον κρατικό προϋπολογισμό.
- Παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν υπέβαλε αντιρρήσεις σχετικά με το επίδικο μέτρο και παρέλειψε να κινήσει τη διαδικασία επίσημης έρευνας που προβλέπεται στο άρθρο 88, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

Οι προσφεύγουσες επικαλούνται επίσης την παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.

Προσφυγή/αγωγή του Manel Camós Grau κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-96/03)

(2003/C 112/82)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Manel Camós Grau, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Marc-Albert Lucas, avocat, άσκησε στις 10 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή/αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων/ενάγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της ΕΥΚΑ της 17ης Μαΐου 2002, με την οποία η ΕΥΚΑ απέπεμψε έναν από τους διενεργούντες την έρευνα του Γραφείου της ΕΣΕΛΑ, διότι η απόφαση αυτή διατήρησε αμετάβλητες τις σχετικές με τις έρευνες πράξεις και τις αφορώσες τη δραστηριότητα της ΕΣΕΛΑ αποφάσεις, τις οποίες εξέδωσε ο ίδιος ο διενεργών την έρευνα ή συνέβαλε στην έκδοσή τους, χωρίς να τις επανεξετάσει, να τις ακυρώσει ή να θέσει νέα καθήκοντα διεξαγωγής έρευνας
- να ακυρώσει την απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2002, με την οποία απορρίφθηκε σιωπηρώς η διοικητική ένσταση που υπέβαλε στις 29 Ιουλίου 2002 κατά της αποφάσεως της 17ης Μαΐου 2002

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει, ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη, ποσό 10 000 ευρώ
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει, προς αποκατάσταση της ζημίας στη σταδιοδρομία του, ποσό ενός ευρώ προσδιοριζόμενο προσωρινώς και κατά δίκαιη κρίση
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να του αποδώσει το ποσό των δαπανών στις οποίες προέβη για την άμυνά του στο πλαίσιο της έρευνας και της διοικητικής ενστάσεώς του κατά της αποφάσεως της 17ης Μαΐου 2002
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων/ενάγων είναι υπάλληλος της καθής/εναγομένης. Από το 1993 έως το 1997 επικουρούσε τον προϊστάμενό του, ο οποίος ήταν μέλος της Ειδικής Επιτροπής του Ινστιτούτου για τις σχέσεις Ευρώπης-Λατινικής Αμερικής (ΕΣΕΛΑ). Όταν η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (ΕΥΚΑ) κίνησε διαδικασία εσωτερικής έρευνας σχετικά με την ΕΣΕΛΑ, ο προσφεύγων/ενάγων ενημερώθηκε για το ενδεχόμενο εμπλοκής του ονόματός του σε οικονομικές ατασθαλίες. Ο προσφεύγων/ενάγων ζήτησε από τον διευθυντή της ΕΥΚΑ να τον ενημερώσει για το αν τίθεται ζήτημα συγκρούσεως συμφερόντων ως προς έναν από τους διενεργούντες την έρευνα και να λάβει, αν χρειαστεί, τα μέτρα που απαιτούνται για να εξασφαλιστεί η αντικειμενικότητα της έρευνας. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, ο διευθυντής της ΕΥΚΑ αποφάσισε να αποπέμψει από την έρευνα το εν λόγω πρόσωπο, αλλά άφησε αμετάβλητες τις σχετικές με τις έρευνες πράξεις που εκδόθηκαν από τον ίδιο ή με τη συνδρομή του.

Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο προσφεύγων/ενάγων προβάλλει τρεις λόγους:

- Προσβολή του άρθρου 25, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Καταστάσεως των υπαλλήλων, διότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν του κοινοποιήθηκε και δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη
- Παράβαση της υποχρέωσης αποδείξεως της νομιμότητας της έρευνας
- Πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης, διότι η αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως στηρίζεται στο ότι, κατά την άποψη του προσφεύγοντος, ο οικείος διενεργών την έρευνα δεν μετείχε ούτε στον έλεγχο ούτε στη διαχείριση της επίμαχης υποθέσεως
- Παραβίαση των αρχών της ισότητας και της αμεροληψίας κατά τη διεξαγωγή ερευνών.

Προσφυγή των εταιριών Ferriera Valsabbia S.p.A. και Valsabbia Investimenti S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 5 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-97/03)

(2003/C 112/83)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Οι εταιρίες Ferriera Valsabbia S.p.A. και Valsabbia Investimenti S.p.A., εκπροσωπούμενες από τους δικηγόρους Denis Fosselard, Piero Fattori και Gennaro d'Andria, άσκησαν στις 5 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 1 της αποφάσεως της Επιτροπής, καθόσον αφορά τις προσφεύγουσες,
- επικουρικά, να ακυρώσει το άρθρο 1 της αποφάσεως της Επιτροπής, καθόσον καταλογίζει στις προσφεύγουσες συμμετοχή σε παράβαση πριν από τις 13 Φεβρουαρίου 1996,
- να ακυρώσει το άρθρο 2 της αποφάσεως της Επιτροπής, καθόσον αφορά τις προσφεύγουσες,
- επικουρικά, να μεταρρυθμίσει το άρθρο 2 της αποφάσεως της Επιτροπής, προκειμένου να ακυρώσει ή να μειώσει σημαντικά το πρόστιμο που επιβλήθηκε στις προσφεύγουσες,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι η ίδια απόφαση που προσβάλλεται στην υπόθεση T-27/03, S.P. κατά Επιτροπής⁽¹⁾. Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρεμφερή προς τα αναπτυσσόμενα στην ανωτέρω αναφερόμενη υπόθεση.

⁽¹⁾ Δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στην Επίσημη Εφημερίδα.

Προσφυγή της εταιρίας Alfa Acciai S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 5 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-98/03)

(2003/C 112/84)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η εταιρία Alfa Acciai S.p.A., εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Denis Fosselard, Piero Fattori και Gennaro d'Andria, άσκησε στις 5 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 1 της αποφάσεως της Επιτροπής, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα,
- επικουρικά, να ακυρώσει το άρθρο 1 της αποφάσεως της Επιτροπής, καθόσον καταλογίζει στην προσφεύγουσα συμμετοχή σε παράβαση πριν από τις 13 Φεβρουαρίου 1996,
- να ακυρώσει το άρθρο 2 της αποφάσεως της Επιτροπής, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα,
- επικουρικά, να μεταρρυθμίσει το άρθρο 2 της αποφάσεως της Επιτροπής, προκειμένου να ακυρώσει ή να μειώσει σημαντικά το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι η ίδια απόφαση που προσβάλλεται στην υπόθεση T-27/03, S.P. κατά Επιτροπής⁽¹⁾. Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρεμφερή προς τα αναπτυσσόμενα στην ανωτέρω αναφερόμενη υπόθεση.

⁽¹⁾ Δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στην Επίσημη Εφημερίδα.

**Προσφυγή της Maison de l'Europe Avignon-Méditerranée
κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκή-
θηκε στις 14 Μαρτίου 2003**

(Υπόθεση T-100/03)

(2003/C 112/85)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Maison de l'Europe Avignon-Méditerranée (στο εξής: MEAM), με έδρα την Avignon (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον François Martineau, avocat, άσκησε στις 14 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 24ης Ιανουαρίου 2003 με την οποία κατήγγειλε τη σύμβαση περί ιδρύσεως του Γραφείου ενημερώσεως επί ευρωπαϊκών θεμάτων (ΓΕΕΘ), που υπογράφηκε στις 13 Οκτωβρίου 2000·
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των «εξόδων που μπορούν να αναζητηθούν».

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, εταιρία ταυτίζεται με την προσφεύγουσα της υποθέσεως T-43/03, Maison de l'Europe Avignon Méditerranée⁽¹⁾. Η προσφεύγουσα βάλλει, εν προκειμένω, κατά της εκ μέρους της Επιτροπής καταγγελίας της συμβάσεως που συνήψε με την προσφεύγουσα όσον αφορά την ίδρυση Γραφείου ενημερώσεως επί ευρωπαϊκών θεμάτων (ΓΕΕΘ).

Η επίμαχη καταγγελία της εν λόγω συμβάσεως στηριζόταν τόσο στη φερόμενη «απώλεια εμπιστοσύνης» της Επιτροπής προς την προσφεύγουσα όσο και σε ορισμένες διατάξεις του νέου δημοσιονομικού κανονισμού.

Προς στήριξη των ισχυρισμών της, η προσφεύγουσα επικαλείται:

- την ύπαρξη, εν προκειμένω, πλάνης περί το δίκαιο, στο μέτρο που η αιτιολογία της επίμαχης πράξεως δεν συνίστατο σε λόγους που μπορούσαν από νομικής απόψεως να δικαιολογήσουν την έκδοσή της ενόψει των εφαρμοζόμενων διατάξεων. Συγκεκριμένα, ούτε η επίμαχη σύμβαση ούτε το παράρτημα I της συμβάσεως αυτής, που αφορά τον κανονισμό των ΓΕΕΘ, ούτε ο νέος δημοσιονομικός κανονισμός προβλέπουν τη δυνατότητα καταγγελίας συμβάσεως αφορώσας την ίδρυση ΓΕΕΘ σε περίπτωση που η Επιτροπή απώλεσε την εμπιστοσύνη της προς το έτερο συμβαλλόμενο μέρος.

- το ότι η Επιτροπή, ενθαρρύνοντας την ανάπτυξη δραστηριοτήτων και καταβάλλοντας με σημαντική καθυστέρηση (ενάμιση έτους) τα ποσά που χορήγησε, μεταξύ άλλων στη MEAM, αποδυνάμωσε τη θέση της MEAM. Συνεπώς, η καθής, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, απέφυγε μια σύγκρουση στο πλαίσιο της οποίας πιθανόν θα αναγνωριζόταν η μερική ευθύνη της για το φερόμενο πταίσμα της MEAM, σύγκρουση που ήταν ωστόσο αναγκαία πριν από την έκδοση οποιαδήποτε αποφάσεως περί παύσεως της δραστηριότητας ΓΕΕΘ.

Η προσφεύγουσα επικαλείται επίσης την παράβαση τη υποχρέωσης αιτιολογίας.

⁽¹⁾ Δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή.

**Προσφυγή του υπό εκκαθάριση Centro Informativo per la
collaborazione tra le imprese e la promozione degli
investimenti in Sicilia (CIS) κατά της Επιτροπής των
Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 14 Μαρ-
τίου 2003**

(Υπόθεση T-102/03)

(2003/C 112/86)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Το υπό εκκαθάριση Centro Informativo per la collaborazione tra le imprese e la promozione degli investimenti in Sicilia (CIS, Κέντρο πληροφόρησης για τη συνεργασία μεταξύ των επιχειρήσεων και την προώθηση των επενδύσεων στη Σικελία), εκπροσωπούμενο από τους δικηγόρους Andrea Scuderi και Giorgia Motta, άσκησε στις 14 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι η απόφαση C(2002) 4155 της Επιτροπής, της 15ης Νοεμβρίου 2002,

για την κατάργηση της χρηματοοικονομικής συνδρομής του Ευρωπαϊκού Ταμείου Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΤΠΑ) που χορηγήθηκε με την απόφαση C(93)256/4 της Επιτροπής, της 16ης Φεβρουαρίου 1993, ως συνολική επιδότηση των δραστηριοτήτων ενός «Κέντρου πληροφόρησης για τη συνεργασία μεταξύ των επιχειρήσεων και την προώθηση των επενδύσεων», εντός του κοινοτικού πλαισίου στήριξης των κοινοτικών διαρθρωτικών παρεμβάσεων — στόχος αριθ. 1 — στην Περιφέρεια της Σικελίας, και για την αναζήτηση των ποσών που έχει ήδη καταβάλει η Επιτροπή για τη συνδρομή αυτή.

Προς στήριξη των αιτημάτων του το προσφεύγον προβάλλει τους εξής ισχυρισμούς:

- Παράβαση του άρθρου 24 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4253/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 όσον αφορά τον συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων⁽¹⁾: το CIS δεν επιδίωξε να προκαλέσει εν προκειμένω καμία στρέβλωση της εγκριθείσας επιδότησης, καθόσον βρέθηκε απλώς σε ανυπαίτια αδυναμία συμπληρώσεώς της, πράγμα για το οποίο ευθύνονται αποκλειστικά οι αρχές της Περιφέρειας της Σικελίας, οι οποίες καθυστέρησαν τη σύναψη της συμβάσεως μεταξύ της καθής και του CIS.
- Παράβαση του άρθρου 14 της ανωτέρω συμβάσεως: η Επιτροπή έπρεπε να εγκρίνει την επιστροφή των αναληφθέντων δαπανών, αν ληφθεί μάλιστα υπόψη ότι εν προκειμένω ο ενδιαμέσος δεν μπόρεσε να εκτελέσει τις προβλεπόμενες εργασίες εξαιτίας απρόβλεπτων και ανεξάρτητων από τη θέλησή του γεγονότων.

Το προσφεύγον ισχυρίζεται επίσης ότι συντρέχουν εν προκειμένω παραβίαση της αρχής περί ανώτερης βίας, της αρχής της αναλογικότητας και της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθώς και κατάχρηση εξουσίας.

(1) ΕΕ L 374, σ. 1.

Προσφυγή/αγωγή της Τριανταφυλλιάς Διονυσοπούλου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 17 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-105/03)

(2003/C 112/87)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Τριανταφυλλιά Διονυσοπούλου, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον François Renard, avocat, άσκησε στις 17 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή/αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η προσφεύγουσα/ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 20 Δεκεμβρίου 2002 οριστική έκθεση κρίσεως της Διονυσοπούλου
- να υποχρεώσει το Συμβούλιο να καταβάλει αποζημίωση ύψους 8 000 ευρώ
- να καταδικάσει το καθού/εναγόμενο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα/ενάγουσα της υπό κρίση υποθέσεως αμφισβητεί τις εκτιμήσεις που περιέχει η οριστική έκθεση κρίσεως της για την περίοδο από την 1η Ιουλίου 1999 έως τις 30 Ιουνίου 2001.

Η προσφεύγουσα/ενάγουσα επικαλείται, συναφώς, παράβαση του οδηγού για τη σύνταξη των εκθέσεων κρίσεως και πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως. Κατά την άποψή της, η εν λόγω παράβαση και το εν λόγω σφάλμα εκτιμήσεως προκύπτουν ιδίως από το ότι της προσάπτεται εμμέσως το ότι δεν μπόρεσε να εκπληρώσει όλα τα καθήκοντα της υπηρεσίας της για λόγους υγείας.

Προσφυγή του Hans Mc Auley κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 14 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-106/03)

(2003/C 112/88)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Hans Mc Auley, κάτοικος Wezembeek-Oppeem (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis και Étienne Marchal, avocats, άσκησε στις 14 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση περί συντάξεως της οριστικής εκθέσεως κρίσεως του προσφεύγοντος για την περίοδο από την 1η Ιουλίου 1999 έως τις 30 Ιουνίου 2001
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει δύο λόγους:

- Την παράβαση του καθήκοντος διακριτικότητας και την παραβίαση των αρχών της καλής διαχείρισεως, της χρηστής διοικήσεως, της ανεξαρτησίας και της αμεροληψίας. Όπως ισχυρίζεται ο προσφεύγων, τη βαλλόμενη έκθεση κρίσεως συντάξε ένας προϊστάμενος διοικητικής μονάδας, τον διορισμό του οποίου είχε προσβάλει ο προσφεύγων ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- Την παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογίας, την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του άρθρου 26 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων καθώς και την ύπαρξη προδήλου σφάλματος εκτιμήσεως. Στο πλαίσιο αυτού του λόγου, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η βαλλόμενη έκθεση συντάχθηκε βάσει δηλώσεων μη κατονομαζόμενων ατόμων, τα οποία δεν την έχουν υπογράψει, ότι οι βαθμολογητές δεν συμβουλευθήκαν τα άτομα που υπέδειξε ο προσφεύγων και ότι ο δεύτερος βαθμολογητής δεν παρέσχε

καμία εξήγηση σχετικά με την ακύρωση των ευνοϊκών για τον προσφεύγοντα εκτιμήσεων στις οποίες πρόεβη ο πρώτος βαθμολογητής.

Διαγραφή της υποθέσεως T-100/99⁽¹⁾

(2003/C 112/89)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Με διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 2003, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-100/99, Campina Melkunie B.V. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(¹) EE C 246 της 28.8.99.

III

(Πληροφορίες)

(2003/C 112/90)

Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης

EE C 101 της 26.4.2003

Ιστορικό των προηγούμενων δημοσιεύσεων

EE C 83 της 5.4.2003

EE C 70 της 22.3.2003

EE C 55 της 8.3.2003

EE C 44 της 22.2.2003

EE C 31 της 8.2.2003

EE C 19 της 25.1.2003

Τα κείμενα αυτά είναι διαθέσιμα σε:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
